

စိုးသိန်းစာပေ

ဆုအာဂ္ဂလီ

အ သည်း အ သက် နှင့် ထပ် တု
(ဒုတိယတွဲ)

BURMESE
CLASSIC

စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ဇွတ်နာရံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်စု

တန်ဖိုး

ပုံနှိပ်သူ

ထုတ်ဝေသူ

- ၅၀၀၄၁၀၀၃၀၀
- ၅၀၀၄၀၅၀၃၀၀
- ၂၀၀၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ
ပထမအကြိမ်။
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်
- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
ဓံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

(၄)

“ဟော...သားပြန်လာပြီ”

သည်နေ့ မေမေ စောစောရောက်နေပါလား။ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကျလေးပင် မျက်နှာတွင် လူးထားသေး၏။ မေမေ့ကို ဒီလိုတွေ့လိုက်ရတော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ရင်ထဲ အေးမြသွား၏။

“ကျွန်တော်က မေမေ မရောက်သေးဘူး မှတ်နေတာ”

သူ့အပြုံးဖြင့်ပြောသည်။ မေမေက ပြုံးကာ သူ့ကိုကြည့်၏။

“မေမေ့မှာ အလုပ်တွေများပေမယ့် သားရှိတာကို ဘယ်မေ့ထားလို့ ရမလဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ သားကို ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးဖို့ မေမေပြန်လာတာ”

“ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော်ခုမှ သတိထားမိတယ်၊ ကြာနံ ဟင်းခါးချက်တာလား မေမေ၊ ငရုတ်ကောင်းနဲ့မွှေးနေတာပဲ”

ခြံထဲမှ တိုက်ခတ်သံများ လတ်ဆတ်သည့်လေနှင့်အတူ
ငရုတ်ကောင်းနဲ့ သင်းသင်းလေးကိုရှုရင်း သူပြုံး၍မေးလိုက်၏။
မေမေခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်သား၊ သားပြန်လာရင် ပူပူလေးသောက်ရ
အောင်လို့ ဟင်းချိုးအိုး ပြန်နွေးထားတာ၊ ဒီနေ့ သားအကြိုက်
ဆိတ်ကလီစာဆီပြန်ချက်ထားတယ်၊ ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ ကြာနံဟင်း
ခါးလေ၊ ပုစွန်ထုပ်ကိုလည်း သပ်သပ်ကြော်ပေးထားတယ်ကွယ်”

“မေမေပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ခိုက်ဆာလာပြီ၊
ဒါနဲ့ ဒီလောက်ဟင်းတွေချက်တာ မေမေ ပိုက်ဆံကုန်မှာပေါ့၊
ကျွန်တော် ပေးတဲ့လခနဲ့ ဘယ်လောက်မလဲဟင်”

“အမယ်လေးသားရယ်၊ မေမေရှာတဲ့ငွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊
ဟောဒီမေမေသားအတွက်ပဲကွယ်၊ ကုန်စမ်းပါစေ မေမေတော့
မနမြောဘူး”

သူပခုံးကို မေမေက ဖွဖွပုတ်၍ အပြုံးတွေလှိုက်လှဲစွာ
ဖြင့် ပြော၏။ သည်လိုအမေ၏ အကြင်နာမေတ္တာတွေကြောင့်
ဒေါက်တာစစ်ပိုင်မှာ အဖေမရှိပေမယ့် ပြည့်စုံနေရခြင်းပါ။

“မေမေ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်တောင် ချစ်တယ်နော်”

“ဪ...သားရယ်၊ မေမေမှာ ဒီသားတစ်ယောက်ရှိတာ၊
မေမေရှိသမျှ အချစ်တွေအားလုံး သားဆီစုပုံထားတယ်ကွယ်”

“ဒီစကားကြားရတာနဲ့တင် ကျွန်တော် အတော်အားရှိ
သွားပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မေမေကိုချစ်ပါတယ်”

လမင်းကြီးလို အေးမြလန်းဆန်းသော မေမေမျက်နှာကို
ကြည့်ကာ သူပြုံးပြီးပြီး ပြောလိုက်သည်။ မေမေမျက်နှာ ဝင်းထိန်
သွားလျက်...

“ကြည့်စမ်း...မေမေတော့ တစ်ညနေလုံး မောမောပန်း
ဖန်း ချက်ထားသမျှ သားရဲ့ ဒီစကားကြားရတာနဲ့တင် ရင်ထဲ
အေးပြီး အမောပြေသွားတယ်၊ ကဲ...သား ခဏနားပြီး ရေချိုး
မေမေ ထမင်းပွဲအသင့် ပြင်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”
တစ်အိမ်လုံးမှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့်
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် သိတတ်ကြင်နာမှုကြောင့် စုံပြေပါ
၏။ သူအခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်...

“ဪ...သားရေ ဒီနေ့ ဟိုမိန်းကလေးရဲ့ အန်တီနဲ့
တောင် မေမေ တွေ့ခဲ့သေးတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်လား မေမေ”

“အေး...ကောင်မလေးက အခုအလုပ်ဝင်နေပြီဆိုလားပဲ
ချယ်ရီခိုင်လေ”

“ဪ”

“ကဲ...ကဲ သား ရေချိုးလိုက်ဦး”

မေမေ ပြန်ထွက်သွား၏။ သူ့သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ပဲ သူနဲ့ ချယ်ရီခိုင် တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ...ကျွန်မက ဒေါက်တာအပေါ် အမှား
တွေ ပြုမူခဲ့ရင် ပြုမူမိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာသိထားရမှသာ
ကျွန်မဟာ ဘယ်တော့မှ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့သိက္ခာ
ကို ရိုက်ချိုးဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး”

လှပသော မျက်နှာလေးမှာ နာကြည်းခံရခက်ဟန်ဖြင့်
သူ့ကိုပြောသွားတဲ့စကား။

အင်း...ချယ်ရီခိုင်အပေါ် သူ့ဆက်ဆံတာ အနည်းငယ်
လွန်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ထိုသို့ စဉ်းစားမိ
တော့ သူ့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ပင်။

မေမေစောင့်နေမှန်း၍ ချယ်ရီခိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေး
စကိုဖြတ်ကာ သူ့ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်း
စွာ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသော ချယ်ရီခိုင်၏ မျက်ဝန်းနက်ကိုပဲ
ဘာကြောင့် မြင်ယောင်နေမိပါလိမ့်။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး သူ့ထွက်လာတော့ မေမေက
ထမင်းပွဲအသင့်နှင့် ကြိုနေ၏။

“လာ...သား ဟင်းချိုလေးပူတုန်း စားလိုက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မေမေ့လက်ရာက
လွဲပြီး မစားတတ်တော့ဘူး”

ထမင်းစားပွဲမှာ မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်ရင်း
သူပြောတော့ မေမေပြုံးသည်။

“ဒါတော့ မရဘူးနော် သား၊ မေမေ သားကို တစ်သက်
လုံး ချက်ကျွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ဪ...သား မိန်းမရတော့ သားမိန်းမက သားကို
ခံတွင်းမြိန်အောင် ချက်ကျွေးမှာပေါ့ကွယ်”

သူပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းမိ၏။

“ဘယ်သူချက်တဲ့ ဟင်းဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်တော်တော့
မေမေ့လက်ရာ မီမယ်မထင်ဘူး”

“ကဲ...ကဲ ဒါဆို များများသာစား သားရေ”

ကျေနပ်ပြီးတွေ့နှင့် မေမေက သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ
ခပ်ထည့်ပေး၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စားလာသော အမေ့လက်
ရာက သူ့အတွက် နှစ်ခြိုက်စွာ စွဲနေပြီလေ။

“စားကောင်းရဲ့လားသား”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ မေမေ”

“အင်း...သားကတော့ မေမေ ကျေနပ်အောင် အစွဲ

ပြောတယ်”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါမေမေ”

သားအိမ်နှစ်ဦး ပြီးလိုက်၏။ တကယ်လည်း ဒီနေ့ ထမင်း ပွဲက သူတို့သားအိမ်အတွက် ထမင်းမြိန်စေသည်လေ။

ထမင်းစားပြီး မေမေက အသင့်ပြုလုပ်ထားသော သစ်သီး ပွဲကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူလာ၏။ ပန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးနှင့် ပျားလိမ္မော်တို့ဖြစ်သည်။

“အသီးအနှံတွေလည်း ဈေးကြီးမှာပေါ့နော် မေမေ”

ပျားလိမ္မော်တစ်လုံးကိုယူကာ အခွံခွာရင်း သူပြောတော့ အမေပြုံးသည်။

“ဒါကိုတွက်ပြီး မစားလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ သား”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မေမေ၊ ပိုက်ဆံကြီးစားရှာရ မှာပေါ့”

“အေး...ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရှာတဲ့ပိုက်ဆံမှာ သန့်ရှင်းဖို့ တော့လိုတယ်သား၊ ဒါမှ စားတဲ့အစာဟာ ဆေးဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချပါမေမေ ကျွန်တော် မေမေစကားကို အမြဲ မှတ် ထားပါတယ်”

မေမေက သူအတွက် စံပြမိခင်၊ သူ့ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးကာ ပညာသင်ပေးသလို ဘာသာ

ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆုံးမစကားတွေ မကြာခဏ ပြော၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သူသည် ဘဝကို ရိုးသားစွာ ကြိုးစားလာခြင်းမဟုတ်လား။

“မေမေသား လိမ္မာတာ မေမေသိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေ မယ့် တစ်ခုတော့ မေမေ သဘောမကျဘူး”

“ဘာများလဲ မေမေ”

သူမေးရင်း မေမေကြိုက်တာ ဘာတွေလုပ်မိပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား၏။ သို့သော် အဖြေကမရ။ တကယ်တော့ သူ ဘာမှ အပြစ်မလုပ်၍ဖြစ်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး သား၊ သားရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ”

“ဪ...ဒါလား၊ ဟင်း ကျွန်တော်က ဘာများလဲလို့ ဒီကိစ္စကတော့”

“ချယ်ရီခိုင်ကို သားက ဘာကြောင့် သဘောမကျရ တာလဲ”

မေမေ၏ မေးခွန်းကြောင့် သူ ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားသည်။ ခဏနေမှ...

“သူက သိပ်ငယ်လွန်းတယ် မေမေ”

“အို ...အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ဆိုတာ မငယ်ပါဘူး ကွယ်၊ သားနဲ့ ငါးနှစ်လောက်ပဲကွာတာ ဘွဲ့လည်းရပြီးပြီပဲ”

ဆုအခွယ်

“မဟုတ်သေးဘူးမေမေ၊ အဲဒါတင်မကဘူး သူက သိပ်လှလွန်းတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မေမေ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘုရားရေ...လောကမှာ လှတဲ့မိန်းကလေးကို မကြိုက် တာဆိုလို့ မေမေသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

သူ့ကို အံ့သြနားမလည်သလိုကြည့်ရင်း မေမေပြောသည်။ သူပြုံးလိုက်ကာ...

“ကျွန်တော်က သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မလိုချင်တာ အမှန်ပဲ မေမေ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး တွေဟာ သူတို့အလှမှာ မာန်တက်ပြီး ယောက်ျားကို အနိုင်ယူချင် ကြတယ်”

သည်တော့ မေမေခေါင်းခါယမ်း၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်...လောကမှာ လှတဲ့ မိန်းက လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိက အသိလိမ္မာ ရှိဖို့ပါပဲ၊ မေမေအမြင်တော့ ချယ်ရီနိုင်ဟာ စိတ်သဘောထား မဆိုး ပါဘူးကွယ်”

“နေပါဦး မေမေကကော ချယ်ရီနိုင်ကိုမှ ဘာကြောင့် ချွေးမတော်ချင်ရတာပဲဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် အမေပြုံးသည်။

“မေမေ အမှန်တိုင်းပြောရမလားသား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဟင်း မေမေကလေ ချယ်ရီနိုင်လှလို့သဘောကျတာကွယ်”

“ဗျာ”

ကြည့်စမ်း...ဒီနေရာမှာ မေမေနှင့်သူ လုံးဝဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်နေပါလား။ တစ်ခုတော့ရှိသည် မေမေက ကိုယ်တိုင်လည်း အလှကြိုက်ကာ လက်ရှိမှာလည်း အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထား၍ထင် ချယ်ရီနိုင်လို လှပတဲ့ မိန်းကလေးကို သဘောကျတာဖြစ်မည်။

“သားလည်း သေချာစဉ်းစားပါဦးကွယ်၊ ကိုယ်လက်ထပ် ထားတဲ့ ဇနီးက လှလှပပလေးဆိုတော့ အလုပ်ကပြန်ရင် အမော ပြေရမယ်ဆိုတာ”

“အဟွန်း...မေမေကလည်း တော်တော်စိတ်ကူးယဉ် တာပဲကိုး”

“အဲဒါ သားအတွက်ကွယ်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါ့မယ်”

“အေး...အေး သာဓုကွယ်”

မေမေတို့အဖြစ်က ရယ်စရာ၊ သားတစ်ယောက်ရှိတာကို မိန်းမ မရမှာ အတွက်စိုးရိမ်နေပါလား။

“မျက်နှာကလည်း မှုန်ကုတ်နေတာပါလား ခိုင်”

မနေ့ညက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ညဘက် သူမ တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်။ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဒေါက်တာကို ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ဘယ်လောက်များ သူမကို အထင်သေးလိုက်တဲ့ အဖြစ် လဲ။ သူမကပဲ သူနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ လုပ်ကြံ၍ ကားပျက်ချင်ယောင် ဆောင်သလိုလို။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို တည်ကြည်ခန့်ညားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖြစ် သဘောကျပေမယ့် အားနည်းသည့် မိန်းမသား တစ်ယောက်အပေါ် ဒီလိုတင်းမာတာမျိုးတော့ မနှစ်သက်ပါ။

မနက်အလုပ်သွားဖို့ အိပ်ရာထတော့ အတော်နေမြင့်ပြီမို့ ကမန်းကတန်းရေချိုး အလုပ်ပြင်ပြီး ထွက်ခဲ့ရ၏။

“ဟုတ်တယ် မိုးဇာ၊ သိပ်ကို ခံပြင်းစရာကောင်းတာပဲ”

“ဘာ...ရှင်က ဘယ်သူ့ကို ခံပြင်းတာလဲ ခိုင်”

အစမပါ အဆုံးမရှိသော သူမစကားကို ရုတ်တရက်

မိုးဇာက နားမလည်။ သည်တော့မှ သူမ သက်ပြင်းချရင်း...

“မနေ့ကပေါ့ မိုးဇာ”

“အင်း”

မျက်နှာမကြည်သာသော သူမအကြိုက်လိုက်၍ မိုးဇာ
ခေါင်းညှိတ်သည်။

“သူနဲ့တွေ့တယ်”

“ဟင်...ဘယ်သူ”

“ကျွတ်...ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုပြောတာ”

“ဪ”

နာမည်မပါဘဲ ပြောသေးတယ်။ ပြီးတော့ နားမလည်ရ
ကောင်းလားလို့ သူမကပဲ စိတ်မရှည်ချင်တဲ့ ခိုင်ကို မိုးဇာ အတော်
သည်းခံလိုက်ရ၏။

“အဲဒါလေ...သူက ခိုင်ကို”

“ဟင်...ဒေါက်တာက ရှင့်ကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ
ခိုင်”

မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် အလန့်တကြားမေးလိုက်သော

မိုးဇာကြောင့် ခိုင် မျက်မှောင်လေးတွန့်သွား၏။

“အို...မိုးဇာကလည်း ဒေါက်တာက ခိုင်ကို ဘာလုပ်
လျှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခိုင်က ခံပြင်းတယ်ဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါ သူစော်ကားလို့ပေါ့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် ခိုင်၊ ဒေါက်တာက ခိုင်ကို
စော်ကားတယ်”

မိုးဇာမေးရင်း ခိုင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အထက်အောက်
စုန်ဆန်ကြည့်၏။ ခိုင် မျက်နှာလေးရဲသွားကာ...

“ဟင်...ရှင်က ဘာကြည့်တာလဲ မိုးဇာ”

“မ...မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင့်ကို ဒေါက်တာစော်ကားသွား
တယ်ဆိုတော့”

“ဟင်...ဘာမဟုတ်တာတွေ တွေးနေတာလဲ မိုးဇာ၊
ကျွန်မကို ဒေါက်တာစော်ကားတာ စကားနဲ့ပါ”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း ဒေါက်တာပုံစံက လူကြီးလူကောင်း
စတိုင်လ်နဲ့၊ ဒီလောက်ရိုင်းရသလား”

ထိုအပြောကြောင့် ခိုင် ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ မတ်သွား၏။
မိုးဇာကို စိတ်မရှည်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မိုးဇာ၊ ဒီမှာ ခိုင် ပြောတာ အစကအဆုံး သေချာနားထောင်”

“အေး...အေးပါ”

သည်လို အမိန့်ပေးပြီးနောက် သူမက မနေ့ညနေမှ အဖြစ် အပျက်များကို မိုးဇာအား ရေလည်အောင် ပြောပြလိုက်လေ၏။

“ကြည့်စမ်း...ဒါကတော့ ဒေါက်တာလွန်တာပဲ ခိုင်၊ တစ်ကားပျက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ တမင်ဖန် တီးဟန်ပြောတာ”

“ဒါကြောင့် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခိုင် ခံပြင်းတယ်ပြောတာ ပေါ့ မိုးဇာ”

ယခုမှ ရေရေလည်လည် သဘောပေါက်သွားသော မိုးဇာ သည် ခိုင်ဘက်မှပါကာ ဒေါက်တာကို အပြစ်တင်တာကြောင့် ကျေနပ်သွားလေ၏။

ဒါမှ ခိုင်သူငယ်ချင်း။ ကလေးဆန်ဆန် ဒီလိုပဲတွေးသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ခိုင်”

“ဒေါက်တာကိုလား”

“ဟုတ်တယ်လေ တစ်ခုခုတော့ ပညာပေးမှ မဟုတ်လား

ခိုင်”

နာကြည်းစရာကောင်းသူမို့ သူမ မေ့ပစ်လိုက်ချင်မိ၏။

ထိုအခါမှ ပိုဆိုးကာ သူအသံ သူရုပ်ကိုသာ မြင်ယောင်ကြားယောင် နေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ် မိုးဇာ”

“အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ ခိုင်”

မိုးဇာက အားတက်သရော ထောက်ခံ၏။ သူမ သက်ပြင်း လေးချကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရနိုင်တာက ခက်တယ် မိုးဇာ”

“ဘာ...ရှင်က ဟုတ်လားခိုင်”

“အင်း”

သွားပြီ။ မိုးဇာအမြင်မှာတော့ ခိုင်ကို ရူးနေပြီဟု။ ဘယ်နှယ့် ချောမောလှပတဲ့ ခိုင်အား ချစ်ကြိုက်ချင်သူတွေများ လျက်နဲ့ ဒီလောက် ကိုယ့်အပေါ်မကောင်းသော မာရေကြောရေနိုင် သည့် ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်လိုလူမျိုးမှ စွဲလမ်းနေရတယ်လို့နော်။

“ဒီမှာ ခိုင်”

“ဘာလဲ...မိုးဇာ”

“ရှင်ဘော့စ် ထွဋ်ခေါင်လေ၊ သူ့ဘယ်လောက်ချောလဲ

ခိုင်”

“အဲဒါဘာလုပ်ရမှာလဲ မိုးဇာ”

ခိုင်၏ လှပသောမျက်ဝန်းတွေက သူမကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“အဟင်း...ခိုင်ရယ်၊ ကိုယ့်နားက မြက်စိမ်းစိမ်းကို မစားဘဲ အဝေးမှာရှိတဲ့ မြက်ခြောက်ကို တမ်းတ...”

“မိုးဇာနော်...ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ လူစင်စစ်က နားတွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

ခိုင် မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ပြောမှ မိုးဇာသတိရကာ အဟီးခနဲ ရယ်၏။ ဟုတ်သားပဲ ဘာတွေပြောမိတာပါလိမ့်။

“ဟိုလေ...တို့ပြောတာက ထွဋ်ခေါင်ကိုပဲ ရှင်အာရုံစိုက်လိုက်ပါလားလို့ ခိုင်”

“တော်စမ်းပါ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိုးဇာ၊ ထွဋ်ခေါင်အပေါ်မှာ ခိုင် အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားတယ်”

“ဒါပေမယ့် ထွဋ်ခေါင်က ရှင့်ကို ဟော...ဟို...ဟိုမှာ လာပြီ”

“ဟင်”

ကြည့်လိုက်တော့ ကလိန်စေ့ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ကားပေါ်မှ စမတ်ကျကျဆင်းလာသည့် မင်းထွဋ်ခေါင်။

“ရွှေမင်းသားလေး လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်နော်...တကယ့်ကိုချောတာ”

နောက်မှ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ၏ တီးတိုးဝေဖန်သံတွေ။ အမှန်တော့ ထွဋ်ခေါင်သည် တကယ့်ကို ချောမောပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် အူစိုဆိုတာ ဆန်းကြယ်၏။ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာ၊ ရုပ်ဆိုးတာ၊ ရုပ်လှတာတွေ မဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားက ရင်ခုန်ချင်တဲ့သူမှ ခုန်တာလေ။

“မင်္ဂလာပါသူဌေး”

“မင်္ဂလာပါ ခိုင်”

အတွင်းရေးမှူးပီသစွာ သူမက သူ့ကို အပြုံးလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြိုလိုက်၏။ ထွဋ်ခေါင်အတွက်တော့ လှပသောခိုင်ကို မြင်လိုက်ရတာ ဒီမနက်မှာ အားလုံးမင်္ဂလာရှိသွားသလိုပါပဲ။

“ခိုင် အစောကြီးရောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...စောစောကမှ ရောက်တာပါသူဌေး”

ခိုင်နှုတ်ဖျားမှ သူဌေးခေါ်တာကို ထွဋ်ခေါင် မကြိုက်ပေမယ့် လုပ်ငန်းခွင်မို့ ဘာမှမပြောချင်တော့။ ခိုင်က ခေါင်းမာသည့် မိန်းကလေးပဲ။

ထိုစဉ်...

“ဟင်”

အပေါက်ဝမှာ ထွင်ခေါင်ကို နှုတ်ဆက်နေသော ခိုင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် မျက်နှာ လေး မသိမသာတင်းသွား၏။ ချက်ချင်းပင် ထွင်ခေါင်ဘက်လှည့် ကာ ပိုရယ်ပြုံးရင်း...

“အဟင်း...သူဌေးနဲ့ ဒီဝတ်စုံ အရမ်းလိုက်တာပဲ သိလား”

“ဗျာ...တကယ်လားခိုင်”

“အင်း”

မနေ့ကကိစ္စအတွက် သူ့ဘက်မှ လွန်သွားတယ်ဟု ထင်တာကြောင့် ဒီမနက်မှာ သူမရုံးသို့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် လိုက်လာ ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ချယ်ရီခိုင်က ငယ်ရွယ်ချောမော သော အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ရယ်မော၍ စကားပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပြန်လှည့်ထွက်ဖို့အပြင်...

“ဒေါက်တာ”

“ဪ...မင်း”

ထွင်ခေါင်နားမှခွာကာ ချယ်ရီခိုင်က သူ့ကို လာနှုတ်ဆက် ခြင်းပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံနေမှတော့ သူရပ်လိုက်၏။

“ဒေါက်တာ ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲမသိဘူး”

“ကိုယ် မင်းဆီလာတာ ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်”

သူ့စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ခိုင်က သူမနားကို သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်တာက ကျွန်မဆီလာတယ်”

အံ့သြသလို သူမထပ်မေးသည်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ချယ်ရီခိုင်၊ မနေ့ကကိစ္စမှာ ကိုယ်နည်း နည်းလွန်သွားတယ်ထင်လို့”

“ဪ...အဲဒီကိစ္စလား”

သူလိုလူတစ်ယောက်က သူမအတွက် ဒီလောက်စဉ်းစား တာ ကျေးဇူးတင်စရာပါ။ ဒါပေမယ့်...

“ရပါတယ်ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ မနေ့ကအပြင် ဗျက်ကို မေ့လိုက်ပါပြီ”

သည်တော့ သူက စူးခနဲကြည့်၏။ သူမ ခပေဖျော့ဖျော့ ပြုံးပြလိုက်၏။

“မင်း ကိစ္စတစ်ခုကို ဒီလိုပဲ လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့တတ်

သလား ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုယ်သာ မင်းကို အလေးအနက် ထားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် မှားသွားမှာ၊ ကဲ ကိုယ်သွားပြီ”

“ဒေါက်တာ”

သူမလှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် အသံက တိုးနေ၏။ အကြောင်းကား အနားမှာလူတွေနှင့် မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် ထွဋ်ခေါင်မျက်လုံးတွေက သူမကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်...

ဒီလူနဲ့ တစ်ခါတွေ့လိုက်တိုင်း သူမရင်ထဲကို ဝေဒနာ တစ်မျိုး ခံစားသွားအောင် လုပ်တတ်သူပဲ။

သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ ထွဋ်ခေါင်ဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့ ၏။

“ဘယ်သူလဲ ခိုင်”

ထွဋ်ခေါင်က သူမမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေး သည်။

“ဪ...ဟို မိတ်ဆွေပါသူဌေး”

“ဪ...ကဲ ခိုင် ကိုယ်တို့ရုံးထဲသွားဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် လျှောက်သွားသော ထွဋ်ခေါင် မျက်သို့ သူမ ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်ခဲ့၏။ သို့သော် သူမစိတ် တွေက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆီမှာ ပျံ့နေသည်လေ။

“ဟာ...ဟင်းတွေစုံလှချည်လား”

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်မှာ ခိုင်နှင့်မိုးစာက ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ယောက်တည်း။ မိုးစာအတွက် ထမင်းဟင်းတွေ ပိုထည့်လာတာ မို့ နှစ်ယောက်စား၍မကုန်။ မိုးစာကလည်း နောက်ပိုင်းမှာ ခိုင်ကြိုက် တာလေးတွေ ချက်လာ၏။

“ဟင်...သူဌေး”

“စားပါဦးလား သူဌေး”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွဋ်ခေါင် ရောက်လာတာကြောင့် သူမတို့ မှာ ထမင်းချိုင့်တွေဖွင့်လျက်နှင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရ၏။ သူမစိတ်ထင် တာက ထွဋ်ခေါင်ကို နေ့လယ်စာ အပြင်ထွက်စားပြီးဟူ၍ပင်။

မိုးစာက သွက်လက်စွာခေါ်တော့ ထွဋ်ခေါင်ပြီး၏။

“တကယ်ဝင်စားရမှာလားဗျ”

“အို...စားပါသူဌေး၊ ကျွန်မတို့ဟင်းတွေ သူဌေးသာ စားနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”

သူမကတော့ လောကွတ်ချော်နေသည့် မိုးဇာကို မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးမိရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခိုင်က ကျွန်တော်စားမှာ ကြောက်နေပြီထင်တယ်”

“အို...မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးစားမယ်ဆိုရင် ခိုင်တို့က အချိန်မရွေးပါရှင်”

မိုးဇာတစ်ယောက်လုံး ဖော်ရွေစွာခေါ်နေမှတော့ သူမ မတတ်သာဘဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။ သူပခုံးတွန့်ကာ...

“ဒီအချိန် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပဲ ရှိတာပါ ခိုင်၊ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်တို့ရဲ့ အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်ဆိုရင် လက်ခံပါ့မယ်”

ထွဋ်ခေါင်စကားကြောင့် ခိုင်နှင့်မိုးဇာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြ၏။ မိုးဇာက သူမကို မျက်စပစ်ပြသည်။ သူမ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ထွဋ်ခေါင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“စားပါ...ကိုထွဋ်၊ ဒါပေမယ့် ဟင်းတွေကတော့ ကိုထွဋ်

အတွက် ကောင်းမယ်မထင်ဘူး”

“ဘယ်နှယ့်မကောင်းရမှာလဲ၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဟင်းတွေ မှန်တာပြောရင် ကျွန်တော် အပြင်က ထမင်းဟင်းတွေ စားတာ ငြီးငွေ့နေပြီ”

“အို...ဒါဆိုစားပါ ကိုထွဋ်၊ တကယ်တော့ ကိုထွဋ်ကို ခိုင်နဲ့မိုးဇာက ခင်ပါတယ်”

ပြောရင်း မိုးဇာက ချိုင့်တွေ ရှေ့တိုးပေး၏။ တကယ်ပဲ ထွဋ်ခေါင်က ခိုင်တို့နှင့်အတူ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒါက ခိုင်ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့ ကြက်သားဟင်း၊ ဇကာဒါက ပုစွန်ချဉ်သုပ်၊ ဒါလေးက မြင်းခွာရွက်သုပ်ပါ ကိုထွဋ်”

မိုးဇာက ဟင်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လမ်းညွှန်ရင်း ထွဋ်ခေါင်ပန်းကန်ထဲ ကိုယ်တိုင်ခပ်ထည့်ပေးနေ၏။

မာမိချက်ပေးတဲ့ ဟင်းတွေကို သူမချက်တယ်ဟု ပြောတာကြောင့် မိုးဇာအား မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

“ခိုင်က ဟင်းချက်ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော်က ခိုင် ဒီလိုဟင်းချက်တတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ဟို...ဒါက”

ခိုင်က အမှန်ပြောဖို့ ကြိုးစား၏။ မိုးဇာက မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ...

“တို့ထွဋ်ကလည်း ခိုင်ကလေး သိပ်မိန်းကလေးပီသတာ၊
ဟောဒီ ကြာမံဟင်းခါးလေးလည်း သောက်ကြည့်ပါဦး၊ ခိုင်လက်ရာ
လေ”

“ဟင်...မိုးစာ ဒါဆို နိုင်လက်ရာကကော”

ခိုင်က ရွဲ၍မေးလိုက်၏။ သည်တော့ မိုးစာ ပခုံးလေး
တွန့်၍ ချိုင့်ကို ရှေ့တိုးပေး၏။

“ဒီမှာလေ...ဘဲဥချဉ်ရည်”

“ကိုထွဋ် ကြိုက်လားဟင်၊ စားလေ”

သူမ ပြောပြောဆိုဆို ဘဲဥဟင်းတွေကို ထွဋ်ခေါင်ပန်းကန်
ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟင်းမရွေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခိုင်
လက်ရာက ပိုကောင်းတယ်ဗျ”

“ကဲ...ခိုင် ဆရာက ရှင်လက်ရာကြိုက်တာတဲ့၊ နေ့တိုင်း
သား ဆရာအတွက် များများထည့်ခဲ့”

“အင်း...အဟင်း”

ထွဋ်ခေါင်ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်နေသော မိုးစာအား ကြိတ်
ကာ မျက်စောင်းထိုးရင်း ထွဋ်ခေါင်ကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် ခိုင် အလုပ်များနေမလား”

“အို...အဟင်း ရ...ရပါတယ် ကိုထွဋ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တော့ နေ့တိုင်း ထမင်းခြံနိမှာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် သူမ မျက်နှာပျက်ချင်ပေမယ့် မိုးစာက
ဆီးခနဲ ကြိတ်ရယ်၏။

“ဟင်...ခိုင်တို့ကော စားလေ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်း ဒီဟင်းတွေ မကုန်ပါဘူး”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ ခိုင်၊ တို့လည်း အတူစားရအောင်လေ၊
ထိုထွဋ်နဲ့ တို့ဆိုတာ သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်ဘဲ လာ”

မိုက်ဆာနေပြီမို့ ခိုင်တို့လည်း အတူစားလိုက်ရ၏။
ကြည့်စမ်း သူက ခိုင်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေပြန်ထည့်ပေးနေသည်။

“အဟဲ...အလှူလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်နေတာ ခိုင်”

“ရပါတယ် ကိုထွဋ် ခိုင်ဘာသာထည့်စားပါမယ်”

“အို...ခိုင်ကလည်း ဆရာက စေတနာနဲ့ထည့်ပေးတာ
တို”

“အေးလေ...မိုးစာပြောတာ မှန်တယ်ဗျ”

အမလေး...ထွဋ်ခေါင်နဲ့ မိုးစာ နှစ်ယောက်သား အတိုင်
အောက်ညီနေလိုက်တာ။ ခိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။

“ဆရာ စားကောင်းလားဟင်”

မိုးစာအမေးကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းတယ် မိုးဇာ၊ ခိုင်လက်ရာကောင်းလို့ ဖြစ်မယ်”

သူမကိုကြည့်ပြီး သူပြောတာကြောင့် အလိုက်သင့် ပြုံးပြဲ
လိုက်ရ၏။

“ကိုထွဋ် ဗိုက်ဆာနေလို့ဖြစ်မှာပါ။ တကယ်တော့ ခိုင်
လက်ရာ ဒီလောက်မကောင်းပါဘူး”

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ဟင်းချက်ကောင်းလို့သာ
ကျွန်တော် စားကောင်းတာပေါ့ ခိုင်၊ မဟုတ်ဘူးလား မိုးဇာ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်ပဲ ထွဋ်ခေါင်က ထမင်းတစ်ချိုင်ကုန်အောင် ခဏ
လေးနှင့် စားပစ်၏။ မိုးဇာကလည်း လက်မနေ့၊ အစက
ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်ကြောင့် ရင်ပြည့်သလိုဖြစ်ကာ ထမင်းမစားချင်
သော သူမပင် သူတို့ကိုကြည့်၍ အားကျလာ၏။

ထို့ကြောင့် ထမင်းကို ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်စားစီ
တော့ ထွဋ်ခေါင်နှင့် မိုးဇာက ခိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

“ဒီလိုလုပ်လေ...မနက်ဖြန် ကျွန်တော်လည်း ထမင်း
ထည့်ခဲ့မယ်”

“ဟင်”

ထွဋ်ခေါင် ပြုံး၍ပြောတော့ ခိုင်နှင့်မိုးဇာ အံ့သြသလိုကြည့်
၏။ တကယ်တော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်အနေဖြင့်

ဆိုတယ်တွေ တက်စားတတ်တာ မဟုတ်လား။

“ဟို...ဆရာအိမ်မှာ ဘယ်သူထမင်းချက်လဲဟင်၊ ဆရာ
အမေလား”

မိုးဇာက စပ်စုစွာမေးတော့ ထွဋ်ခေါင် ခေါင်းခါယမ်း
သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အမေမရှိတော့ပါဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခိုင်၊ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော်
အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ဆုံးသွားပြီ၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့
အမေ နှစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ထမင်းချက်တာကတော့ ကွတ်ခံရှိပါ
တယ်”

“ဪ”

ယခုမှ ထွဋ်ခေါင်ကို မိခင်မဲ့တစ်ယောက်အဖြစ် ကရုဏာ
သက်ချင်သွားရ၏။ ဒါကြောင့် ထွဋ်ခေါင်က တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုးချင်
တာကိုး။

“ဟို...ကိုထွဋ် ပင်ယန်းပါတယ်၊ ကျွန်မပဲ ချက်ယူခဲ့ပါ
မယ်”

ပထမဆုံးအကြိမ် ခိုင်က သူ့ကို ကြင်နာစွာ ပြောမိ၏။
သူပြုံး၍ ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခိုင်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ခိုင်ချည်းပဲ နေတိုင်းချက်ရတော့ ပင်ပန်းပါတယ်၊ ကိုယ်တစ်လှည့် ယူလာပါမယ်”

“အဟဲ...မိုးဇာတို့ကတော့ ဘယ်သူပဲယူလာပါစေ စားဖို့ အသင့်ပဲနော်”

တစ်ယောက်တစ်ပြန် ညာတာနေသော ထွဋ်ခေါင်နှင့် ခိုင်တို့ကြား မိုးဇာ ဝင်နောက်လိုက်လေ၏။

ခိုင်က မျက်စောင်းလေးထိုးကာ...

“မိုးဇာ...ရှင်က စားဖို့ပဲသိတယ်”

“အမယ်...စားပေးတဲ့လူရှိတာ ကျေးဇူးတင် ခိုင်၊ တို့က အဆောင်နေရတော့ ဘယ်သူ့အတွက် ချက်ပါမယ်လို့လည်း မပြောနိုင်ဘူးလေ”

“မိုးဇာက အဆောင်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...ကျွန်မနေတာ နယ်မှာလေ၊ ဒီမှာ အဆောင်ပဲ အားကိုးရတယ်”

“ဪ”

နယ်မှာရှိသော မိဘတွေကို ပြန်ထောက်နေရတာမို့ မိုးဇာ အဖို့ လခပင် သိပ်မကျန်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခိုင်က စာနာစွာဖြင့် မိုးဇာအတွက် အခြတမ်း ပိုထည့်လာခြင်းပင်။

“ကိုထွဋ်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းလားဟင်”

ခိုင်အမေးကြောင့် ထွဋ်ခေါင် ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ခိုင်လိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသား”

“ဟင်...ခိုင်အကြောင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

သူမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ မေးတော့ ထွဋ်ခေါင် ပြုံးသည်။

“အဟွန်း...သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခိုင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးဖောင်ထဲ ကြည့်ရင်သိတာပဲ”

“အို”

ဟုတ်သားပဲ သူမအလုပ်အတွက် လျှောက်လွှာတင်တုန်းက ကိုယ်ရေးပုံစံဖြည့်ရတာ မေ့နေခဲ့၏။

သူ ဘယ်အချိန်ကများ ခိုင်အကြောင်းတွေ သေချာကြည့်ထားပါလိမ့်။

တကယ်ပဲ နောက်နေ့ကြတော့ ထမင်းစားချိန်မှာ
ထွဋ်ခေါင်၏အိမ်က ငါးဆင့်စတီးချီကြီး လာရှိသည်။

အလုပ်ချိန်မှာ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်နေသော
ထွဋ်ခေါင်က ထမင်းစားချိန်မှာတော့ ပြုံးရွှင်သည့်မျက်နှာဖြင့်
ရောက်လာ၏။

“ကဲ...စားကြရအောင်၊ နိုင်တို့တော့မသိဘူး ကိုယ်တော့
မနက်က ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ သောက်ခဲ့တယ်”

“ဟင်...ဒါဆို ဆရာဆာနေမှာပေါ့ နိုင်”

“အေးလေ...ကိုထွဋ်က စောစောကမပြောဘူး”

ရုံးခန်းအပြင်ဘက်မှ စားပွဲပိုင်းတွင် သုံးယောက်စာ ပြင်
လိုက်၏။ သူချီငုံကို ဖွင့်လိုက်တော့...

“အာ...ဟင်းတွေက အပျံ့စားပါလားဆရာ”

နီရဲကြွပ်ရွံ့နေသော ပုဇွန်ထုပ်ကြော်ကြီးများကို မြင်တော့ မိုးစာက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အော်လေ၏။

“အို...ကိုထွဋ် ဟင်းတွေက အများကြီးပဲ”

ခိုင်ပြောတော့ သူပြုံးသည်။ ထမင်းချိုင့်များကို ပြင်ဆင် တာ ခိုင်မဟုတ်လား။

ပုဇွန်တုပ်ကြော်၊ ဆိတ်သားစင်းကော၊ ကြက်ကုန်းဘောင် ကြီးကြော်နှင့် မွေးပျံဖြူကော့နေသော ထမင်းတို့ဖြစ်၏။

“ဘယ်ကများရမှာလဲ ခိုင်၊ အိမ်မှာ ဒီထက်စုံတယ်”

“ဘုရားရေ ဆရာတို့ တစ်နေ့ကို ဟင်းဘယ်နှစ်မျိုး လောက် ချက်တာလဲဟင်”

အဆောင်မှာနေပြီး သာမန်ဟင်းလေးတစ်ခွက် ချက်ဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်သော မိုးစာအတွက် ထွဋ်ခေါင်၏ ယခုထည့် လာသော ဟင်းတွေကိုပင် အံ့မခန်းဖြစ်နေပြီ။

“လေးငါးမျိုးပေါ့ မိုးစာ၊ မနက်က ဟင်းကို ညမှာကျန် ရင် မစားဘူး၊ အသစ်ထပ်ချက်တယ်”

“ဟို...ဒီ...ဒီလိုဟင်းမျိုးတွေ ကျန်ရင်ကော”

မိုးစာက ပြောင်လက်နေသော စတီးလ်ချိုင့်ထဲမှ အကောင်းစားဟင်းတွေကို မရဲတရဲ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“အတူတူပေါ့...ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက

ထမင်းဟင်းဆို ပူပူနွေးနွေးပဲစားတတ်တယ်လေ၊ ကဲ ခိုင်နဲ့မိုးစာ လည်း ထည့်စား”

ပြောရင်း ထွဋ်ခေါင်က ပုဇွန်ထုပ်ကြော်ကြီးတွေကို သူမ တို့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလေ၏။

“အို...ကိုထွဋ် စားပါ”

“အဟီး...ဟုတ်...ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မိုးစာတို့က ရှိတာနဲ့စားတတ်ပါတယ်”

သည်တော့ သူက မကြိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တွန့်၏။

“ဒီလောက်ဟင်းတွေ အများကြီး ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ဘယ်လိုကုန်မလဲ၊ ခိုင်တို့ပါ ဝိုင်းစားမှပေါ့၊ ကျန်နေရင်လည်း သွန်ပစ်မှာပဲဟာ”

“ဟင်...သွန်...သွန်တော့ မသွန်ပစ်လိုက်ပါနဲ့ ဆရာ၊ မိုးစာ ကုန်အောင်စားပါ့မယ်နော်၊ ခိုင် နင်လည်းစား”

မိုးစာက ပြောရင်း သူမပန်းကန်ထဲ ပုဇွန်ထုပ်ကြော်တွေ၊ ဆိတ်သားလုံးကြော်နှင့် ကြက်သားကုန်းဘောင်ကြီးများ ထည့်ပေး လေ၏။

“အို...မိုးစာ ရပါတယ်”

“ဒီလောက်တော့စားပါ ခိုင်”

အမှန်ပြောရလျှင် သူမက သူများဟင်းတွေ စားတာ

စိတ်မလုံပါ။ သို့သော် ထွဋ်ခေါင်ကိုယ်တိုင်က စားစေချင်တာမို့ သူမ ကုန်အောင်စားလိုက်ရလေ၏။

“နောက်နေ့ကျရင် ကိုထွဋ်အတွက် နည်းနည်းပဲထည့်ခဲ့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခိုင်”

“ကိုထွဋ်အိမ်က ကျွန်မတို့ကို တစ်မျိုးမြင်လိမ့်မယ်”

“ဟောဗျာ...ဘယ်သူကမြင်မှာလဲ ခိုင်၊ ဒီမှာ အိမ်က ကိုယ့်သဘောပဲဗျ”

“ဟို...ဆရာအဖေ”

မိုးဇာဝင်ပြောတော့ သူတစ်ချက်ရယ်၏။

“အဟွန်း...ဒက်ဒီက နိုင်ငံခြားမှာလေ၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း”

“ဟင်...ဒါဆို ဆရာ လွတ်လပ်ရေးရနေတာပေါ့”

“ဗျာ”

“အို...မိုးဇာကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုထွဋ် ဒီငါးပေါင်းထုပ်လေး စားလိုက်ပါဦး”

သူမက စကားလွဲသည့်အနေနှင့် ထွဋ်ခေါင်ပန်းကန်ထဲ ငါးပေါင်းထုပ် ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ ခိုင်ထည့်ပေးသော ငါးပေါင်း ထုပ်ကို သူချက်ချင်းစားသည်။

“ကြည့်စမ်း...ကောင်းသားပဲခိုင်၊ ခိုင် ထုပ်တာလား”

“အဟင်း...အင်း”

အပြုံးလေးဖြင့် သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“အမယ်လေး...ခိုင်က ငါးပေါင်းထုပ်ရာမှာ ဘယ်သူမှ လိုက်မခိုဘူးဆရာ”

“ဟုတ်မယ်...မိုးဇာပြောတာ ယုံတယ်ဗျ၊ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ ငါးပေါင်းထုပ် ကျွန်တော်စားဖူးတာ ဒါပထမဆုံးပဲ”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

သည်နေ့တော့ သူမကိုယ်တိုင် ငါးပေါင်းထုပ်လာခြင်းပါ။ မာမိကတော့ ကိုယ်တိုင် မီးဖိုထဲဝင်သော သူမကို အံ့သြနေ၏။

“ငါ့သမီး ဒီနေ့ တယ်ထူးဆန်းပါလား၊ ငါးပေါင်းတွေ ဘာတွေထုပ်လို့”

“သမီးသူဌေးကို ကျွေးချင်လို့ပါ မာမိ”

“ဪ...ဪ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါဆို များများလုပ် သွား၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်က ကြည်ဖြူ မာမိသမီးလေး မျက်နှာမှာ”

ထို့ကြောင့် မာမိထည့်ပေးလိုက်သော ငါးပေါင်းထုပ်တွေ များနေ၏။ ထွဋ်ခေါင်က နှစ်ခြိုက်စွာ စားတော့ သူမကျေနပ်ရ သည်။

“ခိုင် မေမေက တော်တယ်နော်”

“ရှင်”

“ဪ... ခိုင်လိုလှပတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားတဲ့အပြင် အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်အောင်လည်း သင်ပေး တယ်”

“အဟင်း... ဒါကတော့ မာမိက သူကိုယ်တိုင်လည်း လှလှပပနေပြီး ကောင်းကောင်းချက်စားတတ်လို့ပါ ကိုထွဋ်”

“ဒါဆို... ခိုင်မာမိက အတော်ပျော်တတ်ပုံပဲ၊ ကျွန်တော် ခိုင်တို့အိမ်လာလည်လို့ ရမလား”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် ထွဋ်ခေါင်၏အမေးကြောင့် ခိုင် ဘာဖြေရမှန်း မသိ။ မိုးဇာက သွက်လက်စွာဖြင့်...

“ရတယ်လို့ပြောလိုက်လေ ခိုင်၊ ဆရာက ခိုင်မာမိနဲ့ တွေ့ချင်လို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ခိုင်မာမိကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးချင်တာ”

“ဪ... အဟင်း ရပါတယ် ကိုထွဋ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တို့က ဆင်းရဲတယ်နော်”

ထိုစကားကို သူ မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း သည်။

“ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ ကျွန်တော်အတွက် အရေး ကြီးပါဘူးခိုင်၊ ခိုင်တို့မိသားစု ရှိတာကို ကျွန်တော် အားကျတာ ပါ”

သည်တော့လည်း သူမ သမီးသွားသလိုပါပဲ။ သေချာ တွေးကြည့်တော့ မင်းထွဋ်ခေါင်မှာ ချမ်းသာတာကလွဲလို့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရှာတာပါလား။

“လာလည်ပါ ကိုထွဋ်၊ မာမိကို ခိုင်ပြောပြထားပါ့မယ်”

“အဟွန်း... ကျေးဇူးပဲခိုင်”

“ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ သွားပါလားဆရာ၊ ခိုင်မာမိက အဲဒီ လိုရက်တွေဆိုရင် မုန့်တစ်ခုခုလုပ်စားတတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် ခိုင်”

သူ့ကို မိုးဇာက လမ်းညွှန်ကောင်းနေ၏။ သည်တော့ သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုထွဋ်၊ မိသားစုဆုံတဲ့နေ့ဆို မာမိက အိမ်မှာ တစ်ခုခုလုပ်ကျွေးနေကျပါ”

“ဟာ... ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ခိုင် တို့လို မိသားစုရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ”

“ဒါဆို လွယ်ပါတယ်ဆရာ၊ ခိုင်တို့အိမ် မကြာခဏသွား လည်ပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ခိုင်ကံ မိုးစာကို မသိမသာ မျက်စောင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းထွဋ်ခေါင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ
ထိုးမိ၏။ ထွဋ်ခေါင်က ပြုံး၍ သူမဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူမစိတ်ထဲ ကြည်လင်မိတာအမှန်ပါပဲ။

“မိုးစာပြောသလို ရလားခိုင်”

❖ ❖ ❖

“ဪ...အင်း”

ခပ်အင်အင်ကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသော သူမတို့
ကြည့်ပြီး မိုးစာက တခွီးခွီးရယ်လေ၏။

ထွဋ်ခေါင်ကတော့ အတော်ကျေနပ်သွားပုံပင်။

“ကတိနော်...နောက်မှ ကိုယ်မကြာခဏရောက်လာလို့
စိတ်မညစ်နဲ့”

“အို...ဆရာကလည်း ခိုင်ကံ ဒီလောက်ရိုင်းတဲ့သူ
မဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်ကံလေ သိပ်သဘောကောင်းတာ အဟီး”

“အို...မိုးစာ ရှင်ပဲပြောတော့”

မျက်စောင်း ခပ်ပြင်းပြင်းထိုးရင်း သူမပြောတော့ မိုးစာ
ဟီးခနဲရယ်၏။ သူ မျက်နှာတည်ကာ...

“ခိုင်မကြိုက်ရင် ကျွန်တော်မလာပါဘူးဗျာ”

“အို...မကြိုက်ဘူးလို့ ကိုထွဋ်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒါဆို ကျေနပ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ခိုင်”

“အင်း”

နောက်ဆုံးတော့ သူမ ပြုံးပြီးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ

“ငါ့တူမဆံပင်တွေ သိပ်ရှည်နေပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါးဖြင့်
ခုအောင် အန်တီနဲ့လိုက်ခဲ့”

ယနေ့ ရုံးဝိတ်ရက်မှာ အန်တီမူရောက်လာပြီး သူမကို
ခေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မူရူရေ၊ ငါလည်း ပြောမလို့ပဲ၊ ညည်းတူမ
တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မအားတာနဲ့ ခေါ်သာသွား”

“ဟင်...မာမိကလည်း သမီးဆံပင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဟဲ...အဖျားတွေကော့နေပြီ ခိုင်း၊ အန်တီမူနဲ့လိုက်
သွား”

မာမိကိုယ်တိုင် ထည့်လိုက်တာကြောင့် သူမ အဝတ်အစား
လဲပြီး အန်တီမူနှင့် ပါလာရ၏။

“ဘယ်ဆိုင်သွားမှာလဲ အန်တီမူ”

“အသိဆိုင်ပါ”

ခိုင်၏ကားနှင့်ပင် မြို့ထဲရှိ အန်တီမူရ် အသိဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။

“ပိုင် မြို့တိပါလာဆိုပဲ”

ဆိုင်မှာ လှပသပ်ရပ်ကာ လာရောက်ပြင်သူတွေ ရှိနေ၏။ မှန်တံခါး တွန်းဖွင့်ကာ သူမတိုင်သွားတော့ အယားကွန်း၏ အေးမြမှုကို စိမ့်ခနဲရသည်။

“နုရေ”

“ဟော...မူမူ လာ...လာ ဒါနဲ့ သူလေးက”

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော ခေတ်မီလှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ပါးချိုင့်တစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးထားသော ထိုအမျိုးသမီးကို သူမ တစ်ချက်ငေးကြည့်ကာ...

“အသိတစ်ယောက်နဲ့ တူသလိုလို”

ဟု စိတ်ထဲ ခံစားမိလေ၏။

“ချယ်ရီခိုင်...အရင်တစ်ခါ နုတွေ့ဖူးတယ်လေ”

“အို...သမီးလေးကိုး၊ အန်တီက ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မေမေပါ”

“ရှင်”

ကြည့်စမ်း...ယခုသေချာကြည့်မှ ထိုအန်တီသည် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် လာတူနေတာမဟုတ်လား။ ဒေါက်တာ၏

အမေဆိုတာကြောင့် သူမစိတ်ထဲ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါက်တာက သူမကို ငြင်းခုံတာ ဒီအန်တီ သိနေရောပေါ့။

အန်တီမူက လက်တို့သတ်ပေးမှ သူမ အမြန်ပြေးပြန်လိုက်ရင်း...

“တွေ့ရတာ ဖမ်းသာပါတယ် အန်တီ”

“အေးကွယ်...အန်တီကလည်း သမီးလေးနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေကလည်း မအားနဲ့၊ ခုမှဆုံဖြစ်တော့တယ်”

“အမလေး...ဟောဒီမိခိုင်ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မအားလို့ ဒီနေ့ ဇွတ်ခေါ်လာရတာနုရေ”

သည်တော့မှ အန်တီမူက သူမနှင့် ဒေါက်တာမိခင်တို့ ဆုံရအောင် တမင်ဖန်တီးတာပါလားဟု သိလိုက်၏။

“လာတော့လည်း တွေ့ရတာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ဆိုင်မှာ လူတွေနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်သွားရအောင်မူမူ”

“မူ မလိုက်တော့ဘူး နု၊ ဒီကပဲ မျက်နှာဆေးရင်း စောင့်နေမယ်၊ ခိုင်ကိုပဲခေါ်သွား”

“ဟို...အန်တီ”

တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားရမှာမို့ သူမ ဝေခွဲရခက်

စဉ် ဒေါက်တာ၏အမေက ပိုက်ဆံအိတ်ယူပြီး ထွက်လာသည်။

“အန်တီတို့ စကားအေးအေးပြောကြတာပေါ့ သမီးလား”

လှပသောမျက်နှာမှာ ချိုလွင်သောအပြုံးနှင့် ဒေါက်တာ၏ အမေခေါ်ရာသို့ သူမ ခြေလှမ်းတုံ့တွံဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

ကော်ဖီဆိုင်က မဝေးပါ။ တစ်ဖက်လမ်းမှာပဲရှိ မကြာခင် ရောက်လာသည်။

“ထိုင်...သမီး၊ သမီးကြိုက်တာမှာ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ခိုင် ကော်ဖီပဲသောက်ပါ့မယ်”

“ဘာလဲဟင်...အန်တီကို အားနာလို့လားကွယ်”

အပြုံးချိုချိုလေးဖြင့် အမေးကြောင့် သူမ ခေါင်းလေး ခါယမ်းလိုက်၏။

“မ...မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ခိုင် ကော်ဖီပဲကြိုက်လို့ပါ ရှင်”

“ဪ...အန်တီနဲ့ အကြိုက်ချင်းတူတာပဲ”

ထို့နောက် ဒေါ်နုနုက ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။ သူမ မျက်လွှာလေးချ၍ ကျောက်ရုပ်လေးလို တောင့်တောင့်လေး ထိုင်နေမိ၏။

“အန်တီနာမည်က နုနုတဲ့သမီး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ယခုမှ မျက်တောင်ကော့လေးများ ဖျတ်ခနဲ ပင့်ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာချိုသလောက် စိတ်သဘောလည်းကောင်းမယ့်ပုံပဲ။

ခပ်တည်တည်နေတတ်သော ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့်တော့ တခြားစီ။

“သမီးလေးကို ပထမတစ်ကြိမ် မူမူနဲ့တွေ့ကတည်းက အန်တီသဘောကျမိတာ”

“ရှင်...ကျွန်မကို တွေ့ဖူးတယ်”

“အင်း...အဟင်း သမီးကဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ အန်တီကတော့ သမီးကို လှလို့သဘောကျမှတ်မိတာလေ”

“အို...အဟင်း...ခိုင် ခိုင်ထက် အန်တီက ပိုလှတာပေါ့”

“ဟုတ်လား...ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် နုပျိုလန်းဆန်းတဲ့အလှကို မြင်ရတော့ အန်တီစိတ်တွေ ပိုလန်းဆန်းသွားတာပေါ့ကွယ်”

ကိုယ်တိုင်လှသော အန်တီနုနုသည် သူ့ထွစ်ပါး၏ အလှအပကို သဘောကျတတ်တာ နှစ်ခြိုက်စရာပါ။

“သမီးက အေးတယ်နော်”

“ရှင်”

“အင်း...အန်တီသားကတော့ စိတ်နည်းနည်းမာတယ် ကွယ့်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ အကြောင်းပါလာတာမို့ သူမ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်မိသည်။

“သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက စာတစ်ခုပဲ အာရုံစိုက်ခဲ့တာ၊ အပေါင်းအသင်းလည်း နည်းတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လူတွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သူ့သိပ်မသိဘူး”

“ဒေါက်တာက တည်ကြည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ အန်တီ”

သူမ ဝင်ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်နုနု ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီလိုလူမျိုးမို့ သမီးနဲ့တွေ့တဲ့အခါ စကားပြောတာ အဆင်မပြေခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးဖို့ အန်တီက တောင်းပန်တာပါ”

“အိုး...ခိုင်ကိုတောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး အန်တီ၊ ဒေါက်တာက သူပြောသင့်ပြောထိုက်တာမျိုးပဲ ပြောပါတယ်”

သည်တော့ ဒေါ်နုနု သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“သူနဲ့သမီး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရှင်”

“အန်တီနားလည်ပါတယ်၊ သားလိုလူတစ်ယောက် ဘယ်

မိန်းကလေးက လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံနားလည်နိုင်မှာလဲ”

မှားနေပြီဟုသာ သူမပြောလိုက်ချင်၏။ တကယ်တမ်းမှာ သူမကသာ ဒေါက်တာကို နားလည်နိုင်ပြီး ဒေါက်တာကတော့ သူမအပေါ် လုံးဝနားလည်မှုမရှိတာပါ။

“ဒေါက်တာက ခိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီကို ပြောပြ ခယ်ထင်ပါတယ်၊ ခိုင် တောင်းပန်ပါတယ်အန်တီ၊ ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ ခိုင်ဘက်က ချီယွင်းတာတွေ များခဲ့ပါတယ်”

“အို...မဟုတ်တာကွယ်၊ ဒါတွေဟာ အသေးအမွှားပါ၊ တကယ်တော့ သားက ခိုင်ကို သဘောကျပါတယ်”

“ရှင်...ဒေါက်တာက ခိုင်ကို”

သူမ မယုံနိုင်သလိုမေးတော့ ဒေါ်နုနု ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သားက သူ့သဘောကျတာကို ဖော်မပြ ဘတ်ဘူးကွယ့်”

“ဟို...ဒေါက်တာက အန်တီကို အဲ...အဲဒီလိုပြောသ လားဟင်”

သည်တော့ ဒေါ်နုနုက ပြုံးကာ သူမကိုကြည့်၏။
သို့နောက် တိုးသက်သောလေသံဖြင့်...

“ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်သိတာပေါ့ကွယ်”

သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

တကယ်သာ အန်တီနုပြောသလို ဒေါက်တာသဘောထားမှန်လျှင် သူမဝမ်းသာစရာ။ ယခုတော့...

“ခိုင်အထင်တော့ ဒေါက်တာဟာ သူ့ဘာကိုလိုချင်တယ် ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိမှာပါ အန်တီ”

“သမီးဆိုလိုတာက”

“ဒေါက်တာဟာ အင်မတန် တိကျပြုတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့နဲ့လိုက်ဖက်တာ ခိုင်လုံမိန်းကလေးမျိုး မဖြစ် နိုင်ပါဘူး အန်တီ။ ခိုင်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုနေရာမှာ ဆက်လက်နေထိုင်နေဖို့ သူမမှာ အင်အား မရှိတာမို့ ဒေါ်နုနုကို နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ ဘာ ကြောင့်များ အားငယ်ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ဒေါက်တာ...

ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မမှာ အမြဲတမ်း ခံစားနေရတာ ဟာ အချစ်တဲ့လားဟင်။

ဟင်အင်း...အချစ်မဟုတ်ဘူး။ အားငယ်ကြေကွဲမှုပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာဟာ ကျွန်မအတွက် မေမေရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါရှင်ရယ်။

“ဒီနေ့ မေမေ ခိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ် သား”

“ဗျာ...ခိုင် ဟုတ်လားမေမေ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ အံ့သြသောမျက်နှာကို ဒေါ်နုနုပြုံး၍ ကြည့်သည်။

“ချယ်ရီခိုင် ဒီနေ့ မေမေဆိုင်လာတယ်လေ သား”

“သူ မေမေကိုလာတွေ့တာလား”

ဒေါ်နုနု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မူမူက ခေါ်လာတာပါကွယ်၊ မေမေနဲ့တွေ့အောင်လေ၊ အင်း...ခိုင်က အနီးကပ်ကြည့်လေ အတော်လှပြီးချစ်စရာကောင်း တာပဲ သား”

ချယ်ရီခိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ ခံစားချက် က အပေါ်ယံသွင်ပြင် မာကျောသလိုပါပဲ။ ဒါကို ဒေါ်နုနုက အားမရတာ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ရုပ်ရည်အလှအပက အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင် ရုပ်ရည်အလှထက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပီသစွာ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိ ပီပီပြားပြား ဖြစ်တာက ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

“နေပါဦး သား၊ ခိုင်လေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲကွယ်”

သည်တော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် သက်ပြင်းချ၏။ တကယ်တော့ ချယ်ရီခိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ မကြာခဏ တွေးဖူးပါသည်။ ချယ်ရီခိုင် လှပတာ မှန်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ မရဲပေ။

“ကျွန်တော်နဲ့တွေ့လိုက်တိုင်း သူ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်နေတာပဲ မေမေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အထင် ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရည်းစားရှိမှာပါ”

တစ်နေ့က ချယ်ရီခိုင်ကို လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အတူ တွဲကာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် တွေ့လိုက်ရတာမဟုတ်လား။ ထိုအခိုက် သူ့ရင်ထဲ ဘာကြောင့်ပူလောင်သွားမှန်း မသိ။ ထိုတစ်နေ့လုံး စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ဒေါသဖြစ်နေ၏။

သူမရည်းစားလား ဟုတ်မှာပါ။ ဒါကြောင့်သာ ရယ်မောကာ စကားတွေပြောနေတာ မဟုတ်လား။

“ခိုင်အကြောင်း...မေမေတော့ မူမူဆီက ကြားရသ

ဆောက် ချစ်သူမရှိပါဘူးတဲ့ သားရယ်”

“မေမေက ခိုင်ကို ဒီလောက် သဘောကျသလားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် ဒေါ်နုနုကပြုံး၏။ သားဖြစ်သူကို အကဲအတ်သလိုကြည့်ကာ...

“သားကော ခိုင်ကို သဘောမကျဘူးလားဟင်”

“ကျွန်တော်မသိဘူး မေမေ”

“အို...ဘယ်နှယ့် ကိုယ့်ဘာသာ သဘောကျလားဆိုတာ ဆိုဘူးလား”

ခက်တဲ့သားပဲဟု ဒေါ်နုနု တွေးမိ၏။ သည်ပုံအတိုင်းဆို မိန်းမမှရဖို့ လွယ်ပါ့မလား။

“ကျွန်တော့် အလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ မေမေသိပါသလား”

“အလုပ်ချည်းပဲ စိတ်ဝင်စားလို့ မဖြစ်ဘူးသား၊ အတယ်ဆို သားအနေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီလို့ မေမေထင်တယ်”

“ချယ်ရီခိုင်နဲ့လား မေမေ”

သူ တိုက်ရိုက်မေးလိုက်၏။ ဒေါ်နုနုခေါင်းညိတ်သည်။

“သားဆန္ဒရှိရင်ပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါ့မယ် မေမေ”

မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် သူပြောလိုက်ရသည်။

“မေမေတို့ တစ်နေ့လောက် ချယ်ရီခိုင်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးရအောင် သား”

“ကျွန်တော် အားတဲ့ရက်ပြောပါ့မယ် မေမေ”

“အေးကွယ်...ကဲ...ကဲ ထမင်းပွဲ မေမေပြင်လိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်မှာ မိခင်ဖြစ်သူထွက်သွားမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ မျက်ဝန်းထဲမှ ချယ်ရီခိုင်ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်ကြည့်၏။ လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသလောက် မျက်နှာများမည့် မိန်းကလေးလား။

ထိုစဉ်...

“ဟီ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ လက်ကိုင်ဖုန်းခေါ်သံမြည်လာသည်။ သူနားထောင်လိုက်တော့...

“ဟဲလို”

“ကျွန်မပါ ဒေါက်တာ”

“ဪ...ချယ်ရီခိုင်”

ကြည့်စမ်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမအကြောင်းစဉ်းစားနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာတာပါလား။

“ကျွန်မ...ဒေါက်တာနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောစရာ

နဲ့”

“အခုလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒေါက်တာအချိန်ပေးနိုင်မလားပဲ”

သူတစ်ချက် စဉ်းစားပြီး...

“ရတယ်လေ...ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့မယ်၊ ဘယ်နေရာလာ

အလဲ”

“ပုလဲဖြူကိုပဲ ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပြီလေ”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး သူအဝတ်အစားလဲလိုက်၏။

“မေမေ ကျွန်တော်အပြန်မှ ထမင်းစားမယ်”

“ဘယ်လဲသား”

“ချယ်ရီခိုင်နဲ့ ခဏသွားတွေ့မလို့ မေမေ”

“ဪ...အေး”

ကားမောင်း၍ထွက်ခွာသွားသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်နုနုကြည့်ကျန်ခဲ့၏။ သည်လိုကြတော့လည်း သားက သဘောအတိုင်းလွယ်သားပဲဟု ထင်မိ၏။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကတော့ ချယ်ရီခိုင် ဘာကြောင့် သူ့ကို နှိုးဆက်ခေါ်တာလဲဟု စဉ်းစားမရ။

၅၆

ဆုအခွယ်

မှန်တာပြောရလျှင် တစ်နေ့ကကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ကာ သူ့ဘက်မှလွန်သွားသလားဟု စဉ်းစားမိ၏။

ပုလဲဖြူရောက်တော့ သူမက အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။ အဝါပျော့ပျော့ဝတ်စုံက ဖြူနုသည့် သူမအသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။

“ဒေါက်တာကို ခုလိုခေါ်လိုက်ရတာ အားနာပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

လှပသော ချယ်ရီခိုင်မျက်နှာလေးက တည်ကြည်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူဝင်ထိုင်၏။

“ဘာသောက်မလဲ ဒေါက်တာ”

“ကော်ဖီ”

ကော်ဖီနှစ်ခွက် သူမမှာလိုက်သည်။ မကြာခင် ကော်ဖီခွက်တွေ ရောက်လာ၏။

“သောက်ပါ ဒေါက်တာ”

“ချယ်ရီခိုင်...ကျွန်တော်ကိုခေါ်တာ”

သူမက မျက်လွှာကို အသာပင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါက်တာမစ်ပိုင်၏ မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်လို့။

“ဒေါက်တာ...ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မကို စွပ်စွဲသွားတဲ့ ကိစ္စ”

“ဪ...အဲဒီအတွက် မကျေနပ်လို့ ကျွန်တော်ကိုခေါ်ပြီး အပြစ်တင်တာပေါ့ဟုတ်လား ချယ်ရီခိုင်”

သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် သူမေးလိုက်၏။ သူမခေါင်းလေးအသာခါယမ်းသည်။

“ကျွန်မ ဒေါက်တာကိုခေါ်တာ အပြစ်တင်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“ဒေါက်တာတွေ့ခဲ့တဲ့လူဟာ ကျွန်မအလုပ်ရှင်ပေါ့”

“ဪ”

သည်လိုဆို သူမှားသွားတာပါလားဟု ဒေါက်တာမစ်ပိုင်တွေးလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် အထင်မှားမိသွားတယ် ချယ်ရီခိုင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော်ကို ချယ်ရီခိုင် ခေါ်ရှင်းပြတာလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် သူမခေါင်းလေး ပျက်ခနဲငုံ့သွားပြီး...

“ကျွန်မက ဒေါက်တာနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာကိစ္စမှ အဲဒါပေါ့ဆဆ မထားချင်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ဒေါက်တာ အလေးအနက် ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စတချို့ ခွဲသွားမှာစိုးလို့ပါ”

နောက်ဆုံးစကားမှာ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ့
ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စတွေ လွဲသွားမှာစိုးတဲ့
ဟုတ်လား ချယ်ရီခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့...အထူးသဖြင့် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီးပေါ့
သူသဘောပေါက်သွားသလိုပါပဲ။ မေမေ့ဘက်မှ သူ့
ဘာတွေပြောခဲ့တာပါလိမ့်။

“ကျွန်တော့်မေမေနဲ့ တွေ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ ဘာတွေပြောသွားလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် သူမက ချက်ချင်း...

“သားက သမီးကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ဟုဆိုသောစကား သတိရကာ မျက်နှာလေးနီချင်ချင်

“အနီတိက သဘောကောင်းတယ်နော်”

သူမေးတာမရဘဲ သူမ စကားလွှဲ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်မေးတာက ကျွန်တော်
အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး”

“ဟင့်အင်း... ဒေါက်တာက အလုပ်ကြိုးစား
အကြောင်း ပြောပါတယ်”

“ပြီးတော့ကော”

“ဒေါက်တာက မိန်းမတွေကို စာတစ်အုပ်လောက် စိတ်မ
ဝင်စားဘူးလို့”

“မေမေပြောတာလား”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မထင်တာပါ”

သည်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်

“ချယ်ရီခိုင်က ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပဲ ဒီလိုထင်
လား”

“အင်း”

သူမလိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် စိတ်မ
ဝင်စားမှတော့ သူ့အား ဒီလိုပဲသတ်မှတ်ရမည်ပေါ့။

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင် အမေက ရှင့်ကို သဘောကျနေတယ်
ဆိုတော့ ရှင့်အတွက် တစ်မဲသာနေတာပေါ့ ခိုင်”

“ဟုတ်တယ် မိုးစာ၊ အံ့သြစရာကဲ ဒေါက်တာ တည်
သလောက် သူ့အမေဟာ သဘောကောင်းပြီး လှပတဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ပဲ”

အလုပ်ခွင်ရောက်တော့ မိုးစာနှင့်တွေ့ကာ ဒေါက်တာ
စစ်ပိုင်အကြောင်းပြောမိ၏။

“ဒါဆို...ရှင့်ကိုလည်း အဲဒီအနီတီက လှလို့ သဘော
ကျတာပဲ ဖြစ်မယ်ခိုင်”

“ဟုတ်မလားမသိဘူး မိုးစာ၊ သေချာတာက ဒေါက်တာ
စစ်ပိုင်ဟာ အလှအပကို မခံစားတတ်တာပဲ”

“ဘာလဲ ရှင့်ကို စိတ်မဝင်စားလို့လား ခိုင်”

အကြောင်းသိနေသော မိုးဇာက သူမကြည့်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး
မေး၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးသာချမိသည်။ တကယ်တော့ ဒေါက်
တာရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ သူမအတွက် ခံရခက်စရာပါပဲ။

“ဒါနဲ့...ဆရာထွဋ်ခေါင် ရုံးပိတ်ရက်က ရှင့်ဆီလာသေး
လား နိုင်”

“ဟင့်အင်း မိုးဇာ၊ သူလိုသူဌေးတစ်ယောက်က တကယ်
တမ်း နိုင်ဆီလာလည်ပါမလား”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်က အလုပ်သမား
တစ်ယောက်ဆီလာလည်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဟု သူမထင်သည်။

“တို့ကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး နိုင်၊ ဆရာ အဲဒီနေ့က
ရှင့်ဆီလာဖို့ အသေအချာပြောတာပဲ၊ နောက်ပြီး သူက ရှင့်ဆီလာရင်
သူဌေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လာမှာမဟုတ်ဘူး နိုင်”

“ပြောပါဦး”

“ရှင့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပေါ့ နိုင်”

“အို...သွားစမ်းပါ”

သူမမျက်နှာလေးနီကာ မိုးဇာကိုဖယ်ထုတ်မိ၏။ မိုးဇာ
ပြုံးကာ...

“ဘာလဲနိုင်၊ ရှင်က ဒေါက်တာကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကို
စိတ်မဝင်စားတာလား”

“ဘာတွေမေးနေတာလဲ မိုးဇာ၊ ဒေါက်တာက ဘယ်လို
ထုတ်ဖော်ယောက်ဆိုတာ မိုးဇာသိပါတယ်”

မိုးဇာခေါင်းညိတ်သည်။ ယခုအခြေအနေက သုံးပွင့်ဆိုင်
အဖြစ် မဟုတ်လား။

“ဟော...ဟိုမှာ ဆရာကိုထွဋ်၊ ဟင် ကိုကျော်သစ်လည်း
ပါလာတာကိုး”

ကုမ္ပဏီထဲဝင်လာသော မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်ကို
တွေ့ရသည်။

“ကိုကျော်သစ် မတွေ့ရတာကြာပြီနော်”
မိုးဇာက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကျော်သစ်ရယ်မောကာ...

“ဒါကြောင့် မိုးဇာတို့ဆီ လာလည်တာလေ၊ ဘယ်လိုလဲ
အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟင်...ဘာကို အဆင်ပြေတယ်မေးတာလဲ”
“အဟဲ...အလုပ်ကိုပါ”

သည်တော့မှ မိုးဇာမျက်စောင်းလေးထိုး၍ ခေါင်းညိတ်
၏။

“ဒီနေ့စောပါလား နိုင်”
ထွဋ်ခေါင် အပြုံးဖြင့်မေး၏။ နိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့သူဌေး...ကျွန်မကားပျက်နေလို့ ဒက်ဒီကို

လိုက်ပို့ခိုင်းတာ”

“ဪ...ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ ခိုင်၊ ကျွန်တော် လာကြိုမှာပေါ့ဗျာ”

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့် ထွဋ်ခေါင်ပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့မှာ သူက အလုပ်ရှင်သူဌေး၊ သူမက အလုပ်သမားမဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ...ကျော်သစ် ခိုင်တို့ကို အစီအစဉ်ပြောပြလေကွာ”

“ဘာလဲဟင် သူဌေး”

မိုးဇာက မိတ်ဝင်စားစွာမေးသည်။ ကိုကျော်သစ်က...

“ဒီနေ့ ထွဋ်ခေါင်မွေးနေ့လေ၊ ဒါကြောင့် ခိုင်နဲ့ မိုးဇာကို နေ့လယ်စာ ဟိုတယ်မှာလိုက်ကျွေးမလို့”

“အို”

“ဟာ...တကယ်ပွတာပဲ ခိုင်”

ဟိုတယ်သို့ လိုက်စားရမည်ဆိုတာနှင့် မိုးဇာတစ်ယောက် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားလေ၏။ သူမမှာသာ ကြိုတင်မပြောဘဲ ရုတ်တရက်မှီ အံ့သြသွားသည်။

“ကိုထွဋ်က ကြိုပြောသင့်တာပေါ့၊ ဒါဆို ခိုင်တို့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ကြိုပယ်ထားမှာ”

“ဟင်...ဒါတော့ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ခုတော့ မိုးဇာတို့ ဘာမှလည်း မပေးနိုင်ဘူး”

ခိုင်နှင့်မိုးဇာ အပြောကြောင့် သူပြုံး၏။ ထို့နောက် ခိုင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ...

“မလိုပါဘူး ခိုင်၊ ကျွန်တော်ကျွေးတဲ့ ထမင်းပွဲကို လက်ခံရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ် မခိုင်၊ ဒီကောင်က မခိုင်လိုက်စားရင်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ရတာထက် ပိုပြီးကျေနပ်တယ်ဗျ”

ကျော်သစ်ကပါ ဝင်ပြောတော့ သူမမျက်နှာလေး မသိသော ပန်းနုရောင်သန်းသွားရ၏။ မိုးဇာက...

“အဟဲ...ဒါတော့မပူပါနဲ့၊ ခိုင်နဲ့မိုးဇာက လက်ခံပြီးသား ခါနော် ခိုင်”

သူမကိုပါ အဖော်ညှိလိုက်သေးလေ၏။ သည်တော့ သူမ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရ၏။

“သူဌေးဖိတ်တာပဲ ကျွန်မလက်ခံရမှာပေါ့ရှင်”

“ဒါဆို ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

တကယ်ပဲ ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ထွဋ်ခေါင် ပြောလေသည်။ ခိုင် လိုက်မည်ဆိုတာကြောင့် အားလုံးပြုံးသွားကြသည်။

“ကဲ...ကဲ ဒါဆို နေ့လယ်စာစောထွက်မယ်၊ အသည်း

ပြင်ထားကြပေတော့၊ ထွဋ်ခေါင် ငါ တစ်ဝိုင်းစာကြိုတင်စီစဉ်
ထားလိုက်မယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်ကျော်သစ်”

“ကဲ...ခိုင်နဲ့မိုးစာ ကျွန်တော် ဟိုတယ်က စောင့်နေ
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျော်သစ် ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူမတို့အလုပ်တွေ ခပ်
သွက်သွက်လုပ်ကြ၏။

ထိုစဉ် နေ့လယ်စာ စားခါနီးအချိန်တွင် ကုမ္ပဏီသို့
ခေတ်ဆန်ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာ
၏။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

ခိုင်မေးတော့ ထိုအမျိုးသမီးက သူမကို တစ်ချက်တည့်
တည့်ကြည့်သည်။

“မင်းမင်းရှိလား”

“ရှင်”

“ဘာအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ၊ တို့မေးတာ
ဒီကုမ္ပဏီသူဌေး မင်းထွဋ်ခေါင်ကိုပြောတာ”

သည်တော့မှ ခိုင် သဘောပေါက်သွားရ၏။ မင်းထွဋ်

ခေါင်ကို မင်းမင်းလို့ခေါ်တာပါလား။ ကြည့်ရတာ အတော်ရင်းနှီး
တဲ့ပုံ။

“ဟေ့...တို့မေးနေတယ်လေ၊ မင်းမင်းရှိလားလို့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး ရုံးခန်းထဲမှာ”

သို့သော် သူမမကားမှမဆုံးသေးပေ ထိုအမျိုးသမီးက
သွက်လက်စွာ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတာကြောင့် ခိုင် မျက်လုံးပြူး
သွားရ၏။

“ဒီမှာ”

သူမလှမ်းခေါ်ပေမယ့် ထိုအမျိုးသမီးက လှည့်မကြည့်။
ထို့ကြောင့် သူမပါ လိုက်ဝင်ခဲ့ရသည်။

“ခိုင်ရေ...အားလုံးအသင့်ဖြစ်ရင် ကိုယ်တို့သွား၊ ဟင်
လူစီ”

နောက်ဆုံးစာရွက်ကို လက်မှတ်ထိုးရင်း မင်းထွဋ်ခေါင်
တ ခြေခံကြားတာကြောင့် ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ အနားရောက်လာသော အရိပ်ကြောင့်
မောအကြည့်...

“ဟက်ပီးဘဒ်ဒေး မင်းမင်း”

“လူ...လူစီ ဒီကိုဘယ်လိုရောက်”

“အဟင်း...ဒီနေ့ မင်းမင်းမွေးနေ့ဆိုတာ သတိရလို့

လူစီအရောက်လာခဲ့တာ၊ ရော့...ဒီမှာ မင်းမင်းအတွက် လူစီရဲ့ ဘဒ္ဒိဒေးပရေဆင့်”

လှပစွာ ပါတင်ထုပ်ထားသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို လူစီက မင်းမင်းအား လှမ်းပေး၏။ မင်းထွဋ်ခေါင်က ရုတ်တရက် မယူသေးဘဲ လူစီ၏နောက်နားတွင် ရပ်နေသော နိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟို...ကျွန်မ ဒီကဧည့်သည်ကို လိုက်ဖို့တာပါသွေး”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်သော နိုင်က ချက်ချင်းပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်၏။

သို့သော်...

“နေပါဦး နိုင်၊ ကိုယ်တို့ အတူသွားကြတာရေါ့၊ ကဲ လူစီ ကိုယ်တို့လည်း ခုပဲ ဟိုတယ်မှာ လန့်ချီသွားစားမလို့ တစ်ခါ တည်းလိုက်ခဲ့လေ”

“အတော်ပဲ...လူစီလည်း မစားရသေးတာနဲ့ မင်းမင်း”

နိုင် သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချ၏။ သူတို့ချင်း ငြင်းနိုးပြီး သားလူတွေထဲမှာ သူမတို့ ကန့်လန့်မပါဝင်ချင်ပေ။

သို့သော် လိုက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီးသား မဟုတ် လား။

“မိုးဇာကော အသင့်ပဲလား နိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားစို့”

သူကားနှင့်ပင် သူမတို့အားလုံး လိုက်ခဲ့ကြ၏။ လူစီ ပါလာတာကြောင့် မိုးဇာလည်း အရင်လို စကားမသွက်ဘဲ ခပ်ငြိမ် ငြိမ် လိုက်ပါလာသည်။

“ကျော်သစ်တော့ ကိုယ်တို့ကို စောင့်နေမှာပဲ နိုင်”

“ဪ...အင်း”

မင်းထွဋ်ခေါင်က သူမကို အရေးထားဟန်ကြောင့် လူစီ ဧကောနှပ်သလို ကြည့်၏။

“မင်းမင်းက သိပ်နေနိုင်တာပဲ၊ လူစီဆီ ဖုန်းဆက်ဖော် တောင်မရဘူးကွာ”

“ဪ...ကိုယ်မအားလို့ပါ လူစီ”

“သိပါတယ်၊ အလုပ်ပဲ အကြောင်းပြမယ်ဆိုတာ”

လူစီက မူပါပါလေး မျက်စောင်းထိုးတော့ မိုးဇာက သူမကို မေးဆတ်ပြ၏။ သူမ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက် သည်။

“ဟော...ထွဋ်ခေါင်တို့လာကြ၊ ဟင် လူစီ”

ဟိုတယ်ရောက်တော့ အသင့်စောင့်နေသော ကျော်သစ်
ဇာလည်း လူစီကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားသည်။

“ကိုကျော် မတွေ့တာကြာပြီနော်”

လူစီက သွက်လက်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဪ...အင်း”

ကျော်သစ် ခေါင်းညိတ်ရင်း မင်းထွဋ်ခေါင်ကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။ အနားမှာ ခိုင်တို့မဟုတ်လား။

“အန်ကယ်နဲ့ စင်ကာပူမှာ တွေ့ခဲ့တယ်လေ၊ လူစီက
ဘာနဲ့ မင်းမင်းမွေးနေ့အထိ ပြန်လာတာ”

မင်းထွဋ်ခေါင်ဘက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံး၍
ထုတ်ပြောသည်။ မင်းထွဋ်ခေါင် မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“ကိုယ်က လူစီ ဟိုမှာအပြီးနေတော့မယ် ထင်နေတာ”

“အို...ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ၊ ဒီမှာ မင်းမင်းရှိနေတာကို”

ခိုင်နှင့်မိုးစာမှာ လူစီစကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိ၏။ သေချာတယ်၊ မင်းထွဋ်ခေါင်နဲ့ လူစီဟာ တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက်နေပုံပဲ။

မင်းထွဋ်ခေါင်မျက်နှာကြီး ပျက်သွားကာ...

“စင်ကာပူမှာက ကိုယ့်ထက်ခင်စရာကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ပိုများတယ်မဟုတ်လား လူစီ”

“ဘာလဲ...မင်းမင်းက မနာလိုဖြစ်နေတာလားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် ပခုံးဖျတ်ခနဲ တွန့်၏။

“မနာလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ချစ်သူရည်းစားတွေ အလုပ်လေ လူစီ၊ ကိုယ်နဲ့လူစီက ဘာမှမဆိုင်ဘဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သော မင်းထွဋ်ခေါင်စကားကြောင့် လူစီမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။

မိုးစာကတော့ မင်းထွဋ်ခေါင်ပြောတာကို အထူးသဘောကျဟန်ဖြင့် ခွီးခနဲ ကြိတ်ရယ်၏။

“ကဲ...ခိုင်တို့ထိုင်ကြလေ၊ ကျော်သစ် မင်းဘာဟင်းတွေ မှာထားလဲ”

“အနုပ...မင်းထွဋ်၊ မင်းလိုအပ်တာ ဆက်မှာလေ”

ကျော်သစ်စကားကို သူ ခေါင်းခါယမ်းပြီး ခိုင်ဘက်ဇုတ်ခနဲကြည့်၏။

“ခိုင် ဘာစားချင်လဲဟင်၊ ကြိုက်တာထပ်မှာနော်”

“အို...ဟင်အင်း ကိုကျော်သစ် မှာထားပြီးပြီပဲ၊ ရပါတယ် ကိုထွဋ်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော ခိုင်က ခုမှစကားသံထွက်လာ၏။ သူမက ကိုထွဋ်ဟု ခေါ်လိုက်တာကြောင့် လူစီဇုတ်မှောင်လေး တွန့်သွားကာ...

“နေပါဦး...မင်းက မင်းမင်းရဲ့အလုပ်သမား မဟုတ်ထား၊ ဘာကြောင့် မင်းမင်းကို သူဌေးမခေါ်ဘဲ ကိုထွဋ်လို့ မလေးစားခေါ်ရတာလဲဟင်”

“ရှင်”

မဆီမဆိုင် ဝင်ရန်ထောင်လိုက်သော လူစီကြောင့် ခိုင်အသွေးစဉ်...

“ခိုင်က ကိုယ့်အကွင်းရေးမှူးဆိုတာ ရုံးထဲမှာပဲဟုတ်တယ် လူစီ၊ သံပြင်မှာတော့ ကိုယ်တို့က သူငယ်ချင်းပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ခိုင်အစကတည်းက မိတ်ဆွေတွေပဲကွ”

မင်းထွဋ်ခေါင် ဝင်ပြောတော့ လူစီ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

မိုးစာက ခိုင်ကိုယ်စား အတော်ကျေနပ်သွားပုံ။ ခိုင်မှာ သက်ပြင်းလေးသာ ချမိသည်။

“ဟုတ်တယ် လူစီရဲ့၊ ကိုယ်တို့လေးယောက်က သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဒါကြောင့် ထွဋ်ခေါင်မွေးနေ့ကိုတောင် တခြားလူတွေ မဖိတ်ဘဲ ကိုယ်တို့လေးယောက်ထဲ ကျင်းပဖို့စဉ်ခဲ့တာ”

ကျော်သစ်ကပါ ဝင်ပြောတော့ လူစီမျက်နှာပျက်ကာ...

“ဪ...ဒါဆို လူစီရောက်လာတာ လူပိုဖြစ်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ...အဲဒီလိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူစီက မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာဆိုတော့ အခုမှာထားတဲ့ ဟင်းတွေထဲ လေးယောက်စာထဲလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား ထွဋ်ခေါင်”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ ကျော်သစ်ပြောမှ သတိရတယ် လူစီ”

မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ် အတိုင်အဟောက်ညီနေတာကြောင့် ခိုင်ပင် ကြားမှ လူစီကို အားနာမိသွားရ၏။

“အမယ်...ဒါများ ခက်တာမှတ်လို့ လူစီဘာသာ ဟင်းထပ်မှာမယ်၊ ကဲ”

တကယ်ပဲ ပြောပြောဆိုဆို လူစီက မိန်းကန်ယူပြီး စိတ်ကြိုက်ဟင်းတွေ မှာလေ၏။ မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကြသည်။

လူစီမျက်နှာပြောင်ပုံကြောင့် ခိုင်နှင့်မိုးစာပင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကြားထဲမှ အနေခက်ရ၏။

မကြာခင် မှာထားသောဟင်းတွေ ရောက်လာသည်။ ပူပူနွေးနွေးဟင်းလျာများက တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ။

“အို...ဟင်းတွေဒီလောက်များတာ၊ ဆယ်ယောက်လောက် စားလို့ရတာပဲ ကိုထွဋ်”

ခိုင်မှာ များပြားလှသော ဟင်းခွက်တွေကြည့်ကာ မိန်းကလေးပီပီ နှမြောဟန်ပြောမိ၏။ တကယ်ဆို လူစီထပ်မှာသော ဟင်းတွေက ပိုနေပြီ။

“မများပါဘူး ခိုင်၊ ခိုင်တို့ကိုကျွေးချင်လို့ စပါယ်ရှယ်မှာထားတာပဲ၊ ဟင်းတွေသာ များများစား”

ထွဋ်ခေါင်က ပြောရင်း ခိုင်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေး၏။

“ဟုတ်တယ်...မိုးစာ ကိုကျော်က မိုးစာကို များများစားစေချင်လို့၊ အားမနာနဲ့နော် စား”

ကျော်သစ်ကလည်း မိုးစာပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ဆေးနေပြန်သည်။ ကြားထဲမှ လူစီပန်းကန်ထဲ ဘယ်သူမှ ခပ်ထည့်ဆေးမယ့်လူမရှိ။

“အမယ်လေး...မင်းမင်းတို့များ သိပ်မျက်နှာလိုက်တာပဲ၊ လူစီမှာ အဝေးကလာပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်လည်း ပေးရသေးတယ်”

သည်တော့လည်း ထွဋ်ခေါင်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် မပေးနိုင်သော ခိုင်မျက်နှာ ပျက်ချင်သွားရ၏။

မင်းထွဋ်ခေါင်က...

“မျက်နှာလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး လူစီ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထည့်စားနိုင်အောင်လို့ပါဗျာ”

“ဪ...သိပြီ၊ လူစီကလည်း ဟင်းထည့်ပေးစေချင်တယ်ဆိုတော့ ကဲ...ရောဗျာ”

“အို...ငရုပ်သီးဟင်းတွေ”

ကျော်သစ်ရဲ့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ထည့်ပေးလိုက်သော ဟင်းများမှာ ငရုပ်သီးပါတာကြောင့် အစပ်လုံးဝမစားသော လူစီမျက်နှာ မဲ့မဲ့သွား၏။ ခိုင်နှင့် မိုးစာ ကြိတ်ပြုံးမိ၏။

“စေတနာနဲ့ထည့်ပေးတဲ့ဟင်းက အဆိပ်ဆိုရင်တောင် ဆေးဖြစ်တယ်တဲ့ လူစီ”

“တော်ပါ ကိုကျော် စားပါလား”

“ဗျာ...ကျွန်တော်က အသည်းပဲကြိုက်တာ လူစီ၊ မဟုတ်ဘူးလား မိုးစာ”

“အို...မသိဘူး”

အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကျော်သစ်၏အမေးကို မိုးစာ မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ ခိုင်တို့ ခုလိုတက်ရောက်ချီးမြှင့်တာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“အို...ကိုထွဋ်ရယ် တကယ်ဆို ခိုင်တို့ကသာ ကိုထွဋ်တို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မိုးစာတို့က ဆရာကြီးမပြောထားတော့ ဘာလက်ဆောင်မှလည်း မပေးရဘူး”

ထမင်းစားပြီး အအေးနှင့် သစ်သီးများဖြင့် ဧည့်ခံပြန်၏။ ခိုင်နှင့် မိုးစာအဖို့ ဗိုက်အတော်တင်းသွားရသည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ...အဓိက လက်ဆောင်ဆက် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်ကတော့ ကိုထွဋ်အတွက် လက်ဆောင်ဆေးချင်တာပေါ့”

“တကယ်လား ခိုင်”

“အင်း”

ခေါင်းလေးညိတ်သော သူမကို သူပြုံး၍ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်တောင်းတဲ့ လက်ဆောင်ပေးမှာလား ခိုင်”

“ရှင်...ဟို ကျွန်မက ပိုက်ဆံတော့ သိပ်မတတ်နိုင်ဘူး နော် ကိုထွဋ်”

မင်းထွဋ်ခေါင်လို သူဌေးတစ်ယောက်အတွက် တော်ရုံ လက်ဆောင်ပစ္စည်းမျိုး လိုချင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အားနာ ခွာနှင့်ပဲ သူမ ကြိုတင်ပြောလိုက်ရ၏။

သည်တော့ မင်းထွဋ်ခေါင်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီး၍ သူမကိုကြည့်၏။

“ဒါပေမယ့် ခိုင်ပေးနိုင်မယ့်လက်ဆောင်မျိုးပဲ ကျွန်တော် တောင်းမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဒါတော့ ရပါတယ်ကိုထွဋ်၊ ခိုင်တတ်နိုင်တာဆိုရင် ပေးဖို့အသင့်ပါပဲ”

“အိုကေ...ကဲ ခိုင်မှာကားမပါဘူးဆိုတော့ ကိုယ်လိုက်ဖို့ ပေးမယ်၊ ကျော်သစ် မင်းက မိုးဇာတို့ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့သူဌေး”

ကျော်သစ်၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့အဖြေကို မင်းထွဋ်ခေါင် လှစ်လှူ ရှုကာ ခိုင်ကိုခေါ်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူတို့ကိုကြည့်နေသော လူစီအား နည်းနည်းလေးမှ ဂရုစိုက်ဟန် မင်းထွဋ်ခေါင် မပြပါလား။

“တကယ်တော့ ဒီစကားကို ကိုယ်ပြောချင် နတာ ပြောပါပြီ ခိုင်”

သူက ခိုင်ကို ကန်တော်ကြီးထဲ ခေါ်လာ၏။ မြက်ခင်း စိုင်းစိုင်းနှင့် လှပသော ယန်းလေးများမှာ လေအညှောတွင် ယိမ်းနွဲ့လို့။

“ကိုထွဋ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

ခိုင် နားမလည်သလို မေးတာကြောင့် သူပြုံးသည်။

“အမှန်ဆို ဒီနေ့လိုရက်မျိုးမှာ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါ ဘူး ခိုင်၊ ဒါပေမယ့် ခိုင်က ကိုယ်တောင်းတဲ့လက်ဆောင်ကို ပေးမယ်ဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကိုထွဋ်တောင်းတာ ပေးမှာပါ”

“သေချာတယ်နော်”

“ဪ...ခိုင် မညာတတ်ပါဘူး ကိုထွဋ်ရယ်၊ ကဲ ပြော

ဘာလိုချင်တာလဲဟင်”

သည်နေ့တော့ သူ့စိတ်ကြိုက် အလိုလိုက်ဖို့ ခိုင် စဉ်းစားထား၏။

သူက ခိုင်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်သည်။ ထို့နောက်...

“ကိုယ်လိုချင်တာ ခိုင်ရဲ့နှလုံးသားပဲ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ တကယ်တော့ ခိုင်ကို ချစ်နေမိပြီ”

“အို”

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ သူ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုပဲ။ အသားဖြူသူမို့ သူ့စကားတွေကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ချက်ချင်းနီရဲသွားသည်။

“ကျွန်တော်တောင်းတာကို ခိုင် ပေးနိုင်မှာလားဟင်”

တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် သူမေးလာ၏။ သူမမှာ သူ့ကို မကြည့်ရဲတော့လောက်အောင်ပါပဲ။

“ဒါ...ဒါကတော့”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလိုအဖြေမျိုး ခိုင် ချက်ချင်းမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် စဉ်းစားပါခိုင်”

သူမ သက်ပြင်းလေးချမိသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ပုံ မြင်ယောင်မိ၏။ သည်လိုစကားမျိုး သူမမျှော်

အသည်းအသက်နှင်ထပ်တူ

ထင်ခဲ့တာ တခြားတစ်ယောက်ဆီကလေ။

“ခိုင်”

“ပြောပါ ကိုထွဋ်”

“ကျွန်တော်တောင်းဆိုတာကို စဉ်းစားပေးနိုင်မယ် ဧဟုတ် လားဟင်”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိ၏။ သူ့မျက်ဝန်း တို့က မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောက်ပနေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ခိုင် တွေ့စကတည်းက ကျွန်တော် ခိုင်ကို စိတ်ဝင်စားသွားတာပါ”

“ဪ”

“အထူးသဖြင့် ခိုင် ရေနစ်သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ ဘယ်လောက်စိုးရိမ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် နိုင်ဘဲ ခိုင်ဆီလာခဲ့တယ်၊ ဒါကို ပြန်တွေးမိတော့ ကျွန်တော် ခိုင်ကို ချစ်နေတာပဲလို့ သိလိုက်ရတယ်”

ထိုစဉ်က သူ့ကို ပညာပေးလိုတာမို့ သူမ ရေနစ်ချင် ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ သတိရ၏။

“ခိုင်ရေ...ခိုင်”

ညကြီး ရေတွေထဲမှာ သူ့အော်သံက ပင်လယ်လှိုင်းသံ

ကြားမှာ ပျောက်လို့။

“ကျွန်မ ကိုထွဋ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့မိတယ်နော်”

ယခုအချိန် ပြန်တွေးကြည့်တော့ သူမ အားနာသွားရဦး
သူပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အဲဒီအမှတ်တရတွေကြောင့်ပဲ ခိုင်ကို ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ခဲ့တာထင်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မ ကိုထွဋ်ကို ဒုက္ခပေးမိခဲ့လို့လေ”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ခိုင်၊ အမှန်တော့ ခိုင်တို့
တောင် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်ဖို့ စိတ်မ
ဝင်စားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ခိုင် ပထမဆုံး လှုပ်နှိုးလိုက်
ခဲ့တာပဲ”

“အို”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လေ ခိုင်ကို ချစ်နေပါလားလို့
သိခဲ့ရတာပါ၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို
ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ တည်ထောင်မယ်လို့”

လေးနက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူပြောတော့ သူမ
ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သေချာတာကတော့ မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် သူမတို့၏
ဧည့်လွယ်စိတ်များ ကူညီနေခြင်းပင်။

သူမက ဘဝကို ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးနဲ့သာ
တည်ထောင်ချင်တာမဟုတ်လား။

“ကျွန်မအထင်က ကိုထွဋ်မှာ ချစ်သူတွေအများကြီးပဲ
ရှိမယ်လို့”

“အဟွန်း...ကျွန်တော်မညာပါဘူး ခိုင်၊ ကျွန်တော့်မှာ
မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်
နှလုံးသားနဲ့ချစ်မိတာ ခိုင် ပထမဆုံးပါ”

“ကျွန်မထင်တာ ကိုထွဋ်က ကျွန်မကို မုန်းနေတယ်လို့”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုများထင်ရတာလဲ ခိုင်၊ မှန်တာပြောရ
ရင် ခိုင်ကိုချစ်နေလို့ ကျွန်တော့်နားမှာ ထားချင်လို့ အလုပ်ခန့်လိုက်
တာပဲ”

“အို...ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆို ကျွန်မမှာ အလုပ်အတွက် အရည်
အချင်း”

“ဟာ...ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင်မှာလည်း အလုပ်အတွက်
အရည်အချင်း ပြည့်စုံလို့ပါ”

“ဪ”

သည်တော့မှ သူမ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအပေါ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့စေတနာကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ ခိုင်”

“ဟင့်အင်း...ဒါကို ကျွန်မ အသေအချာမပြောနိုင်ဘူး တကယ်လို့ ကျွန်မ ကိုထွဋ်အချစ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ ခိုင်ဆီက အဖြေရတဲ့ အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်မယ်”

မင်းထွဋ်ခေါင်၏ ဇွဲသတ္တိကို သူမသိပါသည်။ ခက်တာက သူမနှလုံးသားပင်။ အချစ်ဆိုတာ အမိန့်ပေးစေခိုင်းလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုတော့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထား တယ်လို့ အပြောမခံချင်ဘူး ကိုထွဋ်”

“ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော် စောင့်တာပါ၊ တစ်ချို့ မှာ ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလည်း ကျွန်တော့်ကံလို့ပဲ မှတ်ယူတယ် မယ် ခိုင်၊ ကဲ ကျွန်တော်ကြောင့် ခိုင်လည်း စိတ်ပင်ပန်းသွားရော ပေါ့၊ ပြန်ကြစို့နော်”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ဝမ်းသာစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူမစိတ်ထဲ ကျဉ်းကြပ်ပင်ပန်းနေပြီလား။

သူက အိမ်အထိလိုက်ပို့၏။ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်

သည်။

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား ကိုထွဋ်”

“ဒီနေ့ မဝင်တော့ပါဘူး ခိုင်၊ အန်တီနဲ့တွေ့ဖို့ နောက်မှ သပ်သပ်လာပါမယ်၊ ဒီနေ့တော့ ခိုင် စောစောအနားယူလိုက်နော်”

“ဟုတ်”

“ကဲ သွားပြီခိုင်”

သူမကို လက်ပြု၍ သူထွက်သွား၏။ သူ့ကားလေး ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ သူမအိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

“သမီးကို ဘယ်သူလိုက်ပို့တာလဲ”

အပေါက်ဝမှာ မာမီနှင့်တွေ့၏။ ကိုထွဋ်ကားကို မြင်လိုက် ခဲ့ပါပဲ။

“သမီးတို့သူဌေးပါ မာမီ”

“အို...ဒါဆို အိမ်ထဲဖိတ်ခေါ်ရောပေါ့ကွယ်၊ လက်ဖက် နှည်လေးဘာလေး တိုက်ရအောင်”

“သူ့ကိစ္စရှိသေးလို့တဲ့၊ နောက်တော့ ဆုံမှာပေါ့ မာမီ”
ထိုမျှသာပြောပြီး သူမအိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာ

ခေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် မင်းထွဋ်ခေါင်တို့က ယှဉ်တွဲနေသည်။

“ဒါနဲ့ သမီး ဒီနေ့ မူမူလာသေးတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား မာမီဘာတွေပြောသွားသေးလဲ”

အန်တီမူလာလျှင် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် ပတ်သက်တာ
တစ်စုံတစ်ခုကြားရမည်ဟု သူမထင်၏။

“ဟို...ဒေါက်တာအမေနဲ့ သမီး တွေ့ပြီးပြီဆို”

“တမင်တကာ သဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊ အဲဒီ
က အန်တီမူ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ ခေါ်သွားရင်းတွေ့တာပါ”

“အေးလေ...ဘယ်လိုပဲတွေ့တွေ့ပေါ့ ဒါနဲ့ အခြေအနေ
ကကော”

ထိုအကြောင်းတွေ မာမီစိတ်ဝင်စားတာ အပြစ်မဟုတ်ပါ။
မာမီက သမီးရှင်ဖြစ်၏။

“အန်တီနုကတော့ ဆက်ဆံရေးမဆိုးပါဘူး မာမီ”

“ဒါဆို...ဒေါက်တာက ဆက်ဆံရေးဆိုးတယ်ပေါ့”

“အို...ဒီ...ဒီသဘောမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊
ဒေါက်တာက တည်ကြည်ပြီး ယောက်ျားပီသတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မာမီသမီးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့
လူမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဒါ...ဒါကတော့”

“လောကမှာ ကိုယ်ချစ်ထက် သူချစ်ကိုပဲရှာပါ သမီး
က အနားယူလိုက်ဦး”

မာမီထွက်သွားတော့ သူမသက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ တင်းမာသော သဘောထားကို မာမီသိသွား
လေပြီလား။

ထိုနေ့ညမှာတော့ သူမထံသို့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ဖုန်း
ခေါ်လာသည်။ သူမ အံ့သြစွာနားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ကျွန်တော်ပါ ချယ်ရီခိုင်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ အသံက ကြည်လင်
စွာသွားနေသည်။ သူ့ဘာကြောင့် သူမဆီ ဖုန်းဆက်တာပါလိမ့်။

“ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်လို့ ချယ်ရီခိုင် အံ့သြနေမလားပဲ”

“ရှင်...ဟို ဒေါက်တာဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

ထိုအခါကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်သွားပြီးမှ...

“ကျွန်တော်က ချယ်ရီခိုင်ဆီ ကိစ္စရှိမှ ဖုန်းဆက်ရမှာ

“

“အို...မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာမအား တဲ့လူဆိုတော့”

“အဟွန်း...ဘယ်လောက်ပဲ မအားပါစေ ကိုယ် လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ အချိန်ပေး နိုင်ရမယ်မဟုတ်လား ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ စကားကြောင့် သူမ အားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးအတွက်ဆိုပါလား”

ဒါဘာကို ရည်ညွှန်းတာပါလိမ့်။ သူက သူမကိုလက်ထပ် မယ်ဆိုတာလား။ အို ဒီလိုတွေးကြည့်တော့ မယုံချင်စရာ။

“ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်တွေ့ကြရအောင် ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ကျွန်မတို့တွေ့ကြမယ်ဟုတ်လား ဒေါက်တာ ဒေါက်တာဘက်မှ ပထမဆုံး စချိန်းခြင်းမို့ သူမ အံ့”

စွာမေးမိ၏။

“ဘာလဲ...ချယ်ရီခိုင်က ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး လား”

“အို...ဒီ...ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျွန်မဘာလဲ လာခဲ့ရမလဲ ဒေါက်တာ”

ကဲ နည်းနည်းလေးမှ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ သူမမေးမိပြီး ခုတ်ချက်ရယ်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ ပုလဲဖြူမှာပဲ တွေ့ကြတာပေါ့ ချယ်ရီ ခိုင်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်ဆို ‘ဟင့်အင်း’ဟု သူမငြင်းလိုက်ဖို့ ကောင်း ကောင်း ဒေါက်တာနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူမဘာကြောင့် မငြင်းနိုင်ရ သလဲ။

“ဆယ်နာရီတိတိမှာ ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်၊ ဝှက်နိုက် နိုင်ရီ”

သူမဘက်မှ အဖြေမပေးခင် သူဖုန်းချသွား၏။ ကြည့်စမ်း သည်ချင်ရာ လုပ်သွားတာပါလား။

မနက်ဖြန် မသွားဘဲနေလိုက်မယ်ဟု စိတ်ကူးမှာမဆုံးခင် မိမိပြယ်၏။

နေရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ မနက်ဖြန်အတွက် အဝတ် ရွေးချယ်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရှေ့မှာ အလှဆုံးပဲဖြစ် သည်။

ဟင်း...တော်သေးတာပေါ့။

မနက်ဖြန် သူမရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်လို့။ သူမအသားနှင့်

လိုက်မက်သည့် နို့နှစ်ရောင်ဝမ်းဆက်လေး ရွေးမိသည်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က မနက်ဖြန် သူမနှင့် ဘာကြောင့် တွေ့ချင်တာပါလိမ့်။

သည်လိုချိုးတာ ချစ်သူတွေအဖြစ်နဲ့လား။ အို ချစ်သူတွေ အဖြစ်နဲ့ တွေ့ရအောင် သူက သူမကိုချစ်တယ်လို့ ပြောသေးတာမှ မဟုတ်ပဲ။

ဒါပေမယ့်...

လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးလို့ သူသုံးနှုန်းသွားတာ မဟုတ် လား။

သေချာတာကတော့ ဒီတစ်နေ့ထဲမှာပဲ ယောက်ျား နှစ်ယောက်ဟာ သူမကို ရင်ထဲကအကြောင်း ပြောကြတာမဟုတ် လား။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် မင်းထွဋ်ခေါင်သည် ယောက်ျား နှစ်ယောက်မှာ အားသာချက်တွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီရှိသလို အားနည်းချက်တွေလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးရှိ၏။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ အားသာချက်မှာ သူမသဘောထား သည့် ယောက်ျားပီသသော တည်ကြည်ခန့်ညားမှုရှိတာ၊ အားနည်း ချက်မှာ သူတစ်ပါးအပေါ် မညှာတတ်ခြင်းပင်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမတို့တွေ့စဉ်းမှ စိမ်းပြတ်စွာ ဆက်ဆံခဲ့တာဖြစ်သည်။

မင်းထွဋ်ခေါင်၏ အားသာချက်မှာ သူများအပေါ် သဘော ကောင်းကာ လိုက်လျောတတ်ခြင်းပင်။ အားနည်းချက်က အနည်း လှယ် ကလေးဆန်သော မင်းထွဋ်ခေါင်ကို သူမမှ စိတ်မဝင်စားတာပဲ ဖြစ်၏။

“လောကမှာ ကိုယ့်ချစ်ထက် သူချစ်ကိုရှာရမယ်”

မာမီသည် ထိုဆုံးမစကားကို ဒီနေ့ပင် သူမအားပြောခဲ့ ၏။

ဒါဆိုလျှင် သူမရွေးချယ်ရမှာ မင်းထွဋ်ခေါင်ကိုပဲလား။

ဟင့်အင်း...သူမက ဘဝအတွက် နှလုံးသားနဲ့ပဲ ရွေးချယ် မည်။ ဒါဆို သူမနှလုံးသားထဲကလူလား။

အို...သူပဲပေါ့။

တစ်ယောက်တည်း ရင်ခုန်သော အတွေးလေးဖြင့် သူမ ပြုံးမိသွားရ၏။ ထိုညကို ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အကြောင်းတွေးရင်း သူမ အိပ်ပျော်ခဲ့၏။

မနက်ကြတော့ ဝီရိယကောင်းစွာ သူမအိပ်ရာမှ နိုးလျက် လူက လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ အချစ်စိတ်ဟာ တကယ် ဆန်းကြယ်ပါလား။

“အဲမယ်...ငါ့သမီးက အလှတွေပြင်လို့ ဘယ်သွားမလို့ လဲကွယ့်”

မနက်စာ ပြင်ဆင်နေသော မာမိက သူမပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာတာကို ကြည့်ပြီးမေး၏။ သူမအပြုံးလေးဖြင့်...

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ သွားတွေ့မလို့ မာမိ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

မာမိက သူမကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။ အထဲဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို သဘောမကျတဲ့ပုံစံ သူမပြောခဲ့တာပဲ။

“ငါ့သမီးတို့က ဒီအဆင့်ရောက်နေပြီကိုး”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ သာမန်မိတ်ဆွေအဆင့်ပါ”

သည်တော့ ဒက်ဒီ မျက်မှောင်ကြွက်၏။

“သမီးတို့ ဟိုတစ်ခါသွားတွေ့တာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟို...အဲဒီတုန်းက”

ရုတ်တရက် သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ မာမိကဝင်ထောက်ပေး၏။

“အို...ဒက်ဒီကြီးကလည်း တစ်ခါဆုံရုံနဲ့ ပြီးမလာတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေ့လာအကဲခတ်ရမှာပေါ့ရှင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

သည်နေရာမှာ မာမိကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိ၏။ မာမိသည်ဝင်၍ မဖြေလျှင် သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ပါတဲ့။

“ကဲ...ကဲ သမီးသွား နောက်ကျနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ၊ ဒက်ဒီ သမီးသွားပြီ”

အမြန်ဆုံး ဒက်ဒီတို့နားမှ ထွက်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့အဲဒီမျိုးကိစ္စဆိုတာလည်း မိဘတွေရှေ့ မျက်နှာပူစရာမဟုတ်လား။

သူမ နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီခွဲ။ အင်းဆယ်နာရီအဆိုတော့ ရောက်လောက်ကောင်းပါရဲ့။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က အချိန်တိကျမှ ကြိုက်တာကို သူမသိထားပြီ။

တကယ်ပဲ ပုလဲဖြူဆိုင်ရောက်တော့ ဆယ်နာရီ။ သူမဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်လိုက်၏။

“ချယ်ရီခိုင်...ကျွန်တော် ဒီမှာ”

“အို...ဒေါက်တာ”

အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို လက်များအထိ ကြယ်သီးစေ့တပ်ဝတ်လျက် နက်ပြာရောင် ဝိုးပုဆိုးကွက်နှင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ခန့်ညားစွာ ချောမောနေပါလား။

“ကျွန်မ နောက်မကျပါဘူးနော် ဒေါက်တာ”

လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း သူမမေးလိုက်၏။ သူပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အချိန်အတိအကျပါပဲ ချယ်ရီခိုင်”

သည်တော့မှ သူမ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချုပ်
လေ၏။

“ဘာသောက်မလဲ ချယ်ရီခိုင်”

ယခုချိန်ထိ သူက သူမနာမည်အပြည့်အစုံကို ခေါ်တုန်း
အင်းလေ...ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ရအောင်ဆိုတာလည်း သူနဲ့သူမကြား
လိုအပ်ချက်တွေ အများကြီး မဟုတ်လား။

သူ့ရှေ့မှာ သူမ မျက်လွှာလေးချကာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သူမေးတော့...

“ကော်ဖီ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြေလိုက်သည်။ သူ ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာ
ကြားရ၏။

“ကျွန်တော်ချိန်းတာကို ခုလိုလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
ပါပဲ ချယ်ရီခိုင်”

ယခုမှ သူမ မျက်တောင်ကော့များ ပင့်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မကိုခေါ်တာ ဘာအဖြစ်ပြောစရာများ ရှိလို့ပါလိမ့်
ဒေါက်တာ”

ထိုအမေးကြောင့် သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား
သို့သော် ချက်ချင်းပြန်ပြင်ကာ...

“ဒီတစ်ခါတော့ ချယ်ရီခိုင် အတွေးမှားသွားပြီ”

ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ဖုန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်လေ ချယ်ရီ
နီဟာ လူကြီးတွေက ကျွန်တော်နဲ့ သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေး
အဖြစ် အချိန်ပေးရမယ်လို့”

“ဒေါက်တာဆိုလိုတာက”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေ့လာဖို့
လိုအပ်တယ်မဟုတ်လား ချယ်ရီခိုင်၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ခါ
ဆွဲသင့်တာမျိုးပေါ့”

သူမမျက်နှာကို တည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်လျက် သူပြော၏။

သူမရင်တွေ လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“ဒါ...ဒါဆို ဒေါက်တာ ကျွန်မကို လေ့လာရမယ့်
မိန်းကလေးအဖြစ်”

“ဆန္ဒရှိနေတဲ့ လူကြီးတွေကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ
ဆင်းစားမိပါတယ် ချယ်ရီခိုင်”

“ဪ”

ကျွန်တော်ရင်ထဲက ဆန္ဒကြောင့် ချယ်ရီခိုင်ကို တွေ့ချင်
အထိဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘယ်လောက်များကောင်းမလဲ။

ယခုတော့...ဟင်း။

“ဒါဆို ရှင့်ကို သူဌေးက ချစ်ရေးဆိုလိုက်တယ်ပေါ့
နဲ့”

သည်နေ့ ရုံးဖွင့်ရက်မှာ မိုးစာနှင့်တွေ့တော့ မင်းထွဋ်ခေါင်
အကြောင်းကို ပြောဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း မိုးစာဘက်မှ စမ်း
ခြင်းကြောင့်ပါ။

“ဟိုတစ်နေ့က ရှင်နဲ့သူဌေး နှစ်ယောက်တည်းပြန်သွား
တာ ဘာတွေထူးခြားသေးလဲဟင် နိုင်”

ဟု မေးလာတာကြောင့် သူမ သတိရသွားခြင်း။

“ကိုထွဋ်က နိုင်ကို ချစ်ရေးဆိုတယ် မိုးစာ”

သူမစကားအဆုံး မိုးစာ အံ့သြဝမ်းသာသွားပုံပါ။

အဲ့ကြောင့် မိုးစာမှာ ပိုတိကျစေရန် ထပ်မေးလိုက်ခြင်း။

“ဟုတ်တယ် မိုးစာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့မှာပဲ
ခေါက်တာ ကျွန်မကို ချိန်းလာတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ရှင်သွားတွေလား ခိုင်”

“အင်း”

ခိုင် မျက်လွှာလေးချ၍ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်၏။ မိုးစာက မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ...

“နေပါဦး ဒေါက်တာ၊ ရှင့်ကို ဘာကြောင့်ချိန်းရတာလဲ ခိုင်”

“ကျွန်မကို အနီးကပ်လေ့လာဖို့တဲ့ မိုးစာ”

“ဘာ...ဒါဆို ဒေါက်တာက ခိုင်ကို လက်ထပ်မှာလား”

သည်တော့ သူမ ခေါင်းလေးခါယမ်းမိ၏။ သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချမိရင်း...

“ကျွန်မ မသိဘူး မိုးစာ”

“ဟင်...ဒေါက်တာက ရှင့်ကို ဘာမှမပြောဘူးလား ခိုင်၊ ဥပမာ ရှင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“ဟင်အင်း”

ထိုသို့ဖြေရတာကိုပဲ သူမမှာ အားငယ်ရှက်သယောင် ဖြစ်မိ ရ၏။ တကယ်တော့ ဒီလိုမပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူမ ဘာမှ သွားတွေ့စရာမရှိပေ။

“ရှင်ကကော သူဌေးနဲ့ ဒေါက်တာ ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်

တာလဲ ခိုင်”

“ဒါလည်း ကျွန်မမသိဘူး မိုးစာ”

တကယ်ပဲ ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် သူမဘဝထဲသို့ ဘာကြောင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်လာရတာပါလိမ့်။

“မိုးစာက ရှင့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ သူဌေးထွဋ်ခေါင်ဘက်လေးသာစေချင်တယ် ခိုင်”

“ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ...သူဌေးက ရှင့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ဟုတ်လား ခိုင်၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့က ထမင်းစားတော့လည်း နို့အပေါ် ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်လဲ”

မိုးစာပြောတာ မှန်ပေမယ့် သူမစိတ်က ဒေါက်တာစစ်ဖိုင်ကိုသာ သတိရနေ၏။

“ဒါကတော့ ကိုထွဋ် ဂရုစိုက်တာ ကျွန်မကို သူ့အလုပ်အကိုင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ”

“ကျွတ်...ကျွတ် ရှင်တကယ်ပဲ ဒီလိုထင်သလား ခိုင်”

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်တော့ မိုးစာ မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ သူမကိုလည်း သနားသလိုကြည့်၏။

“ဒါဆို ရှင်အတွေးအခေါ်လိုနေပြီ ခိုင်၊ ကိုထွဋ်အကြောင်းမသိဘူးလားဟင်၊ သူဟာ စိတ်မပါဘဲ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး

ဆိုတာ၊ ချောင်းသာမှာတုန်းက သူ ရှင့်အတွက်စိုးရိမ်ပြီး ညကြီး ရေထဲတောင် ခုန်ဆင်းခဲ့တာမဟုတ်လား၊ နိုင်”

“သူက အဲဒီအကြောင်းတောင် ပြောသေးတယ် မိုးဇာ၊ ကျွန်မကို အဲဒီကတည်းက ချစ်သွားတာတဲ့”

“ဟုတ်မှာပဲခိုင်...ဒါကြောင့်သာ သူ ရှင့်အတွက် စိုးရိမ်ခဲ့ တာပေါ့၊ ဒီလိုလူမျိုးမှ တကယ်မချစ်ရင် ဘယ်သူချစ်မလဲခိုင်”

မိုးဇာက လုံးဝ မင်းထွဋ်ခေါင်ဘက်ကလူ ဖြစ်နေ၏။ တကယ်တော့ ထွဋ်ခေါင်၏အချစ်တွေကို သိပေမယ့် နှလုံးသားက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုပဲ တမ်းတနေ၏။

“ဒါပေမယ့် မာမိတို့က ကျွန်မကို ဒေါက်တာနဲ့ သဘော တူထားတာပဲ မိုးဇာ”

“မိဘသဘောတူတိုင်း ခိုင်က လက်ခံမှာလား၊ အစက ခိုင်ကို အဲဒီဒေါက်တာ သဘောမကျဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ပြောပါ ဦး ခိုင်ကကော သူ့ကို စိတ်မနာဘူးလား”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ခိုင်ခံစားချက်ကို သိထားသော မိုးဇာက မကျေနပ်သလိုပါပဲ။

မိုးဇာ မေးလာတော့ ခိုင် ငြိမ်သွားမိသည်။ အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လူတစ်ယောက်ကို တော်တော်နဲ့ အပြစ်မမြင်နိုင် ပါလား။

“ဟင်း...ခိုင်တော့မလွယ်ဘူး၊ ဒေါက်တာအပေါ် ဒီလောက်တောင်ပဲလားဟင်”

“သေချာအနီးကပ် ဆက်ဆံကြည့်တော့ ဒေါက်တာက ဆိုးပါဘူး မိုးဇာ”

“အေး...အေး ရှင်ပဲအမှတ်ပေးနေ၊ ကိုထွဋ်ကိုကော သယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားတယ် ခိုင်”

“အေးလေ...ရှင့်အဆုံးအဖြတ် မမှားဖို့ အရေးကြီးတာ မီး ဟော ဟိုမှာလားပြီ”

လန်းဆန်းတက်ကြွစွာဖြင့် မင်းထွဋ်ခေါင်ကို တွေ့လိုက် ချစ်သူမကိုတွေ့တော့ သူပြန်သွားကာ...

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ခိုင်”

“ဟင်အင်း...စောစောကမှ ရောက်တာပါ၊ ဪ...ဒါ မိထွဋ်အတွက် ခိုင်ရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်”

ပန်းနှုတ်ရောင် စက္ကူပါကင်လေးဖြင့် လှပစွာထုတ်ထားသည့် လက်ဆောင်ကို ခိုင် ပေးလိုက်၏။

“ဟာ...ဒါတွေမလိုဘူးလို့ ကိုယ်ပြောထားသားပဲ ခိုင်”

“အို...ဘယ်ဟုတ်မလဲ အမှန်တော့ အဲဒီနေ့ကတည်းက

ပေးချင်တာပါ။ ဘာမှ အသင့်ဝယ်ထားတာမရှိလို့”
 သည်ဟော့ ထွဋ်ခေါင်က ခိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်၏။
 “ပေးချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်တောင်းထားတဲ့
 လက်ဆောင်ကိုပေးပေါ့ ခိုင်”

“အို”

မိုးဇာက အလိုက်သိစွာ နေရာမှထွက်သွား၏။ ခိုင်
 မျက်နှာ လေးရဲကာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုယ် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ခိုင်သိပါတယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုထွဋ်။ ခိုင်...ခိုင်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူ
 ရှိပါတယ်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်ခိုင်၊ မင်းမှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူ
 ရှိယ်ဟုတ်လား”

မင်းထွဋ်ခေါင်မျက်နှာ ပျက်လျက် သူမကိုမေး၏။

ခိုင် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြလိုက်သည်။ မင်းထွဋ်ခေါင်
 အတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် သူ မျှော်လင့်နေမှာစိုး၍ပါ။

“ကိုယ်မယ့်ဘူး ခိုင်၊ ခိုင်မှာ ချစ်သူမရှိတာ ကိုယ်သိ
 တယ်”

ဒါ မိုးဇာလက်ချက်ပဲဟု သူမသိလိုက်၏။ သူမအကြောင်း
 ကို မိုးဇာထံမှ စုံစမ်းထားခြင်းဖြစ်မည်။

“မာမိတို့သဘောတူထားတဲ့လူပါ ကိုထွဋ်၊ ဒေါက်တာ
 စစ်ပိုင်တဲ့”

တစ်ခါတည်း ပြီးပြတ်အောင် သူမပြောလိုက်၏။ စောစော
 က လန်းဆန်းနေသော မင်းထွဋ်ခေါင်၏ မျက်နှာ ညှိုးသွားတာ
 ကြောင့် စိတ်မကောင်းပါ။

ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ဘာလဲ...ဟိုတစ်နေ့က ခိုင်ဆီလာတဲ့လူလား”

“ဟုတ်တယ်...ကိုထွဋ်၊ သူပဲ”

“အစက မိတ်ဆွေတွေဆို၊ ခိုင် သူ့ကိုချစ်လို့လား”

သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ မင်းထွဋ်ခေါင် မေး၏။
 ရုတ်တရက် သူမ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“ဒေါက်တာဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူ
 တစ်ယောက်ပါ”

“ကိုယ်မေးတာက ခိုင် သူ့ကိုချစ်လို့လားဆိုတာပါ”

သူမ သက်ပြင်းလေးချမိ၏။

“သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါတယ် ကိုထွဋ်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မကို မေ့လိုက်ပါ
 ကိုထွဋ်”

ထိုမျှသာ သူမပြောနိုင်ပြီး နေရာမှထွက်ခဲ့၏။ သူမ
ပျက်ယွင်းနေတဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရက်ပေ။

“ခိုင်”

နောက်မှ သူလှမ်းခေါ်တာကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတန်သွား
၏။ အသာငဲ့ကြည့်တော့...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်က ခုချိန်ထိ လက်မထပ်ရသေးပါဘူး
ဒါကြောင့် ခိုင်ကို ကျွန်တော်ဆက်ပြီး မျှော်လင့်ခွင့်ရှိတယ်”

“အို”

တစ္ဆေထိုးဆန်ချင်တဲ့ သူ့အကျင့်တွေ ဒီနေရာမှာ ပြန်ဆန်
လာသလိုပါပဲ။

“ကိုထွဋ်သဘောပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကိုထွဋ်
ကို ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပေးထားဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဇွဲကောင်းတယ်လို့
ဒီတော့ ပိုင်ရှင်မရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျှော်ထား
တာ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ခိုင်”

သူနှင့် ဘာမှပြိုင်မပြောလိုတာမို့ အသာလှည့်ထွက်ခဲ့သည်

“ကျွန်မ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်
မှာ”

ဟုလည်း သူမမှာ ပိုင်ပိုင်ပြောခွင့်မရှိဘူး မဟုတ်လား

“သူဌေး မျက်နှာပျက်လှချည်လား ခိုင်”
အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသော မင်းထွဋ်ခေါင်ကိုကြည့်ကာ

မိုးစာ ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးချရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူ့ကိုပြော
လိုက်ပြီ မိုးစာ”

“ဟင်...ရှင် ဒီလိုပဲပြောလိုက်သလား ခိုင်”

“အင်း”

မိုးစာက ခိုင်ကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်၏။ မှန်တာပြောရ
အောင် ကိုထွဋ် ခံစားသွားတာ ခိုင်လည်း မကြည့်ရက်ပါ။

“မဖြစ်နိုင်တာကို မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး မိုးစာ”

“နေပါဦး ခိုင်၊ ရှင်က ဒီလိုပြောလိုက်ရအောင်
ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သေချာနေလို့လားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် ဖုတ်တုတ် ခိုင် နှုတ်လေးတိတ်သွား

၏။

“ဒါကတော့”

“ဟိုက ရှင်ကို အနီးကပ်လေ့လာကြည့်လို့ သဘောမက

ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲခိုင်”

“အို...မိုးဇာနော် ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့”

ခိုင် မျက်စောင်းထိုးတော့ မိုးဇာ ပခုံးတွန့်သည်။

“အဖြစ်သည်းမနေနဲ့ ခိုင်၊ မိုးဇာပြောသလိုလည်း ဖြစ်လာနိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဒီမှာ...အဲဒီလိုသာဖြစ်လာရင် ဒီတစ်ကြိမ် ကျွန်မ လုံ့လသ ဦးခံမှာမဟုတ်ဘူး မိုးဇာ၊ ဒေါက်တာကို တစ်သက်လှည့်မကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်သိလား”

မျက်နှာတည်တည်လေးဖြင့် ခိုင်ပြောလိုက်၏။ မိုးဇာ ပြုံးသွားပုံ။

“အေးလေ...တို့က သဘောအဖြစ်မေးတာပါ၊ အခုတော့ ခိုင်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် အဆင်ပြေပါစေ”

သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ မိုးဇာ ဆုတောင်းပေးလိုက်၏။ ထွဋ်ခေါင်အတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် ကံတရားပဲလေကာယကံရှင်မှ စိတ်မဝင်စားတာပဲ။

“မိုးဇာရယ်...တကယ်တော့ ကိုထွဋ်ကို ခိုင် ခင်တယ်”

“ဟိုက ရှင့်ရဲ့ခင်မင်မှုကို လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး ခိုင်”

“ဒါကြောင့် သူ့ကို ခိုင် အားနာတယ်၊ မျက်နှာလည်တယ် မိုးဇာ၊ ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်၊ ပြောပါဦး”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့သာ ပထမဆုံးအကြိမ် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြလျှင် ထွဋ်ခေါင်၏ အချစ်ကို သူမလိုက်လျောနိုင်မည်ထင်၏။

ယခုတော့ နှလုံးသားမှာ ဦးသူရှိသွားပြီမဟုတ်လား။

“ဪ...ခုမှ လာအကြံတောင်းမနေနဲ့ ခိုင်၊ တို့လည်း ကြားထဲက မျက်နှာပူတာပဲ၊ ထမင်းစားချိန်ကြာရင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

အရင်က အတူအမြဲ သုံးယောက်စားခဲ့တာကြောင့် ယခုလိုအဖြစ်မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်မလဲ။

ခိုင် သက်ပြင်းလေးချကာ...

“သူ စိတ်ဆိုးသွားလောက်ပါပြီ မိုးဇာ၊ ခိုင်တို့နဲ့ လာစားတော့မယ်မထင်ဘူး၊ ခုတောင် အပြင်ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ...ကိုထွဋ်ဘက်က ကြည့်တော့ မျက်နှာပူရောပဲ၊ အမယ်လေး ကိုထွဋ်ရဲ့ထမင်းချိုင့်ကြီးကို လွမ်းလိုက်တာနော်”

မိုးဇာက မျက်နှာကြီး ငိုမယ့်ဟန်ဖြင့် ပြောတော့ စိတ်ညစ်သည့်ကြားမှ ခိုင် ပြုံးမိ၏။

“အရေးထဲနော်...မိုးဇာ တော်တော်ငတ်ကြီးကျတယ်”

“အမယ်...ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်ဟင်းတွေ ခိုင် မျက်နှာနဲ့ တို့စားရတာပါ၊ ခုတော့ တို့ကို ငတ်ပေါက်ဖြစ်အောင်

ခိုင်ပဲလုပ်တာ”

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ။

“ကျွတ်...ကျွတ် ဒီလောက်ဖြစ်မနေပါနဲ့ မိုးဇာ၊ ကျွန်မလည်း ရှင့်အတွက် နေ့တိုင်း အိမ်ကဟင်းတွေ ထည့်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့လျှော့လျှော့တော့”

“တော်...တော် ဟိုမှာပြန်လာပြီ မိုးဇာ”

“ဟင်...ငါတော့လစ်ပြီ ခိုင်”

မိုးဇာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွား၏။ ခိုင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ ဘာအစီအစဉ်တွေရှိသေးလဲ ခိုင်”

“ဪ...ဟို”

ကြည့်စမ်း ခုတော့လည်း သူ့မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပါလား။ တော်သေးပါရဲ့ဟု သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ ဒီနေ့အစီအစဉ်လုပ်ငန်းများအကြောင်း သူမ ပြောလိုက်၏။

သူမပြောသမျှ သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်ပြီး လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ ထိုးလေ၏။ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ သူ ဒီလို စိတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်တာပဲ သူမ ကျေးဇူးတင်ရသည်။

သို့သော် ထမင်းစားချိန်။

“ထွဋ်ခေါင်ရေ...မင်းအိမ်ကထမင်းချိုင့် ငါဝင်ယူခဲ့တယ်ဟေ့၊ ငါလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး၊” ဒီရောက်မှ မင်းတို့နှစ်စားမလို့”

စတီးလ်ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးဆွဲလျက် ကျော်သစ် ရောက်လာလေ၏။ မိုးဇာကလည်း ကျော်သစ်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟယ်...ကိုကျော်သစ်၊ ရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးဇာ”

“ဪ...ဟိုလေ...အဟဲ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းစားရတာ လူစုံတာပေါ့လို့၊ ခိုင် လာလေ”

ခိုင်က ထွဋ်ခေါင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။ သူမနှင့်အတူ ထမင်းစားချင်စိတ်မှ ရှိသေးရဲ့လားဟူ၍ပင်။

“ဟုတ်တယ် ကျော်သစ် မင်းရောက်လာတော့ တို့ထမင်းပွဲ ပိုမြိုင်သွားတာပေါ့၊ ကဲ ပြင်လေကွာ မနက်ထဲက ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲသောက်ခဲ့ရတော့ ခိုက်ဆာပြီ၊ ခိုင်ကော ဘာဟင်းတွေ ချက်လားလဲ”

မထင်မှတ်ဘဲ အပြုံးဖြင့် သူမေးလိုက်တော့ သူမ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်...

“ရှင်...ဟို ဝက်သားပုန်းရည်ကြီးချက်နဲ့ ငါးဖယ်ကြော် သုပ်ပါ ကိုထွဋ်”

“ဟာ...ဝက်သားပုန်းရည်ကြီးချက်ဆို ထွဋ်ခေါင် အကြိုက်ပဲ ခိုင်၊ ဟဲ...ဟဲ ခိုင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ထွဋ်ခေါင် အကြိုက် သိသားပဲဗျ”

“အို...ကိုကျော်သစ်နော်”

သူမတို့အကြောင်း ဘာမှမသိသော ကျော်သစ်ကြောင့် ခိုင်နဲ့သူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိ၏။

“ကိုကျော်က ဘာသိလို့လဲ၊ ဆရာကိုထွဋ်က ခိုင်လက်ရာ ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ခိုင်က နေ့တိုင်း ဆရာအကြိုက်ချက်လာတာ”

“မိုးဇာ”

“ဟာ...ဒီလိုလား ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဟိတ်ကောင် ထွဋ်ခေါင် ဒီအကြောင်းတွေ ငါ့ကို ဘာကြောင့်မပြောရတာလဲကွ ဟင်”

ကျော်သစ် အပြစ်တင်တော့ ထွဋ်ခေါင် ခပ်မဲ့မဲပြုံးကာ...

“အခု မင်းသိပြီမဟုတ်လား ကျော်သစ်၊ ကဲ စကားမများ နဲ့စား၊ ခိုင် လာလေ”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ထိုစဉ် ခိုင်ဖုန်းသံမြည်လာ၏။ အားလုံးသောမျက်လုံးတွေ

ခိုင်ဆီရောက်လာသည်။

“ဟို...ခဏနော်”

ခိုင်က နေရာမှထ၍ ဖုန်းနားထောင်လိုက်တော့...

“ချယ်ရီခိုင်”

“ဟင်...ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ် အခု ချယ်ရီတို့ကုမ္ပဏီရှေ့ ရောက် ချပြီ၊ ချယ်ရီနဲ့အတူ ထမင်းစားဖို့လာခေါ်တာ၊ ထွက်လာခဲ့လိုက် နော်၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

“အို”

တစ်ဖက်မှ ဒေါက်တာက သူမကို အမိန့်ပေးပြီး ဖုန်းချ သွား၏။ ရုံးရှေ့ရောက်နေပြန်တော့လည်း သူမငြင်းဖို့ ခက်သွား သည်။

ထို့ကြောင့် ထွဋ်ခေါင်တို့ဆီ ပြန်လာ၍ တောင်းပန်လိုက် ၏။

“ဟို...တောင်းပန်ပါတယ် ဧည့်သည်စောင့်နေလို့ ကျွန်မ ဆို ခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံးထက် မျက်နှာပျက်သွားတာက ဆိုးထွဋ်ခေါင်။ ကောစောက ကြိုးစား၍ ဟန်ဆောင်ထားသမျှ အတော့ပြီ။

“ဘယ်သူလဲ ခိုင်၊ ဒေါက်တာလား”

“ရှင်...ဟို...ဟုတ်ကဲ့”

ကျော်သစ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို နားမလည်သလို ကြည့်၏။ မိုးဇာလည်း ကြားထဲမှ မျက်နှာဖျက်နေသည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့သွားပါ ခိုင်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဆို ပြောထားပါ။ အလုပ်ချိန်အတွင်း ဘယ်မှသွားခွင့်မရှိတူးဆိုတာ”

ခိုင် သက်ပြင်းလေးချကာ...

“ကောင်းပါပြီ သူဌေး”

ထို့နောက် ပခုံးလွယ်အိတ်ယူကာ ထွက်ခဲ့၏။ ထွင်ခေါင်လည်း နေရာမှထကာ...

“ကျော်သစ်နဲ့မိုးဇာ မင်းတို့ပဲစားလိုက်တော့”

“အို...သူဌေးက”

“ရတယ်...ကိုယ်မစားတော့ဘူး”

ပြောပြီး အခန်းထဲဝင်၍ တံခါးပိတ်လိုက်လေ၏။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ဟင်းများနှင့် ကျော်သစ်နှင့် မိုးဇာနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ကျော်သစ်က မိုးဇာမျက်နှာကို နားမလည်သလိုကြည့်သည်။ မိုးဇာလည်း သက်ပြင်းလေးချကာ ခေါင်းခါယမ်းတော့၏။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က သူမကို သတိတရလာခေါ်တာကြောင့် ဝမ်းသာမိသလိုလို။ သည်ရက်ပိုင်းမှာ ဒေါက်တာဆက်ဆံနေက သူမအပေါ် ပိုမိုရင်းနှီးလာသလိုပါပဲ။

“ဒီဆိုင်လေးက ဟင်းချက်ကောင်းတယ် ချယ်ရီခိုင်” သူခေါ်လာသော နေရာမှာ သာမန်ထမင်းဆိုင်လေးဖြစ်၏။ သို့သော် ဆိုင်လေးမှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပါသည်။

ထမင်းရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးကလည်း ဖြူဖြူတုတ်တုတ် သနပ်ခါးဖွေးဖွေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ဆယ့်သုံး၊ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် အပြွဲထိုးလေးနှစ်ယောက်ကလည်း မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးရေကဲ့လေး ထူးထားကြပြီး အဝတ်အစားလေးတွေက သန့်ပြန့်နေ၏။

“ဟော...ဆရာ ဒီတစ်ခါ ဇနီးကိုပါ ခေါ်လာတာလား”

“အို”

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။ သူမတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“အို...အို ဒါဆို သမီးလေးကို ဒေါ်ဒေါ်တောင်းပန်ပါ တယ်ကွယ်”

“ရ...ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

သူမ အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်ရသည့်တိုင် စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်။ အဓိက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုလေ။ တကယ်ဆို...

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါ ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ့် နီးလောင်း ပါပဲ”

ဟု ဖြေသင့်ပါလျက် ယခုတော့ မိတ်ဆွေတဲ့။ ဒါဟာ သူမအပေါ် စိမ်းနေသေးကြောင်း ပေါ်ပြလိုက်တာလား။

“ဟင်းတွေက ထုံးစံအတိုင်းပဲလား ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဪ နှစ်ယောက်စာနော် ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး ထွက်သွားတော့ ဒေါက်တာမျက်နှာ ကြည့်မိ၏။

“ဒီဆိုင်လေးမှာ ကျွန်တော် မကြာခဏ လာစားတတ် တယ် ချယ်ရီခိုင်၊ ဆိုင်ကြီးတွေလို ထည်ထည်ဝါဝါမရှိပေမယ့် ထမင်းပူပူ၊ ဟင်းပူပူတော့ ရတယ်လေ၊ သူတို့က ထမင်းကို တစ်အိုး ထုန်မှ တစ်အိုးတည်းတာ၊ ဟင်းဆိုလည်း ရက်ကျန်မရှိဘူး၊ တစ်ရက် စာပဲချက်တယ်”

သူရှင်းပြသမျှ နားထောင်နေရပေမယ့် သူမကို ဘာဟင်း စားချင်လဲဟု တစ်ခွန်းမမေးတာကြောင့် ပြောရခက်နေ၏။

ဒေါက်တာဟာ မိန်းမတွေကို ဦးစားမပေးတတ်တဲ့ သဘော လား။ အမှန်တော့ ဒါဟာလည်း သူနဲ့စတွေ့ကတည်းက သူမ သိနေတဲ့အဖြစ်ပဲ။

“ဒေါက်တာ ဒီနေ့အချိန်ရတယ်ပေါ့နော်”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူမအသံထွက်လာခြင်း။ သူပြုံးကာ...

“ထမင်းစားချိန်တော့ ရပါတယ် ချယ်ရီခိုင်၊ ဒီနေ့တော့ ချယ်ရီခိုင်နဲ့ ထမင်းအတူစားဖို့ စဉ်းစားပါတယ်လေ”

ထိုစကားပြောရတာကိုပဲ သူမျက်နှာ အနည်းငယ် နေရ ခက်ဟန်နှင့်...

“ကျွန်မလည်း အံ့သြမိတယ်၊ ဒေါက်တာကြီးပြောမထား ဆဲ လာခေါ်လို့လေ”

“ဪ...အင်း ထမင်းစားချိန်ဆိုတော့ ချယ်ရီခိုင်လည်း

အားမယ်ထင်လို့လေ၊ ဒါနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ထမင်းစားတော့”

“ကျွန်မ ထမင်းချိုင့်ထည့်လာပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဟင်...ဒါဆို ဘာလို့ ထမင်းချိုင့်ယူမလာတာလဲ ချယ်ရီ ခိုင်၊ ဒီကြာမှ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ပြီး လိုတာထပ်မှာစားလည်း ရတာပဲ”

ဪ ထမင်းချိုင့်ယူမလာတဲ့ သူမကိုတောင် သူ့အပြစ် တင်ချင်နေပါလား။

“သူငယ်ချင်းတွေစားဖို့ ထားခဲ့တယ် ဒေါက်တာ”

ပြောရင်း သူမမျက်စိထဲ ထွင်ခေါင်တို့အဖွဲ့ကို မြင်ယောင် မိ၏။ သည်နေ့မှ ကိုကျော်သစ်ရောက်လာကာ လေးယောက်အတူ စားဖို့လေ။

“သူတို့က ထမင်းချိုင့်မပါဘူးလား ချယ်ရီခိုင်”

“ပါပါတယ်...ကျွန်မတို့ အမြဲအတူစားနေကျပဲ၊ ဒီနေ့ ဒေါက်တာလာခေါ်လို့ တမင်ထားခဲ့တာပါ”

“ဪ”

မကြာခင် ပုသိမ်ပေါ်ဆန်းမွှေး ဖြူကော့ကော့လေးများ ပူနွေးလျက် ကန်စွန်းရွက်နှင့်မှိုကြော် ပူပူနွေးနွေးတစ်ခွက်၊ ကြက်ဥ တစ်လုံးစီ ကြော်ထားကာ ဆိတ်သားခြောက်ဖုတ်နှင့် ပဲနှပ်တို့ ဖြစ်၏။

“ကဲ...ဟင်းတွေတော့စုံပြီ၊ စားလိုက်ကြစို့ ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက်မှ မပါသော ဟင်းတွေကိုကြည့်ပြီး သူမလည်ချောင်း ခြောက်သွားသလိုပဲ။ ထွင်ခေါင်နှင့် သူမတို့ ချိုင့်များထဲက ဆီပြန်ဟင်းတွေ၊ ပုစွန်ထုပ်ကြော်တွေကို မျက်စိထဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။

“ခိုင်က ပုစွန်ထုပ်ကြော် ကြိုက်မှာပေါ့၊ များများစား ခုန”

နီရဲကြွပ်ရွံနေသော ပုစွန်ထုပ်ကြော်ကောင်ကြီး သူမ အနီးကန်ထဲ ဦးဦးဖျားဖျား လာထည့်ပေးတဲ့ ထွင်ခေါင်။

“ကျွန်တော်က ဟင်းဆို အဆီအနှစ်တွေနဲ့ မကြိုက်ဘူး ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ဒေါက်တာ”

ခဏအတွေးလွန်သွားသော သူမမှာ ဒေါက်တာအသံ ကြောင့် ခေါင်းအမြန်ညိတ်မိလိုက်၏။ ဒါဟာ သူမသိထားသင့်တဲ့ အကြောင်းလား။

သူ ဆီပြန်ဟင်းမကြိုက်ပေမယ့် သူမကြိုက်ချင်ကြိုက်မှာ ဆဲဟု မတွေးမိဘူးလားပဲ။ သူမ သက်ပြင်းငှလေး ကြိတ်ချရင်း ဒေါက်တာပန်းကန်ထဲ ဟင်းဦးချလိုက်၏။

“ဟင်”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

ရုတ်တရက် သူမျက်နှာပျက်သွားတာကြောင့် သူမနားမလည်သလို မေးလိုက်သည်။

“သူများရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်သလို မလုပ်ပါနဲ့ ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်”

“မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ရတယ်လို့ သူများတွေ အထင်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“အို...ဒါက”

တစ်စုံတစ်ရာကို သူမရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်...

“ဒီတစ်ခါ ထားလိုက်ပါ ချယ်ရီခိုင်၊ ကံ စား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျက်လွှာလေးချကာ သူမစားလိုက်ရပေမယ့် ထမင်းကို မနည်းမျိုချလိုက်ရ၏။ တကယ်တော့ ထင်ခဲ့တာ ဒေါက်တာနဲ့ ထမင်းအတူစားရရင် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့။ ယခုတော့ အထင်နှင့် တခြားစီပါလား။

ကြည့်ပါဦး သူမဖုန်းကန်ထဲ ဟင်းတစ်ချက်ထည့်ပေးဖော် မရတဲ့အပြင် အဆူခံလိုက်ရသေး၏။

ဒါလား သူလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး။ တကယ်ဆို

မိန်းကလေးအဖြစ် အနည်းငယ် ဂရုစိုက်သင့်တာမဟုတ်လား။

မနှိုင်းအပ်ပေမယ့် ထမင်းစားတိုင်း သူမအပေါ် ဂရုစိုက်တဲ့

မျက်နှာခေါင်၏ အပြုအမူတွေကို မြင်ယောင်လာသည်။

“စားကောင်းရဲ့လား ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်က ထမင်းစားပြီးရင် အသီးအနှံတစ်ခုခု စားဖို့လိုအပ်တယ်”

“ဟို...ဒီဆိုင်မှာရလို့လားဟင်”

သူပြုံးကာ နောက်သို့လှမ်းကြည့်၏။ သူမ လှည့်ကြည့်တဲ့ ဝင်းဝါနေသော သင်္ဘောသီးမှည့်ပန်းကန်ကို ကိုင်လျက် အဝင်လေးရောက်လာ၏။

“ခုမှ ခြံနောက်ကနူးလာတဲ့ သင်္ဘောသီးပါဆရာ”

“အေး...ကောင်းတယ်သား”

အင်း...သူ့အကြိုက်ကို ဒီဆိုင်ကလူတွေ အတော်အတာ ချပါလား။ သူမကတော့ လည်ချောင်းနင်နေတာမို့ ဖျော်ရည် ချိတ်ချသာ သောက်လိုက်ချင်၏။

“ဒီမှာကလေး ဘာဖျော်ရည်ရလဲဟင်”

“အအေးဘာလို့သောက်မှာလဲ ချယ်ရီခိုင်၊ လက်ဖက်ရည်မွှေးနေတဲ့ ဟောဒီရေနွေးပူပူလေး သောက်ပါလား”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက သူမ မမှာတာမို့ ထွက်သွား၏။ သူမ

အတိုင်း သူမရေခွေးပဲ သောက်လိုက်ရသည်။

သေချာတယ် သူ့ရှေ့မှာ သူမ လုံးဝမလွတ်လပ်တာ

စိတ်ကျဉ်းကြပ်တာမို့ အသက်ရှူပင် ကြပ်လာရ၏။

ထိုစဉ် သူမဖုန်းသံမြည်လာ၏။

“ခိုင်...အမြန်လာ သူ့ဌေးဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ခုလာပြီး မိုးဒါ၊ ဒါပဲဆို

သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။ သူက သူမကို လှမ်းကြည့်သည့်

“ဟို...ဒေါက်တာ ကျွန်မကို သူ့ဌေးခေါ်နေလို့”

“ဪ...အင်း အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခု

ပြီးတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရေ ဒီမှာထမင်းဘိုး”

စားပွဲထိုးကောင်လေးဆီ သူ ပိုင်ဆံရှင်းပြီး သူမတို့

ကြ၏။

“နောက်တစ်ခါ ချယ်ရီခိုင်ကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့

ခေါ်သွားရဦးမယ်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သူမရင်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းလန့်ချင်၏။ ဘယ်လို

မျိုးက ဆိုင်ပါလိမ့်။

“ကျွန်မကို ခုလို ထမင်းလိုက်ချွေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ

ဒေါက်တာ”

“မလိုပါဘူးလေ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခဲတစ်ရံ ဒီလိုထမင်း

လက်ဆုံစားသင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ ကျွန်တော်သွားပြီ”

သူမ ခေါင်းသာညှိတ်နိုင်တော့၏။ သူကားထွက်သွားမှ

နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရုံးခန်းဆီ လာခဲ့လိုက်

သည်။

ဟင်း...မလွယ်ပါလား။

စ

“အမယ်လေး ခိုင်ရယ်၊ ဒေါက်တာက ခိုင်ကို ဟိုတယ်
ဦးခေါ်ပြီး ဘယ်လောက်များ အကောင်းစားတွေ ကျွေးလိုက်လဲ
ဆိုဘူး လာနေပုံက ဗိုက်ပြည့်ပြီးလေးကန်လို့”

“ကိုထွဋ် ခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်...စောစောကမေးတာ၊ ပြန်မရောက်သေး
ဘူးလားတဲ့”

“ဒါဆို သွားလိုက်ဦးမယ်”

အလုပ်ချိန်အတွင်းမို့ သူမ လေးစားရမည်ဖြစ်သည်။ သူမ
ထက်ကို မိုးဇာက ဖျတ်ခနဲဆွဲ၏။

“နေပါဦး...ဒေါက်တာနဲ့ အတော်အဆင်ပြေနေပြီပေါ့”

“အေး...ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ကဲ သွားပြီ”

မိုးဇာကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြေပြီး သူမရုံးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

မီးညှိုရောင်မှန်တံခါးကို သူမ တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရောက်ပါပြီ ကိုထွဋ်”

“ဪ”

ဖိုင်တွဲများကို လက်မှတ်ထိုးနေရာမှ သူမောကြည့်ရင်း မင်းထွဋ်ခေါင်အကြည့်တွေက သူမရင်ထဲ ထိုးဖောက်သွားသလို ပါပဲ။

“အတော်ပျော်ခဲ့မှာပေါ့နော် ခိုင်”

“ရှင်”

“အဟွန်း... ကျွန်တော်လည်း ဘာတွေမေးမိမှန်း မသိဘူး ဆောရီးပဲ ခိုင်”

ဘယ်လောက်ပဲ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် ကိုယ် ချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်က သတို့သားလောင်းနှင့် သွားတွေ တာမို့ မင်းထွဋ်ခေါင်ရင်ထဲ ခံစားရသည်သာ။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်... ဘာအတွက်လဲ ခိုင်”

“ကျွန်မကြောင့် ကိုထွဋ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာ”

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှလည်း ဒီလိုမပြောမိပါလား ခိုင် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူမမျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူပြောသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့နှုတ်ကမပြောလည်း သူ့မျက်ဝန်းတွေကြည့်ကာ သိနိုင်သည်ပဲ။

“ကိုထွဋ် တကယ်ပဲ ကျွန်မအတွက် မခံစားရဘူးလားဟင်”

သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူမမေးမိ၏။ သူသက်ပြင်း ချသည်။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်ခံစားရတာပေါ့ ခိုင်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခိုင်ဟာ ပထမဆုံးချစ်ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ခိုင် ခုလို ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ သွားတွေတာ ရင်ထဲကျင်နေအောင်ပဲ”

“အို... ရှင်ရယ်”

သည်လိုပြောပြန်တော့လည်း သူမစိတ်ထဲ ခံစားရပါ၏။

“ဆောရီးပဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် ခိုင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီ”

“ကျွန်မထက်ပိုပြီး ကိုထွဋ်က စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာပါ”

“ဒါဆို လျော်ကြေးပြန်ပေးလေ ခိုင်”

“ရှင်”

မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် သူမ နားမလည်သလိုကြည့်တော့ ထွဋ်ခေါင် ပြုံး၏။

“ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ဟောလီးဒေးတစ်နေ့ လျှောက်လည်ကြရအောင် ခိုင်”

“ဪ...ကောင်းသားပဲ ကိုထွဋ်၊ မိုးဇာတို့ကော ပြော ပြီးပြီလားဟင်”

“ခိုင်ပြောလိုက်လေ ကျော်သစ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ ပြောလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် သူမတို့ တစ်နေ့တာအလုပ်များ ဆက်လုပ်ကြ ၏။ အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာလည်း ထွဋ်ခေါင်က သူမကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်တတ်တာ သိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရ သည်။

မင်းထွဋ်ခေါင်၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူမအပေါ် အချစ်များ ကြင်နာခြင်းများ ပြည့်ဝစွာ ပါဝင်နေတာအမှန်။

ဒါဆို ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ မျက်ဝန်းထဲမှာကော ဟင်အင်း သူမအပေါ် အကဲခတ်လေ့လာခြင်းတွေသာ ပါဝင်နေ၏။

ဟင်း...

သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချကာ သူမအလုပ်ထဲ အာရုံရှိလိုက်ရ

သည်။

ညနေ အလုပ်ဆင်းတော့...

“ခိုင်မှာ ကားပါမလာဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ မယ်”

“အို...နေပါစေ ကိုထွဋ်”

နေ့လယ်ကကိစ္စနဲ့တင် သူ့ကို အားနာနေတာမို့ သူမ ငြင်းဆန်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့ခိုင်၊ မိုးဇာကိုလည်း အတူ လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ခေါ်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ သူဌေးက ခိုင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပြော မယ်ဆိုလို့”

မိုးဇာ ရောက်လာပြီး ဝင်ပြော၏။ ထို့ကြောင့် သူမ ခြင်းသာတော့ပေ။

“ခိုင်က အားနာလို့ပါရှင်”

“ကျွန်တော်က ခိုင်အတွက် အားနာရမယ့်လူ မဟုတ်ပါ သူ့များက သွားဖို့”

သူတို့အားလုံး အပြင်ထွက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်...

“ချယ်ရီခိုင်”

“ဟင်...ဒေါက်တာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူမ အံ့သြသွားသည်။

“ချယ်ရီကို လာကြိုတာ”

“အို...ဒေါက်တာက လာကြိုတယ်”

ဒါဟာ သူမလုံးဝမထင်မှတ်ထားတဲ့ အပြုအမူမဟုတ်လား။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ပြုံးကာ...

“အဟွန်း...ကိုယ်လာကြိုရင် ချယ်ရီ ဒီလိုအံ့သြမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ ကဲ သွားစို့”

သူမ ဖျတ်ခနဲ မင်းထွဋ်ခေါင်ကို ကြည့်တော့ မျက်နှာပျက်နေပြီ။ မိုးဇာကလည်း သူမ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဟု ကြည့်နေ၏ခက်ပြီ။

တစ်ဖက်က လက်ထပ်မယ့်သူ။

တစ်ဖက်က သူမကိုချစ်နေတဲ့သူ။

ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမလဲ။

ဘာကြောင့်များ အဖြစ်တွေက ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်နေတာပါလိမ့်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က လှည့်ထွက်မည်ပြင်တော့...

“ခဏနေပါဦး ဒေါက်တာ”

သူမအသံကြောင့် ဒေါက်တာ ခြေလှမ်းတန့်လျက် လှည့်ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချယ်ရီ”

“ဟို...ဒေါက်တာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ၊ ဒါ ကျွန်မ သူငွေ ဦးမင်းထွဋ်ခေါင်တဲ့”

“ဪ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က မင်းထွဋ်ခေါင်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်၏။ နောက် တည်ကြည်သောမျက်နှာဖြင့် လက်လှမ်းပေးသည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုမင်းထွဋ်ခေါင်၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ပါ”

ရုတ်တရက် မိတ်ဆက်ခြင်းမို့ မင်းထွဋ်ခေါင်လည်း ထက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီနေ့နို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ ကျွန်တော်ပြောထားတာ ခုလို ဒေါက်တာရောက်လာတော့ ပိုစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ခိုင် ဒေါက်တာနဲ့လိုက်သွားပါ”

ယောကျ်ားနှစ်ယောက်ကြား ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသောသူမကို မင်းထွဋ်ခေါင်က ဝင်ရောက်ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်၏။

ဒါကိုပဲ မျက်နှာပျက်သွားသူက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်။

မှာတော့ စိတ်ပေါ့သည်။

“ဒါဆို ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး ကိုထွဋ်”

“ကောင်းပြီ”

“မိုးဇာ မနက်ဖြစ်မှတွေ့မယ်နော်”

အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဒေါက်တာ ကားပေါ်သို့ ခိုင်တက်ခဲ့၏။ စက်နှိုး၍ ကားမောင်းထွက်လာသည့်တိုင် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် စကားတစ်လုံးမှမပြော။

“ဒေါက်တာ”

“ပြောပါ”

“ဒေါက်တာ ခုလို ကျွန်မကို လာကြိုတာလည်း ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ပေါ့နော်”

သူက မဲ့ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“ကျွန်တော်လာကြိုလို့ ချယ်ရီခိုင်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲ ဒေါက်တာ”

ရုတ်တရက် သူမအသံလေး ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွား၏။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုလည်း နားမလည်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ဒါက ရှင်းပါတယ်၊ အစကတည်းက ချယ်ရီခိုင်က

မင်းထွဋ်ခေါင်နဲ့ပြန်ဖို့ မဟုတ်လား”

“သူလိုက်ပို့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ ဒေါက်တာ၊ သူက ကျွန်မအလုပ်ရှင်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လာကြိုတာ အပိုဖြစ်သွားပြီလားလို့ စဉ်းစားမိတာပါ ချယ်ရီခိုင်”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့လိုက်မိ၏။

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဒေါက်တာဟာ အပိုလူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်သာ ဒေါက်တာနဲ့အတူ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့တာပါ”

“ဟင်”

သည်လို သူမဘက်မှ ပြတ်သားစွာပြောတော့ သူမအံ့သြသလိုကြည့်၏။ ထို့နောက် ကားကို ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ မောင်းဆွဲကိုင်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒေါက်တာ”

သူမမေးတော့ သူက ရှုန်းလက်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

“ချယ်ရီကို ပြောစရာရှိလို့”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ရင်ခနဲချင်သွားရ၏။ သေချာတယ်။ သူပြောမယ့်စကားဟာ သူမအတွက် တစ်ခုခုများ ထူးဆန်းနေလားပဲ။

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ချယ်ရီ၊ ချယ်ရီကို ကိုယ်
လက်ထပ်မယ်”

“ရှင်”

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ သူမလုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ စကားပဲ။
ထိုစကားကြောင့် သူမ ဝမ်းသာသွားမည်ထင်ပေမယ့် ဘာကြောင့်
မည်ထင်ဖြစ်သက်နေရတာပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့
စဉ်းစားတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ ချယ်ရီနိုင်”

“ဒေါက်တာ...ဒေါက်တာက ကျွန်မကိုလက်ထပ်မယ်
ဆိုတာ”

အံ့သြသလို သူမပြန်မေးတော့ သူပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်
သည်။ ထို့နောက် သူမလက်ကလေးကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်၏။

“ဘာလဲဟင် ကိုယ်ကလက်ထပ်မယ်ဆိုလို့ ချယ်ရီ သိပ်အံ့သြနေလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်...ဒါ ကျွန်မ မျှော်လင့်မထားတဲ့ စကားပဲ ဒေါက်တာ”

“အဟွန်း...ကိုယ်နားလည်ပါတယ်လေ၊ ချယ်ရီက ကိုယ် ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူးမဟုတ် လား”

သူမမျက်နှာကို ခပ်စိုက်စိုက်လေးကြည့်ကာ သူပြော၏။
သူမ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ဒေါက်တာအစက ကျွန်မကို သဘောမကျ ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“မှန်တာဝန်ခံရရင် ချယ်ရီလူတာကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒီလိုပဲ လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရင် ကိုယ် သဝန်တိုရမယ်။ ပူလောင်နေရမှာမျိုး မလိုချင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် စောစောက ချယ်ရီရဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်သားစေသွားဟယ်”

“ဪ”

ရုတ်တရက် သူမမျက်နှာလေးနီကာ သူ့ကိုမကြည့်စိ အောင် မျက်လွှာလေးချလိုက်မိ၏။

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဒေါက်တာဟာ အပိုလူမဟုတ်

ဘူး”

တကယ်လို့ ထိုစကားကိုသာ စောစောက သူမပြောခဲ့ လျှင် ဒေါက်တာသည် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့လား။

“ပြောပါဦး ချယ်ရီ၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ်ဆိုတာကို ခမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“ရှင်...ကျွန်မ”

“အဟွန်း...ချယ်ရီ စိတ်တွေသိပ်လှုပ်ရှားနေပြီ ထင်တယ်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ တစ်ဖက်သတ်အမြင်ကြောင့် သူမ စိတ်ပျက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း...သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးနေပါ တာ။

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီးရင် ချယ်ရီ အလုပ်ကထွက်ရမယ် ဆိုတာ ကိုယ်က ကိုယ်ပြန်လာတာကို အိမ်ရှေ့က သနပ်ခါးဖွေးဖွေး စောင့်ကြိုနေမယ့် ခန်းမျိုးကိုပဲ လိုချင်တာကွ”

သူမ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချကာ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ ကြည့်မိ၏။ သူမမျက်ဝန်းမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တောက်ပလို့နေပါ တာ။

“ဒေါက်တာမေမေကိုကော ပြောပြီးပြီလားဟင်”

“ဟင့်အင်း...ဒီကပြန်မှပြောမယ်၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ် ဆိုတာသိရင် မေမေလည်း ဝမ်းသာမှာပါ ချယ်ရီ”

ချယ်ရီခိုင်ဟာ မိခင်ကိုယ်တိုင် သဘောတူထားသူနဲ့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် တွက်ဆချက်မလွဲပါ။

“ကိုယ်ကတော့ မင်္ဂလာပွဲကို သိပ်စည်စည်ကားကားကြီး မလုပ်ချင်ဘူး ချယ်ရီ၊ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွမ်းကပ်လိုက်မယ်”

သူမလက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူမ တစ်ဖက်သတ် အစီအစဉ်တွေကို တောက်လျှောက်ပြောချသည်။

“ကျွန်မတို့ မိန်းမသားအတွက်ကတော့ လက်ထပ်ခြင်း ဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါကျင်းပတဲ့ပွဲမျိုးပါ ဒေါက်တာ”

“ဒါဆို ချယ်ရီက မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုကျင်းပချင်တာလဲ”

ရုတ်တရက် သူမမျက်နှာကြီးတည်လျက် သူမကိုမေးသည်။

“ဒါက ဒေါက်တာမေမေနဲ့ လူကြီးတွေ တိုင်ပင်ပါစေ”

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ ကာယကံရှင်ဆန္ဒ အဓိကပဲ၊ ဘာလဲ ချယ်ရီက ဂုဏ်ပကာသနာ မျိုး မက်မောတယ်ပေါ့”

မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် သူမေးတော့ သူမ ခေါင်းထောင့်

ခါယမ်းမိ၏။

“ကျွန်မ ဂုဏ်ပကာသနာကို မမက်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဒါဖြင့်”

“ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာကို ကျွန်မပြောတာပါ ဒေါက်တာ”

“ဟေ့...ဒါနဲ့နေပါဦး ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်ထိ ဒေါက်တာလို့ ခေါ်နေဦးမှာလဲကွာဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုကိုဟု သူမကို စိတ်ထဲမှာ အကြိမ်များစွာ ခေါ်ဖူးခဲ့တာလေ။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ချယ်ရီ”

“ရှင်”

“ကိုယ်ဟာ ချယ်ရီ မကြာခင်လက်ထပ်ရမယ့် ခင်ပွန်း ဆောင်းမဟုတ်လား”

သူမက စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထားလျက် သူမကိုကြည့်သည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်မှာလဲ”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို ဒေါက်တာ ဘာကြောင့်လက်ထပ်ချင်တာလဲ”

လို့ သိချင်ပါတယ်”

“ဪ”

အမှန်ဆို ထိုမေးခွန်းကို သူချက်ချင်းဖြေနိုင်ရမည်။ ယခုတော့ တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်တာ။ အတော်ကြာမှ...

“ချယ်ရီခိုင်ဟာ ကိုယ့်မေမေ သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးမို့ လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်တာပါ”

“ဪ...ဒါဆို လူကြီးတွေကြောင့်ပေါ့နော်”

သူမမေးတော့ သူခေါင်းညိတ်သည်။ ကြည့်စမ်း သူမစိတ်ထဲ ခြောက်သွေ့သွားလိုက်တာ။ လက်ထပ်ခြင်းကို သူဒီလောက်ပဲ တွေးတာလား။ တကယ်ဆို လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေတယ်ဟု သူစဉ်းစားသင့်၏။

“ချယ်ရီကော...ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာ လူကြီးတွေကြောင့်ပဲမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဒေါက်တာ”

“တစ်စုံတစ်ခု ဟုတ်လား ချယ်ရီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ မိဘတွေသဘောတူပေးမှ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားမှပါ”

“ဒါဆို ချယ်ရီက ကိုယ့်ကို”

တောက်ပလာသော သူမျက်ဝန်းတွေကို သူမ ရှောင်လွှဲလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ပြန်ကြစို့ ဒေါက်တာ”

“နေဦး ချယ်ရီ၊ ကိုယ့်ကို ချယ်ရီ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

သူမလက်ကို ဆွဲယူလျက် သူမေးသည်။

သူမက သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တိုးပျော့သောလေသံဖြင့်...

“ဒေါက်တာ ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်မေးတာက”

“ဘာလဲဟင် ဒေါက်တာ၊ ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ပြောရမယ့်စကားမျိုး ကျွန်မက စပြောရမှာလား”

သူ့ကို နာကြည်းသလို ကြည့်ရင်း သူမမေးလိုက်၏။ သည်တော့ သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဆောရီး...ချယ်ရီ ကိုယ် ချယ်ရီကို လက်ထပ်ချင်တာ စိတ်ဝင်စားလို့လည်း ပါပါတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ၊ အစကတော့ ချယ်ရီ သိပ်လှလွန်းလို့ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဖို့ ရှောင်ကြည့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မရဘူး”

ချယ်ရီရဲ့ သည်းခံနိုင်မှုက ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတယ်။
အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို ခပ်တောက်တောက်ကြည့်တတ်တဲ့ ချယ်ရီ
မျက်ဝန်းတွေလေ”

“အို”

သူမခေါင်းလေး ဖျတ်ခနဲ ငုံ့သွားမိသည်။ သူက သူမ
ခေါင်းလေးကို ဆွဲမော့ယူလျက်...

“ချယ်ရီ...ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်”

“အို...ဟင်အင်း”

“ကိုယ်သိတယ်၊ ဟောဒီ ချယ်ရီမျက်ဝန်းလေးထဲမှာ
ဘာရှိတယ်ဆိုတာကိုလေ”

“အို...ဒေါက်တာနော်”

“အဟွန်း...ချယ်ရီ ရှက်နေပုံလေးက သိပ်ချစ်စရာ
ကောင်းတာပဲ၊ ကိုယ် ချယ်ရီကိုချစ်တယ်”

“ရှင်...ဒေါက်တာက”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူမရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ မထို့
နိုင်စွာ သူ့ကိုကြည့်မိသည်။ သူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြုံးပြကာ...

“ပြောပါဦး...ကိုကိုကို ချယ်ရီချစ်လားဟင်”

“အို...ဒါက”

“ချစ်တယ်လို့မပြောရင် ကိုယ်တို့ ဒီကမပြန်ဘူးဗျာ”

“ကိုကိုနော်”

မျက်စောင်းလေးထိုးလျက် ကိုကိုဟု ခေါ်မိတော့ သူ
သဘောကျစွာရယ်၏။ ထို့နောက် သူမကိုယ်လေး ဖျတ်ခနဲ သူရင်
ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည်။

“သိလား ချယ်ရီ ခုချိန်ကစပြီး ချယ်ရီဟာ ကိုကိုကလွဲ
ပြီး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ စကားမပြောရဘူး”

သူ၏သဝန်တိုစကားသည် သူမအတွက် ကြည်နူးစရာဖြစ်
သွားသည်။ သည်လို သဝန်တိုတာ သူမကိုချစ်လို့မဟုတ်လား။

BURMESE
CLASSIC

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် သူမတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အဆင်ပြေ
သွားခြင်းဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ။ ကိုကိုတဲ့။ ပြန်တွေးကြည့်
လိုက်တိုင်း ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်ခံစားရ၏။

“အမယ်...ငါ့သမီးမျက်နှာက ဒီနေ့ တယ်ရှင်နေပါလား၊
ဘာတွေအဆင်ပြေလာလို့လဲ”

အိမ်ရှောက်တော့ မာမိက လန်းဆန်းနေသော သူမမျက်နှာ
ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ သူမပြုံးကာ...

“မာမိ”

“ပြော”

“မာမိ အစက သမီးကို ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ သဘောတူ
ခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒါပေမယ့် သမီးတို့တွေပြီးချော့တယ်”

အဲဒီဒေါက်တာနဲ့ အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား”

သည်တော့ သူမခေါင်းလေး ခါယမ်းလိုက်၏။ တကယ်တော့ မာမီ ဒီလိုသိထားတာ အမှန်ပင်။ ထိုစဉ်က ကိုကိုကို သူမ စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

“အခု...သူနဲ့သမီး လက်ထပ်တော့မယ့်ဆိုရင် မာမီ ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“ဘာ...သမီးတို့ လက်ထပ်မယ်ဟုတ်လား၊ ဘာလဲဟင် သမီးတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားပြီလား”

မာမီ အံ့သြသလိုမေးတော့ သူမ ရှက်ပြီးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်မာမီ အခု ကိုကိုက သမီးနဲ့လက်ထပ်မယ်တဲ့”

“ဪ...ဒါနဲ့ပဲ သမီးက ဝမ်းသာအားရ လက်ခံခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

“ဟင်...မာမီကလည်း ဝမ်းသာအားရ မဟုတ်ပါဘူး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လက်ခံခဲ့တာပါ”

“အမယ်လေး...တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့တဲ့၊ ဟင်း...ငါ့သမီးတော့ ဟိုဆရာဝန်ရဲ့ အရပ်ဖြစ်နေပြီ”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ခပ်ခနဲရယ်မိ၏။ အမှန်တော့

မာမီပြောတာ မလွန်။ ကိုကို ခေါင်းခါတုန်းက သူမစိတ်ညစ်ကာ ကိုကိုခေါင်းညိတ်တော့ သူမ ဝမ်းသာနေရတဲ့အဖြစ်လေ။ သို့သော် ကိုကိုကို သူမ မနာနိုင်ပါ။

“မာမီကလည်း ကိုကိုနဲ့ ခုလိုအဆင်ပြေသွားတာ ဝမ်းသာစရာမဟုတ်လား၊ ကိုကိုက သူမမေကိုလည်း ပြောလိုက်တော့မယ်တဲ့၊ အဲဒါ သမီးတို့က ကိုကိုတို့သားအမိကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးရအောင်နော်”

“အလိုတော်...ငါ့သမီးကတော့ ပြောင်းပြန်လုပ်တော့မယ်၊ မာမီတို့က သမီးရှင်၊ ဖိတ်ကျွေးရင် သူတို့က ဖိတ်ကျွေးရမှာကွယ့်”

“ဟင်...မာမီကလည်း ဒီလိုတွေ ကပ်တွက်မနေပါနဲ့၊ ဘယ်သူကစပြီးဖိတ်ဖိတ်ပေါ့ အမျိုးတော်ရမယ့်လူတွေ မဟုတ်လားလို့”

မာမီခါးကိုဖက်ကာ သူမပြောလိုက်၏။ မာမီ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဒီကလေးမ တောတော်ကဲနေပါလား၊ မရဘူး သူတို့ဖိတ်ပြီးမှ ကိုယ်ပြန်ဖိတ်မယ်၊ ကဲ သွား အဝတ်အစားလဲ၊ ဒီနေ့သမီးကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးမြင်းဝမ်းမိုက်သား ချက်ထားတယ်”

သူမကိုတွန်းလွှတ်ပြီး မာမီပြောသည်။

“ဟာ...သိပ်ကောင်းတာပဲ။ သုံးဦးစပ် ငါးပိရည်ကော
ပါရဲ့လား မာမီ”

“ပါပါတယ်တော်...အတို့အမြှုပ်လည်းစုံလို့၊ ကဲ...ကဲ
သွား ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်”

မာမီလက်ရာဆိုလျှင် သူမအတွက် စားကောင်းပြီးသား
ဖြစ်၏။ မဖြစ်ဘူး ကိုကိုကို ချက်ကျွေးဖို့ မာမီဆီက ဟင်းချက်
နည်းသင်မှ။

ဒက်ဒီပြန်လာတော့ မိသားစုသုံးယောက် ထမင်းအတူ
လက်ဆုံစား၏။

“ဒီမှာဒက်ဒီကြီး ရှင့်သမီးက လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့”

“ဟေ”

မာမီ ရုတ်တရက် ထပြောတော့ ဒက်ဒီ အံ့သြသွားပုံ။
သူမကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ သမီး”

“ဟို...ကိုကို အဲလေ...ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ပါ ဒက်ဒီ”

“ဟင်...သမီးတို့က အဆင်ပြေသွားကြပြီလား”

“ဟုတ်”

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း ဒက်ဒီမျက်နှာကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်၏။ ဒက်ဒီမျက်နှာကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်ပင်။

“အင်းလေ...သမီးတို့ချင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ”

သို့သော် ဒက်ဒီအသံက မသိမသာတိုးနေသလိုပင်။ သူမ
အာရုံထပ်မံမည်ဆို၍ ဒက်ဒီ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား။

ထမင်းစားပြီး ဒက်ဒီနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ်...

“ဒက်ဒီ”

“ဪ...သမီးလေး”

သူမက ဒက်ဒီနား ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒက်ဒီ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ သမီး”

“ဟို...သမီးလက်ထပ်တော့မှာကို”

“ဪ...သမီးရယ် ဒါတွေက သဘာဝတွေပဲ။ ဒက်ဒီ
စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါဘူး၊ အဓိက သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ။
ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်ကို သမီးသဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီကို ဒီလိုဝန်ခံရတာ ရှက်စရာပေမယ့် ဒါက အမှန်
ဆိုင်းမဟုတ်လား။

“အေးကွယ်...ဒက်ဒီကတော့ သမီးစိတ်ချမ်းသာဖျော်ရွှင်
ဖို့ ပြီးတာပါပဲ။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့လည်း ဒက်ဒီ တစ်ခါလောက်
အတူဦးမယ်”

“တွေ့ပါ ဒက်ဒီ၊ မာမီကိုတောင် သမီးပြောထားပါတယ်။
မာမီကတော့ သူတို့အရင်ဖိတ်ပြီးမှလို့ ပြောနေတာနဲ့”

မာမီအကြောင်းသိသော ဒက်ဒီ သဘောပေါက်သွားရုံ
သူမကို လက်ကားပြပြီး...

“ဘာမှမပူနဲ့သမီး ဒီကိစ္စ ဒက်ဒီ ကြည့်စိစဉ်မယ်၊ ဒါ
သမီးတို့က ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် သူမ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်တော့
တကယ်တော့ ဒါတွေအားလုံး ကိုကို၏သဘောထားအပေါ် မူတည်
တယ်မဟုတ်လား။

“သမီးတို့ လက်ထပ်ဖို့ရက်ကို မညှိနှိုင်းရသေးပါဘူး
ဒက်ဒီ”

“ဪ...ဒါဆို သမီးတို့ ညှိနှိုင်းပြီးမှ ဒက်ဒီတို့ လူကြီး
ချင်းတွေကြတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

အခန်းထဲရောက်တော့ ကိုကိုထံမှ ဖုန်းလာ၏။ ဒါဟာ
ပထမဆုံးအကြိမ် ကိုကိုတစ်ယောက် သူမထံ ဖုန်းဆက်တာပဲ။
သူမ လက်ခံနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုကိုပါ ချယ်ရီ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်လို့ပါလား
ထိုကို”

အရင်တုန်းက ကိုကိုဘက်မှ စိမ်းသမ္ပူ ယခု သူမ ကလဲ့
အေးချေသလိုပြောတော့ သူရယ်လေ၏။

“ချယ်ရီဆီ ဖုန်းဆက်လို့ မအံ့သြပါနဲ့ဗျာ၊ ချယ်ရီက
ထိုကိုရဲ့ မိန်းကလေးလေ”

“အဟင်း...ဒါကြောင့်ဆက်တာပေါ့လေ ကိုကို”

“သတိရလို့ဆက်တာ ချယ်ရီ၊ ပြီးတော့ ပြောစရာရှိ
တယ်”

“ဘာလဲကိုကို”

“ဒီနေ့ပဲ ကိုကို မေမေကိုပြောလိုက်ပြီ ချယ်ရီ”

“ဟင်”

ကြည့်စမ်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါလား။ သူမကလည်း
မာမီနဲ့ ဒက်ဒီကို ပြောပြခဲ့တာမဟုတ်လား။

“မေမေကတော့ အစကတည်းက ချယ်ရီကို သဘောကျ
တာပဲ၊ ကိုကိုပြောတော့ အတော်ဝမ်းသာသွားတယ် ချယ်ရီ”

“အို...ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကျွန်မကလည်း ကိုကိုနဲ့
အကြောင်း မာမီတို့ကို ပြောပြနေတာပါ”

“ကြည့်စမ်း...ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်

တယ်နော်၊ အန်တီတို့က ဘာပြောလဲ ချယ်ရီ”

“မာမိကတော့ အံ့သြတာပေါ့ ကိုကို၊ အစက ကိုကို ကျွန်မတို့ အဆင်မပြေတာ မာမိသိတယ်လေ”

“ဟောဗျာ”

ကိုကို၏ အခက်တွေ့သွားပုံကြောင့် သူမ ကြိတ်ဖြူ ဆည်း။

“ဟုတ်တယ်လေ...ကျွန်မက မာမိကို ကိုကိုနဲ့ပတ်သက် ပြီး အကုန်ဖွင့်ပြောခဲ့တာ”

“ဘာလို့ပြောရတာလဲ၊ ခုကော ကိုကိုအပေါ် ကြည်နိုး လားဟင်”

အရေးကြီးဟန်ဖြင့် ကိုကိုမေးပုံက လူငယ်လေး တစ်ယောက်လိုပါ။ သူမ စချင်လာ၏။

“ဟင့်အင်း...မာမိကလေ”

“တော်...တော် ကိုကိုသဘောပေါက်ပြီ ချယ်ရီ၊ အ ချယ်ရီ မပါးနပ်လို့ပဲ၊ တကယ်ဆို ကိုကိုနဲ့ အဆင်ပြေလား မပြေ ဘူးလားဆိုတာ အစအဆုံးကြည့်သင့်တယ်”

“အို...အဲဒီတုန်းက ကိုကိုပဲ အပြတ်ပြောပြီးတော့”

ယခုမှ သူမက ကိုကိုအပေါ် ရန်လေးထောင်မိ၏။ ဒါဟာ အစကတည်းက သူမ မကျေနပ်ချက်တွေလေ။ ကိုကိုဘက်မှ

အတိတ်ပြင်းချသံကြားရသည်။

“မင်းကကော ကိုကိုနဲ့တွေ့တိုင်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု အဆင်မပြေဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒီလိုမိန်းကလေးကိုပဲ ကိုကို အခု အတိတ်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်လားဟင်”

“အေးပါ...ဟုတ်ပါတယ်၊ ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကို အဆုံးပေးပါတယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“အဟင်း...ဟင်း”

ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်ထံမှ ဒီလိုကြားရတာ သူမ အတွက် ကျေနပ်စရာ။ ရင်ထဲမှာရှိခဲ့သော အစိုင်းအခဲတို့က တစ်ခဏ ချမ်း ပျောက်ကွယ်သွားရလေ၏။

“ဘာ...ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ ရှင် လက်ထပ်တော့မယ်

လား နိုင်”

“အင်း...ဟုတ်တယ် မိုးစာ၊ ကိုကိုက ကျွန်မကို မနွေက

လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်လေ”

သူမဘက်မှ စိတ်ကြည်နှိုးလန်းဆန်းစွာ ပြောနေပေမယ့်

အကတော့ မျက်နှာပျက်နေ၏။

“ဒီလိုဆို ကိုထွဋ်တော့ အရမ်းသနားစရာကောင်းနေပြီ

နဲ့”

“အို...သူလည်း...ပီတယ် မိုးစာ”

“ဒါပေမယ့် ရှင်တို့လက်ထပ်မှာကိုတော့ မသိဘူးမဟုတ်

ဘူး နိုင်”

“အင်း...ဒါတော့ မပြောရသေးဘူး မိုးစာ၊ ကိုကိုက

လက်ထပ်ပြီးရင် အလုပ်ကထွက်ရမယ်တဲ့”

“ဟင်”

အလုပ်ကထွက်ရမည်ဆိုတာကြောင့် မိုးစာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“လက်ထပ်တာနဲ့ အလုပ်ထွက်တာ ဘာဆိုင်လဲခိုင်ရယ်၊ ရှင်သာ အလုပ်ထွက်သွားရင် ကိုထွဋ် သိပ်ခံစားရမှာ”

“ကျွန်မလည်း သူ့ကိုသနားပါတယ် မိုးစာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက”

“တို့သိပါတယ် ခိုင်၊ ဒေါက်တာက ကိုထွဋ် ရှင်အေးရောက်နေမှ မနာလိုပဲ အမြန်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားတာပါ”

မိုးစာစကားကြောင့် သူမ စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားစေတာကယ်ဆို ကိုကိုနဲ့သူမ ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ကြတာပဲ။ ထိုအချိန်က ကိုကိုသည် သူမအပေါ် လုံးဝမတုန်လှုပ်ခဲ့ပါ။

“ရှင်ကလည်း ဒေါက်တာကို အစကတည်းက စိတ်ထဲ စားနေခဲ့တာဆိုတော့ ခုလို အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ခိုင်”

“ကိုကိုနဲ့ကျွန်မကို အစကတည်းက လူကြီးတွေ သဘောတူခဲ့ကြတာပဲ မိုးစာ”

“ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်တွေရဲ့ဆန္ဒသာ အဓိကပါ ခိုင်၊ အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ဒေါက်တာ အဆင်ပြေသွားတာ

ခင်းသာပါတယ်”

နောက်ဆုံးတော့ မိုးစာ ထိုသို့ပြောလိုက်ရ၏။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာတာလည်း ကျေနပ်ရမည်မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးစာ၊ ကိုထွဋ်အပေါ်မှာလည်း ကျွန်မ မိမိဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပါ့မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဟောလီးဒေးမှာ ကိုထွဋ်နဲ့ တို့အားလုံး လျှောက်လည်ရအောင် ခိုင်”

“အေးပါကွယ်...တို့အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ လည်မှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် မိုးစာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ တတ်နိုင်သမျှ ကိုထွဋ်ရဲ့စိတ်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။ သူမအလုပ်မထွက်ခင် အချိန်ထိပေါ့လေ။

မင်းထွဋ်ခေါင် ရောက်လာတော့ သူမ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ ကိုထွဋ်”

“မင်္ဂလာပါ ခိုင်”

သေချာကြည့်တော့ ကိုထွဋ်မျက်နှာ အရင်နေ့တွေလို သိပ်လန်းဆန်းခြင်းမရှိပေ။ သူမကြောင့်များလား။

“မနေ့က ဒေါက်တာနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လားခိုင်”

“ရှင်”

မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကြောင့် ကိုထွဋ်ကို သူမ နားလည်သလိုကြည့်မိ၏။

“ဪ...မနေ့က ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခိုင်ကို တွေ့လိုက်တော့ ဒေါက်တာစိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်မလားလို့ပါဗျာ”

“အို...ဟင့်အင်း ကိုကို အထင်မလွဲပါဘူး ကိုထွဋ်”

“ကိုကို ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို ကိုကိုဟု ခေါ်လိုက်တာကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင်မျက်နှာ ပျက်သွားလျက် မေး၏။

သူမမျက်နှာလေး နီခနဲဖြစ်သွားရင်း ခေါင်းလေးငုံ့လိုက်သည်။

မင်းထွဋ်ခေါင်မှာ လှပသော သူမ၏မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နာကျင်လာရသည်။

ဘဝမှာ ပထမဆုံးချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူတကာယ်ပဲ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မှာလား။

“ဝမ်းသာပါတယ် ခိုင်”

“ရှင်”

“ဪ...ဒေါက်တာနဲ့ခိုင် အဆင်ပြေသွားလို့ပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွဋ်”

ကိုထွဋ်မျက်နှာကို အားနာစွာကြည့်ရင်း သူမပြောလိုက်ရ

ကိုထွဋ်ကပြုံးကာ...

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ ခိုင်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခိုင်လို လှပချောမောပြီး လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရလို့လေ”

“ကိုထွဋ်လည်း တစ်နေ့ကံကောင်းမှာပါရှင်”

“ကိုယ်လား...အဟွန်း ဒီဘဝမှာ ခိုင်လိုမိန်းကလေးတွေ့ရောက်ထပ်တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

“အို”

သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ကိုထွဋ် လေးနက်စွာ ပြောလေ၏။ သူမ အနေရခက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ဆုံးဖူးခဲ့ပေမယ့် ခိုင်နဲ့တွေ့မှ အချစ်ဆိုတာကို နားလည်လာတာလေ၊ ခိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့နလုံးသားကို ပထမဆုံး လှုပ်နှိုးလိုက်တာပဲ”

ထိုစကားများနားထောင်ရင်း သူမ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အတတ်နိုင်ဆုံး သူ့ကိုဖြေသိမ့်ဖို့သာပင်။

“လောကမှာ ကျွန်မထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ကိုထွဋ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုထွဋ်လိုလူမျိုးအတွက် ပိုပြီးပေါများပါရင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းမလှလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆို

တာ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နိုင်လို တည်ငြိမ်အေးချမ်းလှပတဲ့
မိန်းကလေးမျိုးတော့ နောက်ထပ်မဆုံနိုင်ဘူးလေ။ ဒါ ကျွန်တော့်ထံ
ပေါ့ နိုင်”

သူမ သက်ပြင်းလေးသာ ကြိတ်ချမိ၏။

“ဒီဆန်းဒေးမှာ ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားလည်ကြမယ်
ကိုထွဋ်”

“စနေ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်ရှိတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စနေ
မနက်မှာ နိုင်နဲ့စနေဆုံတဲ့ ချောင်းသာကိုသွားကြစို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟင်”

ချောင်းသာဆိုတာကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင်နဲ့ စတင်ဆုံခဲ့တဲ့
အဖြစ်ကို အမှတ်ရမိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ နိုင်၊ လိုက်နိုင်မယ်မဟုတ်လား၊ ကျော်သစ်
နဲ့ မိုးဇာလည်း ပါမှာပဲလေ”

အစက ငြင်းလိုက်မလိုပြုပြီးမှ မကြာခင် သူမ အလွန်
ထွက်ရမှာမို့ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ် သူ့အပေါ် လိုက်လျောခြင်းဟု
ဆုံးဖြတ်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ...ကိုထွဋ်ဆန္ဒရှိမှတော့ သွားတာပေါ့၊
ကျွန်မလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ နိုင်၊ ဒီခရီးမှာ ခိုင်သာပါရင် ကိုယ့်အတွက်

ပျော်စရာကောင်းမှာ သေချာတယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား ကိုထွဋ်ရယ်”

သူမ ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောမိတော့ သူပြုံး၏။

ထို့နောက် သူမကို ဖျတ်ခနဲစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒီထက်မကပိုပါတယ် နိုင်”

“ကိုထွဋ်ရယ်”

ထိုတစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်နေရပေမယ့် နှစ်ယောက်သား
ရင်ထဲ ခံစားချက်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် မင်းထွဋ်ခေါင်မျက်လုံးတွေက သူမထံ
မကြာခဏရောက်လို့လာတာကြောင့် မသိချင်ဟန်ဆောင်၍
သက်ပြင်းလေးသာ ကြိတ်ချမိရသည်။

အဲဒီလို ခံစားချက်တွေပါတဲ့ လိုက်လံတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့
မကြည့်ပါနဲ့လား ရှင်ရယ်။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မှာ ကျော်သစ်ပါ ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းထွဋ်၊ ချောင်းသာအစီအစဉ် ဖြစ်ရဲ့
လား”

“ဖြစ်တယ် ကျော်သစ်၊ နိုင်ကလိုက်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား နိုင်၊ ဒါဆို မင်းထွဋ်အတွက် သိပ်ကောင်း
တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်က နိုင်အတွက်”

“ဟိတ်ကောင် ကျော်သစ်၊ ဟိတ်ဟိတ်နေစမ်းကွာ”

မင်းထွဋ်ခေါင်က မျက်နှာခပ်ရဲရဲဖြင့်၊ ဟောက်လိုက်မှု ကျော်သစ် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ရုတ်တရက် ဟိတ်သိတ်သွားသော အခြေအနေကို မိုးစာက ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။

“ချောင်းသာသွားရမှာဆိုတော့ ပျော်စရာကြီးနော် ခိုင်ဟိုမှာ ငါးကင်ကောင်းကောင်းစားရမယ်”

“ဒါပေါ့ မိုးစာ၊ ကျောက်ပုခွန်ကြီးကင်ကြီးတွေလည်း စားရမှာဗျ၊ သိပ်ကောင်းတာ”

“ဟာ...တကယ်၊ ကဲ ခိုင်ရေ ခုကတည်းက ဗိုက်ထိုဝမ်းနှုတ်ဆေးကျွေးထားမှပဲ၊ ဟား...ဟား”

မိုးစာက ရယ်စရာပြောပေမယ့် သူတို့လိုက်မရယ်နိုင်ပါ။ ချောင်းသာခရီးစဉ်ဟာ မင်းထွဋ်ခေါင်အတွက် အမှတ်တရတွေ မဟုတ်လား။

“စနေနေ့မှာ ခိုင်ကို အိမ်လာခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွဋ်”

“ဟင်...တို့ကိုကော”

မိုးစာက ဝင်မေးတော့ ကျော်သစ် ခပ်သွက်သွက် ဖြေချလိုက်၏။

“ဒါများမေးနေရသေးတယ် မိုးရယ်၊ ကိုယ်လာခေါ်မှာပေါ့”

“အမယ်”

ခပ်ပြင်းပြင်း မိုးစာ၏ မျက်စောင်းကြောင့် ကျော်သစ် နေထွန်လိုက်လေသည်။ သူတို့ကြည့်ပြီး ကိုထွဋ်နဲ့ ခိုင်တို့ ခပ်ပျော့ပျော့ ပြုံးနေမိ၏။

“မနက်ဖြန် ကိုယ် ချယ်ရီကို လာခေါ်မယ်”

“ရှင်”

“အဟွန်း...ကိုယ်တို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝ ပထမဆုံးအကြိမ်
ထိုက်နဲ့ချယ်ရီ လျှောက်လည်ကြရအောင်လို့လေ၊ ဘယ်လိုလဲ ချယ်ရီ
ထိုက်ပြောတာ သဘောတူရဲ့လား”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ ပထမဆုံး ချိန်းဆိုမှုကို သူမ လိုလား
စွာ လက်ခံချင်ပေမယ့် ဒီတစ်ပတ် ဟောလီးဒေးမှာ ကိုထွဋ်နှင်းအတူ
ချောင်းသာလိုက်ဖို့ ကတိပေးလိုက်ပြီမဟုတ်လား။

“ဟို...ကိုကိုနဲ့အတူ ချယ်ရီ လျှောက်လည်ချင်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် အလုပ် အချိန်ပိုဆင်းရမယ်”

“ဟင်...ချယ်ရီတို့အလုပ်ရှင်က ဘယ်လိုလဲ ဟောလီး
ဒေးတောင် အနားမပေးဘူးလား”

“အို...ကိုကိုရယ် အရင်ကပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုရက်ပိုင်း အလုပ်များနေတာနဲ့”

မတတ်သာဘဲ သူမလိမ့်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမလုံ့လ ကိုထွဋ်ကိုသာ ကတိပေးမထားလျှင် ကိုကိုခေါ်ရာ လိုက်မိမှာပဲ။

“အင်းလေ...ချယ်ရီမှာ အလုပ်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင် ပါ့မလဲ၊ နောက်တစ်ပတ်ပေါ့”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကို”

“ရပါတယ်ဗျာ...ချယ်ရီသာ အလုပ်ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် နဲ့လုပ်ပါ”

သည်တော့မှ သူမ သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချလိုက်ရင် ကိုကိုသာ ဇွတ်ခေါ်လျှင် သူမ ဘယ်လိုငြင်းရမှန်းမသိပေ။

“ကိုကိုတို့လက်ထပ်ဖို့ရက်ကို ဆောင်းဦးမှာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ ချယ်ရီ”

“ရှင်...ဒီဆောင်းဦး ဟုတ်လား ကိုကို”

“ဟုတ်တယ်လေ...နှစ်ဖက်မိဘတွေလည်း သဘောတူ ပြီးသားဆိုတော့ ကိုကိုတို့ ဘာကြောင့် အချိန်ဆွဲမလဲ၊ နောက် တစ်ပတ်လောက်မှာ ချယ်ရီမိဘတွေကို ကိုကိုတို့ ထမင်းဖိတ်တွေ ပြီး ဆုံကြမယ် ချယ်ရီ”

ကြည့်စမ်း ကိုကိုဟာ သူမနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တကယ်စိစဉ်နေ

သိထားဟုတွေးကာ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

မကြာမီကာလအတွင်း ဆောင်းဦးကို ရောက်တော့မည် ဟုတ်လား။ တကယ့်ကို နီးကပ်နေပြီပဲ။

“ကိုယ်တော့ ချယ်ရီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့စိတ်ကူးလိုက်ရင် နှုတ်ထဲ ကြည်နူးသွားသလိုပဲ”

ကိုကိုက သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြုံး၍ပြော၏။

သူမလည်း ပါးဖို့မို့မှာ ပန်းနုရောင်သန်းရင်း မျက်လွှာလေးချမိရ သည်။

ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မယ့်အဖြစ်ဟာ သူမအတွက် အိပ်မက် နဲ့လုပ်ပါပဲလား။

“ကျွန်မတို့ ဒီလိုလက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးနော် ကိုကို”

“အဟွန်း...ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ တွေ့စက ချယ်ရီကို အိပ်ပြီး ချစ်သူတွေအများကြီးထားတဲ့ ကောင်မလေးလို့ ထင်နေ တာပဲ”

“ဟင်...ကိုကိုကလည်း ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မကို မျက်နှာထား ပြီး ဆက်ဆံတယ်ပေါ့လေ”

ယခုမှပဲ ဟိုတုန်းက မကျေနပ်တာတွေကို မျက်စောင်း ထိုးကာ မေးမိသည်။ ကိုကိုပြုံးကာ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်

ထဲ ဖွဖွဆွဲယူသည်။

“မျက်နှာက တည်တည်ကြီးဖြစ်နေပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသားက အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာပဲ ချယ်ရီအလှကို လှုပ်ရှားသွားရတာပါဗျာ”

“ဟင်...တကယ်ဟုတ်လို့လား ကိုကို”

သူမ မယုံသလိုမေးတော့ ကိုကို မကြိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကို ညာပြောမယ့်လူလို့ ထင်လား ချယ်ရီ”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုသာ ကျွန်မနဲ့တွေ့တဲ့ ပထမဆုံးအချိန်ကတည်းက ဒီလိုခံစားရတယ်ဆိုရင် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်လို့”

သည်တော့မှ ကိုကိုမျက်နှာ ပြုံးသွား၏။ သူမပါးပြင်းသူမကို အသာရှိန်နမ်းတာကြောင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးမှိတ်သွားသည်။

“ကိုကိုကိုချစ်လား ချယ်ရီ”

“အဟင်း...ကိုကို ဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

သူရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းလေးမောပြီး အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ကာမေးမိ၏။ ကိုကိုက သူမ မျက်ဝန်းလေးများကို ရှိန်းလှသော တောက်ပစွာကြည့်သည်။

“ဟောဒီ ချယ်ရီမျက်လုံးလေးတွေက ကိုကိုကို တွေ့စရာတည်းက ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောနေသလိုပဲကွ”

“ကြည့်စမ်း...ကိုကိုမကောင်းဘူး”

သူမ ရှက်ရှက်ဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးဝှက်မိ၏။ အတယ်တော့ ကိုကိုပြောတာ အမှန်တရားပဲလေ။ မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာ ရှေးရေစက်ကြောင့်လား။

“ပြောပါဦး ချယ်ရီ၊ ကိုကိုကိုချစ်တယ်လို့”

“အို...ဟင်အင်း”

“ဟောဗျာ...ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်တယ်ပြောတာ ရှက်တာလား ချယ်ရီ”

ကိုကိုက သူမမျက်နှာလေးကို ဇွတ်ဆွဲမော့ယူ၏။ အဲဒီမှာက မျက်ဝန်းလေးတွေကို ရှိုက်နမ်းသည်။

“ကိုကိုရယ်”

သူမ တိုးဖျော့စွာ ညည်းမိ၏။ ကိုကိုရဲ့ အကြင်နာတွေကြောင့် ရင်ထဲ လိုက်ပြာနေရသည်။ အမှန်တော့ ဒီလိုနွေးထွေးတဲ့ ချစ်ခင်ခင်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တာ သူမအတွက် မယုံနိုင်စရာ အိပ်မက်တစ်ခုပါ။

“ချယ်ရီမှာ ချစ်သူတွေရှိခဲ့လားဟင်”

“ရှင်...ဟင်အင်း”

ကိုကိုရင်ခွင်မှ သူမကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲခွာကာ ခေါင်းဆာ
ယမ်းမိသည်။

“ချယ်ရီဟာ သိပ်လှတော့ ကြိုက်တဲ့သူတွေ များမှာစ”

“ဒါတော့ ကျွန်မမလိမ့်ပါဘူး ကိုကို၊ ကျွန်မကို စိတ်ဝင်
စားတဲ့သူတွေ များပေမယ့် ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား
ခဲ့ဘူး ကိုကို၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မနှလုံးသားကို ဘယ်သူ
မှ လှုပ်ရှားအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့လို့ပဲ”

အမှန်တရားကို သူမပြောမိ၏။ ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူးဆိုသည့်
အတွက် ကိုကို ကျေနပ်သွားပုံ။

“ဒါဆို ကိုယ်က ချယ်ရီနှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးနိုင်ခဲ့
ပေါ့ ဟုတ်လား”

အဖြိုးဖြင့် ကိုကိုမေးတော့ သူမ မျက်လွှာလေးချွတ်
ခေါင်းညှိတ်မိ၏။

“အင်း...ဟုတ် နာပဲ ကိုကို”

“ကြည့်စမ်း...ခုချိန်ထိ မသေချာသေးဘူးလား ချယ်ရီ
စိတ်ဆိုးချင်ဟန်ဖြင့် ကိုကိုမေးလာတော့ သူမပြုံးမိ၏။

“သေချာလို့ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

“ဟောဗျာ...ဒါဆို ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း ချယ်ရီရယ်”

“အို”

ကိုကိုက ကြည်မြေ့စွာရယ်ရင်း သူမမျက်နှာလေးအနံ့
ရှိုက်နမ်း၏။ အမြဲတမ်း မျက်နှာတည်တည်ကြီး နေတတ်သော
ကိုကိုကို ဒီလိုကြင်နာတတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့တာ မှားပါလား။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“ကိုကိုမှာကော ကျွန်မအရင် ချစ်သူဘယ်နှစ်ယောက်
ရှိလဲဟင်”

“ဪ...ဒါလား နေဦး ရေကြည့်ဦးမယ်”

ပြောရင်း သူတကယ်ပဲ လက်ချိုးရေတော့ သူမမျက်နှာ
လေး ပျက်လာရ၏။

“တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သုံးယောက်”

“အို...တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုမှာ ချစ်သူတွေ
ဒီလောက်များလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်မကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ ရွေးရ
တာလဲရှင်”

ရင်နာသလို သူမမေးတော့ ကိုကိုပြုံး၏။ ထို့နောက် သူမ
မျက်နှာလေးကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ...

“ချစ်လို့ပေါ့ ချယ်ရီ”

“တိ...တိ”

“ဟော...ကားလာခေါ်ပြီ မာမီ”

ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ချောင်းသာသို့ သူမကို လာခေါ်ကြ၏။ ကားပေါ်မှ ကိုထွဋ်နှင့်အဖွဲ့ ဆင်းလာသည်။

“ခိုင် အဆင်သင့်ပဲလား”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွဋ်၊ ခြောက်...ကိုထွဋ် ဒါ ကျွန်မ မာမီလေ၊ မာမီ ကိုထွဋ်က သမီးရဲ့သူဌေးပါ”

သူမပစ္စည်းတွေကို အသင့်ပြုလုပ်ပေးနေသော မာမီနှင့် ကိုထွဋ်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ မာမီသည် ငယ်ရွယ်သော ကိုထွဋ်ကိုကြည့်ကာ အံ့သြသွားပုံ။

“အို...သားက သမီးသူဌေးကိုး၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါ တယ်ကွယ်၊ အန်တီသမီးလေးကို ဂရုစိုက်ခေါ်သွားပေးပါနော်”

"ဒါကတော့ အခြားသူတွေရဲ့ အတွက် အကယ်၍ ကောင်းသေး
သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ အဆင်မပြေပါဘူး။ သူ
သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲကွယ်၊ ကဲ...ကဲ"

၂၀၆၀

နောက်ကျနေမယ် သွားကြတော့ကလေးတို့”
 “နောက်ကျနေမယ် ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်စို့သွားပြီနော်”

မိမိတို့ သူမိလို့ခေါ်ခြင်းကို သိသည်။ မိုးဇာကလည်း
 နှုတ်ဆက်ဖန်နီကို သူမ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မိုးဇာကလည်း
 နှုတ်ဆက်၏အတိုင်း တာတက

အိမ်ကို ချောတာ

သို့ရာတွင် နောက်တွဲအထိ မာမီ စောင့်ကြည့်ကုန်ရမည်။ သူမတို့ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ မာမီ စောင့်ကြည့်ကုန်ရမည်။ ခိုင်...မာမီက ငယ်သေးတာပဲနော်၊ ခိုင်...အမေနဲ့ လိုလုတကပ်ခိုင်...မာမီက ငယ်သေးတာပဲနော်၊ ခိုင်...အမေနဲ့ လိုလုတကပ်ခင်းထွဋ်ခေါင်...သူ့ဘက်လှည့်၍ ပြီးကပြောရန် မာမီနဲ့တူကပ်မိသွင်းခေါ်၍မကုန်သလိုပြုမိသွင်းပြုပြီးကပြောရန် မာမီနဲ့တူကပ်မိသွင်းခေါ်၍မကုန်သလိုပြုမိသွင်းပြုပြီးမိသွင်းမိနဲ့တူမှာပေါ့။

“မလိုက်နာသောအားကိုးကွင်း၍ မှီခိုလိုက်နာချော့
 သူတာ။ ခိုင်မာ၍ကြံ့ခိုင်တော့ အစွမ်းကုန်ပေးမယ်လို့လူတို့က
 ချီးမွမ်းသုံးသပ်ကြသေးတာ။ ခိုင်မာကြံ့ခိုင်ရတာ ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံပဲ။ လန်းလန်းဆန်း
 ဆန်းနဲ့” “ဟုတ်တယ် ကိုကွင်းရေ၊ မာမီက အလုပ်လုပ်တာ သွေး
 ဖက်သလေအရာအမှန်ကုန်ကွင်းချော့မလိုက်နာလုပ်သိက်တာအား
 ဖက်သလောက် အလုပ်လုပ်သေး အမြဲပျက်သွား၊ မာမီက အလုပ်

သိပ်ကြိုက်တာ”

“ခိုင်ကော”

“ဟင့်အင်း...ခိုင်က စိတ်ပါမှပြင်တာ”

“အို...ကိုထွဋ်ကလည်း ခိုင်က မပြင်လည်းလှပြီးသား
ကို”

“မိုးဇာပြောတာ ဟုတ်တယ် ထွဋ်ခေါင်”

ကျော်သစ်နှင့် မိုးဇာကပါ ဝင်၍ပြောတာကြောင့် သူမ
မျက်နှာလေး နီသွားရ၏။

“ရှင်တို့နော် သိပ်မမြောကနဲ့၊ ကျွန်မ ကားခေါင်မိုးပေါက်
ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား ဒီတော့ ထွဋ်ခေါင်က လိုက်ဖမ်းလိမ့်မယ်
ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ထွဋ်ခေါင်”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

အဖြူရောင် လင်ခရုဆာကားကြီးထဲမှာ သူမတို့လေး
ယောက်၏ ရယ်သံက စိည့်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း...ငါတို့လေးယောက်ဟာ တစ်ချိန်မှာ ဒီခရီး
ကို အတူသွားရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူးနော် ထွဋ်ခေါင်”

ရယ်မောနေရာမှ ကျော်သစ်က ပြောလိုက်တာကြောင့်
အားလုံးထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် ကျော်သစ်၊ ခိုင်တို့နဲ့တွေ့တာ နောက်တစ်ခါ
ပြန်မဆုံတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“ခု ပြန်ဆုံရုံတင်မကဘူး အတူသွားရပြီလေကွာ”

မင်းထွဋ်ခေါင်က အပြီးဖျော့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လေ၏။
တကယ်ပြန်တွေးကြည့်တော့ ဒီခရီးဟာ ခဏတာပဲမဟုတ်လား။
သူ့ရဲ့ဆန္ဒက ခိုင်နဲ့ အမြဲအတူသွားချင်တာလေ။

“ကိုကျော်သစ်က ဘာသိလို့လဲ ကိုထွဋ်က ခိုင်နဲ့ ဒီလို
ခရီးကို အမြဲသွားချင်တာ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“မိုးဇာနော် လျှောက်မပြောနဲ့”

သူမ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ မိုးဇာကို လှမ်းသတိပေး
ထိုက်ရ၏။

“ငါက လျှောက်ပြောဟာမဟုတ်ဘူး ခိုင်၊ မယုံရင်
ထိုထွဋ်ကို ရှင်မေးကြည့်ပါလား”

“တော်ကြပါဗျာ ဒိုင် အနေခက်အောင် မစပါနဲ့၊
ကျွန်တော်တို့ ဒီခရီးကို အားလုံးကိစ္စတွေ ခဏမှေးထားပြီး ပျော်ပျော်
ပေးပါးသွားကြရအောင်”

မင်းထွဋ်ခေါင် ဝင်ပြော၍ အားလုံးတိတ်သွား၏။ သူမက
တော့ ဒီလိုပြောတဲ့ သူ့ကို ကျေးဇူးကြိုက်တတ်လိုက်မိပါသည်။

“ခိုင်တို့အတွက် ဒီအခန်းလေး ကြိုက်ရဲ့လား”

“အို...ကြိုက်ပါတယ် ကိုထွဋ်၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အခန်း စီစဉ်ပေးတာကိုပဲ အားနာလှပါပြီ”

“ကြည့်စမ်း...ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဒီစကားမျိုးပြောစရာ လား ခိုင်၊ ကဲ အနားယူလိုက်ဦး”

သူတို့ထွက်သွားမှ သူမနှင့်မိုးဇာတို့ အခန်းတံခါးပိတ်လိုက် ၏။ အဲယားကွန်းတပ်ထားသော အခန်းမို့ အေးစိမ့်နေသည်။

“အမလေး...ကောင်းလိုက်တဲ့ အခန်းကြီး အိပ်ရာတွေ ကလည်း လှလိုက်တာ၊ မွေယာထူထူကြီးနဲ့ အိမ်မှာပဲ မှန်း”

မိုးဇာက ပြောရင်း ခုတင်ပေါ် ပစ်လွဲချလေ၏။ သူမထ မိုးဇာကိုကြည့်ကာ ပြုံးသည်။

“ခိုင်...ရှင်လည်း လှဦးလေ၊ တစ်လမ်းလုံး ကားစီးလာ တာ မညောင်းဘူးလား”

“အင်း...လွဲမှာပေါ့”

တီဇွီ၊ ရေခဲသေတ္တာကအစပါသော အခန်းမို့ အထူးစပါယ် ရှယ် သားနားနေသည်။ အကြောဆန့်လိုက်တော့ သူမကိုယ်လေး အိမ်နဲ့ မွေရာထူထူကြီးထဲ ဝင်သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ ခိုင်၊ ရှင် နောင်တမရဘူးလား”

“ဟင်...ဘာကိုပြောတာလဲ မိုးဇာ”

“ကိုထွဋ်ဟာ ရွှေမင်းသားလေးတစ်ယောက်လို ချမ်းသာ တာလေ”

“သူချမ်းသာတာ ခိုင် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ချမ်းသာဆင်းရဲနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“အေးလေ...ခိုင် နောင်တမရဖို့ အဓိကပါပဲ၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် တို့ဒီလိုတည်းရတာ ခိုင်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ”

“အို...ဘာဆိုလို့လဲ မိုးဇာ”

“ဆိုတာပေါ့ ခိုင်၊ ကိုထွဋ်က ရှင်မျက်နှာနဲ့ တို့ကိုခေါ် ဘာတာလေ၊ ဒီလိုအကောင်းစားတွေဆိုတာလည်း ရှင်အတွက် အနီးကပ်ပေးထားတာပဲ”

“တော်ပါတော့ မိုးဇာရယ်”

မပြစ်နိုင်တဲ့အရာကို စိတ်ပင်ပန်းခံ၍ သူမ နားမထောင်ချင် ၏။ မိုးဇာကို တားလိုက်ရပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ သက်ပြင်းလေး ဩတ်ချလိုက်မိ၏။

မြန်မာပြည်ကို ရောက်တာနှင့် ဦးရဲခေါင်ရင်ထဲ လွှမ်းမိုးမှုက ပြင်းထန်စွာ ရောက်ရှိလာသည်။ ဟင်း...ဦးရဲခေါင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကြိတ်ချလိုက်၏။ မျက်ဝန်းများကို အသာစုံမှိတ်စဉ် ဦးထွန်းစံအသံ ပေါ်လာ၏။

“သူဌေး...နေမကောင်းဘူးလားခင်ဗျာ”

“အင်း...လေယာဉ်ကဆင်းစဆိုတော့ နည်းနည်းခေါင်းနာနေသလိုပဲ”

“ဟင်...ဒါဆို ဆေးခန်းဝင်ပြမှပေါ့ သူဌေး”

“အနီးအနားမှာ ဆေးခန်းရှိလို့လား ကိုထွန်းစံ”

“ရှိပါတယ် သူဌေး၊ ခဏသည်းခံပါ၊ မကြာခင် ရောက်တော့မှာပါ”

ဦးထွန်းစံက ပြောရင်း ကားကို ခပ်သွက်သွက်စောင့်လိုက်၏။ မကြာခင် ဆေးခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်သွားသည်။

“ဆေးခန်းရောက်ပါပြီ သူဌေး”

“ဪ”

ဦးရဲခေါင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ သပ်ရပ်စွာရှိနေ၏။ အချိန်စောသေးလို့လားမသိ လူရှင်းနေသည်။

“ဒေါက်တာရှိလား”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ...အထဲဝင်သွားပါ”

ဦးရဲခေါင်၏ ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်ကြောင့် ကွန်ပေါင်ဒါ ရိုသေစွာဖြေသည်။ လိုက်ကာမရှု အထဲဝင်လိုက်၏။

“ဒေါက်တာ”

“ဪ...ကြွပါခင်ဗျာ၊ ဘာရောဂါများ ဖြစ်လို့လဲ”

အသက်သုံးဆယ် မပြည့်တတ်သေးသော တည်ကြည်ချောမောသည့် ဒေါက်တာလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဦးရဲခေါင်ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်သူဌေး လေယာဉ်ပေါ်ကအဆင်း ခေါင်းနာနည်းနည်းမူးလို့ ဒေါက်တာ ဆေးခန်းဝင်ပြတာပါ”

ဦးထွန်းစံပြောတော့ ဒေါက်တာလေး၏ အကြည့်က ဦးရဲခေါင်ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“အန်ကယ်က”

“ရဲခေါင်ပါ ဒေါက်တာ၊ လေယာဉ်ပေါ်က ခုပဲဆင်းလာတယ်”

“ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ပေးပါ့မယ်”

ဖြူလှသော အိပ်ရာသက်ဝယ် ဦးရဲခေါင် လဲလျောင်းလိုက်၏။ ဒေါက်တာလေး၏ ညင်သာစွာ စမ်းသပ်မှုက ဦးရဲခေါင်ရင်ထဲ နွေးထွေးသလိုပါပဲ။

“ခရီးပန်းလာလို့ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးပေးလို့တယ်”

မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာပေမယ့် ဘစ်ဦးတည်းသော
သားဖြစ်တဲ့ မင်းထွဋ်ခေါင်ကလည်း ရှိမနေတာကြောင့် ဦးရဲခေါင်
ဇင်ထဲ လစ်ဟာသလိုပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

သေးလေ...သူကလည်း ပြန်လာမယ့်အကြောင်း ကြား
အသိမပေးခဲ့ဘဲကိုး။ ဇနီးဆုံးသွားပြီးနောက် ဦးရဲခေါင်မှာ အ
မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။

မင်းထွဋ်ခေါင်ကို နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းထားခဲ့သည့်
ကျောင်းပြီးတာနှင့် ကိုယ့်နိုင်ငံပြန်၍ ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်ခေ

ဦးရဲခေါင်ကတော့ နိုင်ငံခြားသို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မကြာ
ခဏ ရောက်နေရသည်။ တကယ်တော့ စီးပွားဥစ္စာအနေဖြင့် ပူဇော်
မလိုတော့ပေမယ့် အထီးကျန်ခြောက်သွေ့နေတဲ့ဘဝမှာ စိတ်ထဲ
အလုပ်ထဲမှာသာ အာရုံပြုထားတာ မဟုတ်လား။

ဦးရဲခေါင်က မင်းထွဋ်ခေါင် ဟန်းဖုန်းကို ကားပေါ်မှာ
ဆက်လိုက်၏။

ထိုအချိန် ချောင်းသာရောက်နေသော မင်းထွဋ်ခေါင်မှာ--

“ရေကူးပြိုင်မလား ခိုင်”

“ဟင့်အင်း...ကိုထွဋ် နိုင်မှာပါ”

“ဟောဗျာ...မပြိုင်ခင် ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတာလဲ
ခိုင်”

“အို...ကိုထွဋ်က ရေကူးချန်ပီယံကို”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ခိုင်ပြောတော့ သူသဘောကုန်
ရယ်၏။

“အတွန်း...ခိုင်ရယ် အထင်ကြီးလိုက်တာ၊ ခိုင်ကမှ
ရေကူးချန်ပီယံပါဗျာ”

“ဟင်...ကိုထွဋ် ဘယ်လိုသိလဲ၊ မိုးစာပြောတာလား”

ခိုင်အမေးကို ထွဋ်ခေါင် ပြုံးသည်။

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ...သိချင်တော့ နှစ်စမ်းရတာပေါ့ ခိုင်”

“ဒါဆို...ခိုင်အကြောင်းတွေ လိုက်နာစမ်းနေတယ်ပေါ့
လေ”

“ခိုင်က မကြိုက်ဘူးလား”

ခိုင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ သူမေးလိုက်သည်။

“မကြိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုထွဋ်အနေနဲ့ ခိုင်
အတွက် အချိန်ကုန်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ခိုင်ရယ်၊ ခိုင်အတွက်ဆိုရင်
ကိုယ့်မှာ အချိန်ကုန်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“ကိုထွဋ်ရယ်”

ကိုထွဋ်၏ လေးနက်သော မျက်ဝန်းတွေကို သူမ ရှောင်
ရှားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကိုထွဋ် တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာ၏။ သူက
ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“သား”

“ဟာ...ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီထံမှဖုန်း ဖြစ်တာကြောင့် သူလန့်သွားသည်။ ဒက်ဒီ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်လာတာပါလိမ့်။

“ဘယ်လိုလဲ သား၊ ငါ့သားက အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့ အလုပ်များလို့ အနားယူတာလားကွဟင်”

“ဗျာ...အဟဲ ဒက်ဒီ ဒက်ဒီဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်ဖဲ ဟင်”

“ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်တာကွ၊ သားကော ဘယ်နေ့ပြန်လာ မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်လာမယ် ဒက်ဒီ”

“အေး...ဒက်ဒီစောင့်နေမယ်၊ ဒက်ဒီတို့သားအဖလည်း မတွေ့တာကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒက်ဒီနဲ့ တွေ့ချင် ပါတယ်၊ ဒက်ဒီကော ချောင်းသာကော အပန်းဖြေမလာတော့ဘူး လားဟင်”

“နောက်မှပေါ့ကွာ...ဟား...ဟား ကဲ...ကဲ ငါ့သား ကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်ဦး၊ ဘိုင့်”

ဒက်ဒီက အလိုက်သိစွာ ဖုန်းချသွား၏။ သူ သက်ပြင်းချ ကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ခိုင်က သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

“ကိုထွဋ် ဒက်ဒီလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ဒက်ဒီ ဒီနေ့ပဲ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက် တယ်”

“အို...ဟုတ်လား၊ ဒီလိုအချိန် ကိုထွဋ် ရန်ကုန်မှာ ရှိနေ သင့်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ကိုယ်ကလည်း ဒက်ဒီ ဒီနေ့ပြန်လာ နှုန်း မသိလိုက်ဘူး၊ ရပါတယ် မနက်ဖြန် စောစောထပြန်မယ်၊ တစ်ခုပဲ အမြန်ပြန်ရလို့ ခိုင်တို့ကို အားနာတယ်ကွာ”

ခိုင်နဲ့ရှိနေသော အချိန်လေးမှာ သူပျော်အောင်နေဖို့ စိတ်ကူး တ ယခုတော့ ဒက်ဒီရောက်လာပြီမို့ ပျက်သွားရ၏။

“အို...ကိုထွဋ်ရယ် ခိုင်တို့ကို ဘာမှအားနာစရာ မလိုပါဘဲ ဘူး၊ ဒီလိုလိုက်ပို့တဲ့အတွက် ခိုင်ကသာ ကိုထွဋ်ကို ကျေးဇူးတင်ရ မှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညကျရင် နှုတ်ဆက်မီးပုံပွဲ လုပ်ကြမယ် ခိုင်”

သည်နေ့က ခိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ ချောင်းသာမှာရှိနေတဲ့ ဇောက်ဆုံးညလေ။ ထို့ကြောင့် အမှတ်တရ မီးပုံပွဲဖန်တီးကာ ဒီည လေးကို နှုတ်ဆက်ချင်၏။

“အန်ကယ် ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့လည်း ပြန်ရမှာပေါ့
ဈာန် ဘိုးတော်ကြီးတော့ မင်းမရှိလို့ စိတ်ဆိုးနေမလားပဲ”

ကျော်သစ်တို့လည်း ဒက်ဒီပြန်ရောက်တာ သိတော့ မနက်
ပြန်ပြန်ဖို့ သဘောတူကြ၏။

“ဖုန်းထဲမှာတော့ ဒက်ဒီအသံက ကြည်ကြည်လင်လင်
ပါပဲ ကျော်သစ်”

“မင်းဘိုးတော်က စိတ်ဆိုးရင် ပိုပြီးတယ်လေ
ဈာန်ခေါင်”

“အေးကွာ...လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ငါ့ကိုမတွေ့
လို့ စိတ်ဆိုးမလားပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ သူမှ ပြန်လာမယ့်အချိန်
ဆို ကြိုတင်အကြောင်းမကြားတာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောနေတာကို နိုင်နဲ့မိုးခေါင်

နားထောင်နေ၏။ မနက်ဖြန် ပြန်ရတော့မှာမို့ ဒီည နှုတ်ဆက်မိသွားလုပ်သည်။ ငါးကင်၊ ပုစွန်ကင်တို့အပြင် တခြားစားစရာနှင့် အစုံရည်ဗူးများပါ၏။ ကျော်သစ်နှင့် မင်းထွဋ်ခေါင်က ဂစ်တာတစ်လက်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကဲ ပြန်ခါနီး အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်အောင် သီချင်းဆိုမယ်၊ ကကြမယ်၊ ပြီးမှ မောရင် အကင်တွေစားအောင် သောက်ကြမယ်”

ကျော်သစ်က နေရာမှထ၍ တက်ကြွစွာပြော၏။ ညမင်းကမ်းစပ်မှာ လှိုင်းရိုက်သံတွေက ပိုမြည်ဟီးနေသလိုပါပဲ။ သူမတို့ မီးပုံပွဲလေးက ကမ်းစပ်နံဘေးမှာ ပြုလုပ်ကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်တို့ ဖြတ်သန်းလာသည့် လေအေးအေးတို့ကြောင့် ခိုင် ဆံပင်တို့ လွင့်လျော့နေ၏။

တစ်ခုတော်သေးတာက ဒီနေ့ လပြည့်ညဖြစ်နေ၏။ တို့ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ လရောင်ဖြာကျပုံက သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်။

“ကိုကျော်က ဂစ်တာတီးတတ်လို့လား”

မိုးဇာအမေးကြောင့် ကျော်သစ် မခံချင်ဖြစ်သွားပုံ။

“ဘာကြောင့် မတီးတတ်ရမှာလဲ မိုးဇာ၊ ဒီမှာကြည့်” ပြောပြောဆိုဆို ကျော်သစ်က ဂစ်တာခေါက်ပြသည်။

ကျော်သစ်ကတော့သံ လက်ရာမှာ မဆိုပါ။

“ကဲ...ကိုယ်တော့ ဂစ်တာတီးပြပြီးပြီနော်၊ မိုးဇာက ဘာ”

“အို...မကတတ်ပါဘူး၊ ခိုင်ကမှ ကတတ်တာ ကိုကျော်နဲ့”

“ဟာ...ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ အမှန်တော့ ကိုယ့်ဆက် ဂစ်တာတီးကောင်းတာ ထွဋ်ခေါင်လေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကိုထွဋ် တီးပြပါ”

ဂစ်တာကြိုးညှိနေသော မင်းထွဋ်ခေါင်ကို မိုးဇာ တောင်းဆိုလိုက်၏။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များ ဖြန့်ကျဲလျက် အဖြူရောင် ဆွယ်တာလက်ရှည်လေးဖြင့် ဖြူနေသော မျက်နှာလေးဖြင့် ညမင်းသမီးလေးပမာ လှပနေသည့် ခိုင်ကို ထွဋ်ခေါင် ဖျတ်ခနဲ ထမ်းကြည့်၏။

“ကျွန်တော်က ဂစ်တာတီးရင် ကပြတဲ့လူရှိမှ”

“ဒါဆို...ခိုင် ကဟယ်”

“အို...ဟင်အင်း”

မင်းထွဋ်ခေါင်ရှေ့မှာမို့ သူမ ငြင်းလိုက်၏။ သင်္ကြန်ကာလတွေမှာ ခိုင်တစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်တက်ကတတ်ပေမယ့် ယခုတော့ ဘာကြောင့်ရက်နေမှန်းမသိ။

“ကပါ ခိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဘာမှ ရှက်စရာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခိုင်၊ ဒီညဟာ ကိုယ်တို့အတွက် နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

ကျော်သစ် ပြောတုန်းက မလုပ်သော ခိုင်သည် မင်း ထွဋ်ခေါင် ဝင်ပြောတော့ မျက်တောင်ကျောကြီးများ ပင့်ကြည့်၏။ လရောင်အောက်မှာ မင်းထွဋ်ခေါင်၏ မျက်လုံးတွေက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြေကွဲရိပ်သန်းနေရတာလဲ။

သူမ ပင့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်သည်။ သည်ည နောက်ဆုံး အနေဖြင့် သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ...ကျွန်မကပါမယ်”

“ဟေး...ဒါမှခိုင်”

မိုးစာက ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးသည်။ ကျော်သစ် က မင်းထွဋ်ခေါင်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး၏။

“ကဲ...ကိုယ့်လူ မင်းအစွမ်းပြပေတော့၊ တကယ်ပဲ ဒီည ဟာ တို့အတွက် ထူးခြားတဲ့ပွဲပဲ ထွဋ်ခေါင်”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ် ကျော်သစ်၊ ကိုယ့်ဂစ်တာထဲ နဲ့အတူ ခိုင်ကမယ်ဆိုတာ မမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေပဲ၊ အဲဒီအတွက် ဒီညကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး ခိုင်”

မင်းထွဋ်ခေါင်က အပြီးဖြင့် ခိုင်ကို လှမ်းပြော၏။

“ကဲ...ကဲ စကြရအောင်၊ ငါးကင်နံကလည်း ချွေးနေပြီ နဲ့ ထ”

မိုးစာက တိုက်ထွန်းလိုက်မှ ခိုင် နေရာမှထလိုက်၏။ အရောင်အောက်မှာ မြင့်မားသွယ်လျ ကိုယ်ခန္ဓာက အချိုးအစားကျ ချက် ပျော့အိန္ဒြိယပျောင်းသော ဆံပင်တို့ ဖြန့်ချက် နွဲ့နွဲ့လေး ရပ်နေ အညှိခိုင်မှာ ကမ်းခြေမင်းသမီးလေးပါ။

သူမကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ ခံစားမှုမှာ တပြိုင်နက်ဖြစ်လာ စသည်။ ထို့ကြောင့် ဂစ်တာသံစဉ်ကို စညှိလိုက်၏။ ယနေ့ခေတ် အဆိုတော် တစ်ယောက်၏ သီချင်းလေးထဲက စာသားတချို့က သူ့ခံစားချက်နှင့် ကိုက်ညီနေပါသည်။

တစ်မိမိမိကြည့်×××တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီးကြည့်×××
ချက်စီအောက်က ပျောက်မသွားနဲ့ဦး××× တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး ကြည့်×××

ပင်လယ်ရိုက်ခတ်သံတို့ကြားမှာ သူ့အသံက ဆွေးလျလျ ညလေပြေကြားမှာ ဖြူနုသွယ်လျ ပြည့်တင်းလှပသော လက်ချောင်း အားတွေက ယမင်းရုပ်လေးလို။

သူတို့အပေါ်ကို လပြည့်ဝန်းကြီးက အုပ်မိုးပြာကျထားတာ နို့ တကယ့်ကို စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ပမာပါ။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တီးတဲ့လူကော
ကတဲ့လူကော အင်မတန် လိုက်ဖက်အချိုးညီတယ်ရှင်”

မိုးစာက အားပါးတရ ချီးကျူးသလို ကျော်သစ်မှာလည်း
သူတို့ကို မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ တစ်ဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ပေးထား၏။

“ဒီပုံတွေထွက်လာရင်တော့ သိပ်ကိုသဘာဝကျမှာပဲ၊
တကယ်ကောင်းတဲ့ အကွက်တွေပဲကွာ၊ မင်းတို့မပြောနဲ့ ငါတောင်
ဒီလိုလှပတဲ့သူမှာ သံစဉ်အကကို မေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး မင်းထွဋ်”

ကျော်သစ်နှင့် မိုးစာ ချီးကျူးသမဆ မင်းထွဋ်နဲ့ခိုင်တို့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးကာကြည့်၏။

“ခိုင် ဒီလောက်အကကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တကယ်
မထင်ဘူး”

မင်းထွဋ် ပြုံးပြီးကြီးကြည့်၍ ခိုင်ကိုပြောသည်။

“ကိုထွဋ်လည်း ဂစ်တာဒီလောက်တီးတတ်တာ ခိုင်ကြီး
နစ်မျောသွားတာပဲ”

“ကိုယ်က ခိုင်အကမှာ နစ်မျောတာပါဗျာ”

တကယ်ပဲ ထိုအချိန်က လောကကြီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်
တည်းရှိတာဟု ထင်ခဲ့မိ၏။ ဘာကိုမှ သတိမရတော့။

“ကဲ...ကဲ နစ်မျောမနေကြနဲ့၊ ဒီမှာ ငါးကင်၊ ပုစွန်ထုပ်
တွေ စားကြဦး၊ ဟောဒီမှာ အချဉ်ရေ၊ ကိုထွဋ်နဲ့ခိုင်”

“ငါ့လည်းကျွေးပါဦး မိုးစာရ”

ကျော်သစ် သူ့ကို ဂရုမစိုက်သော မိုးစာကြောင့်
သုမ်းပြော၏။ မိုးစာ မျက်စောင်းထိုးကာ...

“ရှင်က တီးတာလည်းမဟုတ်၊ ကတာလည်းမဟုတ်နဲ့
ဘာပင်ပန်းလို့လဲ ကိုကျော်သစ်”

“အမယ်လေးဗျာ၊ ဒီမှာ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံတွေရိုက်
လို့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲ မိုးစာ”

“ကဲ...ကဲ ဒါဆိုစား”

သူတို့အားလုံး တစ်ပျော်တစ်ပါး ဝိုင်းဖွဲ့စားကြသည်။
ကျောက်ပုစွန်ကင်ကြီးတွေမှာ ကောင်းလှ၏။

“ခိုင်...ပုစွန်ကင်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ များများ
စားနော်”

မင်းထွဋ်က ခိုင်အတွက် ကျောက်ပုစွန်ကင်တွေ လုပ်ပေး
ချေသည်။

“ကိုထွဋ်လည်းစားလေ”

“ကျွန်တော်က မကြာခဏစားရပါတယ်၊ ခိုင်သာ များ
စားစားပါ”

“အမယ်လေး သူများတွေ အားကျစရာကောင်းလိုက်တာ၊
ကျွန်မယ့်လူနဲ့နော်”

“အို မိုးစာနော်”

ခိုင်က မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် မိုးစာကို အသာဆွဲဆိတ်

“ဒါများထုာ မိုးကိုလည်း ကိုကျော်သစ် ကရုစိုက်မှာ

ကဲရော ငါးကင်းစား”

“အမယ်...တော်ပါ၊ သူငါးက အရိုးစူးမှာများ”

“ကိုယ် အသားစွဲကျွေးမှာပေါ့ မိုးရယ်”

“အို...ကိုကျော်နော်”

ကျော်သစ်နှင့် မိုးစာကို သူတို့ပြီး ကြည့်ကြ၏။

နေတော့ မင်းထွဋ်က...

“ခိုင်...ကမ်းစပ်ဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင်”

“သွားလေ ကိုထွဋ်”

နှစ်ယောက်သား သဲမွမ္မသောင်ခြေတွင် လမ်းလျှောက်

ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီညလေးက လှလိုက်တာနော် ကိုထွဋ်”

“အင်း...ကိုယ့်ဘေးမှာ ခိုင်ပါနေလို့ထင်ပါရဲ့”

“အို...ကိုထွဋ်ကလဲ”

“တကယ်ပြောတော့ ချောင်းသာကို ကိုယ်မကြာ

ရောက်ပေမယ့် ဒီညလောက် သယာလှပတာကို မကြုံခဲ့ဖူးဘူးနော်”

“ကိုထွဋ်ရယ်”

ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်စေ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ညာ

သော အရိပ်တွေက သူမဆီသို့ ထင်ဟပ်နေတာ မဟုတ်လား

“ဒက်ဒီပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်အလုပ်က အများယူလို့ရပြီလား”

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုပေမယ့် ဒက်ဒီသည် နုပျိုသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူနှင့်ဆိုလျှင် အစ်ကိုကြီးနှင့် ညီအငယ်ဆုံး ဆို။

“လုံးဝအများယူလို့မရဘူး ထွဋ်ခေါင်၊ မင်းလည်း ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ”

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဒက်ဒီက သူ့ကို မျက်နှာသာမ အေးတတ်ပါ။ မှန်တာပြောရလျှင် သူက လူငယ်သဘာဝ လွတ်လပ် ဖွာပဲ နေချင်၏။

“ဒက်ဒီခိုင်းရင်လည်း ကျွန်တော် ဆက်လုပ်မှာပါ”

“အေး အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာကောင်းတယ် သား၊ ဒါနဲ့ မင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလားကွ မင်း”

သူ့ကိုပြီး၍ကြည့်ကာ ဒက်ဒီမေး၏။ သူ့မျက်ဝန်းထဲ ဖျတ် ဆဲ ခိုင် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်
ဒက်ဒီ”

ခိုင်နှင့်သား အဆင်ပြေလျှင် သူဒီလို သွက်သွက်ဖြူ
ဖြေလိုက်ရှင်း၏။ ယခုတော့ ခိုင်မှာ ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်ကရှိနေသည့်
မဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲကွ သား၊ မင်း ချောင်းသာကို မင်းနဲ့
အတွင်းရေးမှူးမလေးနဲ့ အတူသွားတာဆို”

“ဟင် ဒက်ဒီကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် ဒက်ဒီပြုံး၏။ “တကယ်တော့ လောကမှာ
ဒက်ဒီမသိတာဟူ၍ ဘာမှမရှိပါလား။

“ဒါက အရေးကြီးလို့လားကွ၊ အဓိက မင်းနဲ့ မင်း
ကောင်မလေး အဆင်ပြေ မပြေပဲလေ”

“သူက ကျွန်တော့်ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ”
ထိုသို့ပြောနေစဉ် သူ့မျက်နှာ သိပ်မကောင်းတာ ဒက်ဒီ

သတိပြုမိမှာပါ။ ဒက်ဒီက သူ့ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်၏။

“အင်းလေ...ငါ့သားနားမှာ မိန်းကလေးတွေ ပေါ့ပေါ့
တယ်၊ ဒက်ဒီက မင်းတကယ်ချစ်တဲ့သူတွေရင် လက်ထပ်
မလို့ မေးတာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒက်ဒီ၊ ကျွန်တော်တွေ့လာတဲ့တစ်
ပြောပဲမယ်”

ဒက်ဒီ မျက်ဝန်းများကိုရှောင်ကာ မင်းထွဋ်ခေါင် ဖြေလိုက်
၏ ဦးရဲခေါင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်းလေ...မင်း သဘောပါပဲ၊ တကယ်တော့ ဒက်ဒီ
သည် အသက်အရွယ်ကြီးလာတော့ မြေးချီချင်တဲ့ သဘောပါပဲ”

“ကျွန်တော်က ဒက်ဒီ လက်ထပ်မယ်ထင်နေတာ”

“ခွေးကောင်...ဖအေကို ဒီလိုပြောရသလားကွ ဟင်”

ယခုမှ သားအဖနှစ်ယောက် ပြုံးရယ်လာနိုင်၏။

“ဒက်ဒီလည်း အသက်ငယ်သေးတာပဲ၊ ဒက်ဒီ
လက်ထပ်ရင် ကျွန်တော် မကန့်ကွက်ပါဘူးဗျ”

သည်တော့ ဒက်ဒီ ပြုံး၏။ ထိုနောက် သူ့မျက်နှာကို
နီကဲကြည့်ကာ...

“အေး...မင်းစကား မမေ့နဲ့နော်”

“ဟင်...ဒါဆို ဒက်ဒီက လက်ထပ်ဖို့ တွေ့ထားပြီ
လား”

သူမေးတော့ ဒက်ဒီက ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မင်းလိုပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း တစ်နေ့တွေ့လာရင်ပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဒက်ဒီက ကျွန်တော့်ကို လက်စားပြန်
ချေတာပဲဗျ”

ဦးရဲခေါင် မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်

ခန့်ဘဝ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို ပြေးမြင်လျှင်
ကြိတ်၍သက်ပြင်းချမိသည်။

နရယ် မင်း ဘယ်မှာလဲ။

“အား”

“ဟင်...ဒက်ဒီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရုတ်တရက် ဦးရဲခေါင် မူးသွားတာကြောင့် မျက်နှာ
ရှုံ့မဲ့သွား၏။ မင်းထွဋ်ခေါင် စိုးရိမ်ကာ အနားရောက်လာသည့်
ဒက်ဒီက လက်ပြကာ...

“ဒက်ဒီ ခေါင်းနည်းနည်းမူးသွားတာ သား၊ ကိစ္စမရှိ

ဘူး”

“ဘာကြောင့်ကိစ္စမရှိရမှာလဲ ဒက်ဒီ၊ ဒီလောက်အေး
ကြီးတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးခန်းသွားကြစို့”

မင်းထွဋ်ခေါင် နှုတ်ဖျားမှ ဆေးခန်းဆိုသော အသံကြား
တာနှင့် ဦးရဲခေါင် မျက်ဝန်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏
မြင်ယောင်မိ၏။ ချက်ချင်းပင် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို တွေ့ချင်လာ
သည်။

“အေး...ဒက်ဒီ အသိဆေးခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီကို လိုက်

စိုစမ်း သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

မင်းထွဋ်ခေါင်က သားလိမ္မာပီသစွာ ဒက်ဒီကို ကားပေါ်
ထူတွဲခေါ်လာ၏။ ထိုနောက် ဒက်ဒီကို ကားနောက်ခန်းမှာ
အေးဆေးစွာ ထိုင်စေလျက် စက်နှိုးပြီး ညင်သာစွာမောင်းထွက်ခဲ့
သည်။

“ဘယ်ဆေးခန်းလဲ ဒက်ဒီ”

“အင်း...အင်း...ဒက်ဒီပြောမယ် သား”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ ဆေးခန်းကို ဦးရဲခေါင် လမ်းညွှန်
ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဦးရဲခေါင်တို့ရောက်တော့ အဆင်သင့်ပင်
ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို တွေ့ရ၏။

“ဪ...အန်ကယ်”

ဦးရဲခေါင်ကိုတွေ့တော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ပြုံး၍ နှုတ်
ဆက်၏။ ဦးရဲခေါင် ရင်ထဲ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏အပြုံးကို မြင်
လိုက်ရတာ အေးချမ်းသွားသည်။

“အေးကွယ်...ခေါင်းနည်းနည်းမူးတာနဲ့...”

ထိုစဉ် ကားပါကင်ထိုးပြီး ရောက်လာသူက မင်းထွဋ်
ခေါင်။

“ဒက်ဒီ”

“ဪ...သား...လာ”

“ဟင်...ဒေါက်တာ”

“ကိုမင်းထွဋ်ခေါင် ပါလား”

မမျှော်လင့်ဘဲ လူငယ်နှစ်ယောက်သိနေတာကို ဦးရဲခေါင်

အံ့သြသွား၏။

“ဒေါက်တာနဲ့ သားက သိနေကြကာလားကွယ့်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့”

“ဟို...ဒီလိုပါ ဒက်ဒီ”

မင်းထွဋ်ခေါင်မှာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့ရတာ အံ့သြမဆုံးပေ။ ဒက်ဒီ သွားချင်တဲ့ဆေးခန်းဟာ
ဘာကြောင့် ဒီလူဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။

“ဒီလိုဆို ဖွန်ကျတာပေါ့ကွယ်၊ အန်ကယ်က ဒေါက်တာ
နဲ့ သားကို အထူးမိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဒက်ဒီကရော ဒေါက်တာနဲ့...”

“အင်းလေ...ဒက်ဒီ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းတော့ ခေါင်
နည်းနည်းမူးတာနဲ့ ဒေါက်တာဆေးခန်းဝင်ပြရင်း သက်သာသွား
တာ သားရဲ့”

“ဪ”

“အန်ကယ်က ကိုမင်းထွဋ်ခေါင်ရဲ့ အဖေ ဖြစ်နေတာ
ကိုး”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးရဲခေါင်ကို မြင်မြင်

နှင်း မှတ်မိသူတစ်ယောက်မို့ ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် အံ့သြရ
ပါ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒက်ဒီလိုက်ပို့ခိုင်းတဲ့ ဆေးခန်းဟာ
ဒေါက်တာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

မင်းထွဋ်ခေါင်က ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မျက်နှာကိုကြည့်
တာ ပြောလိုက်၏။

“သားက ဒီနေ့မှ ချောင်းသာက ပြန်ရောက်လာတာ
လေ ဒေါက်တာ၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာဆေးခန်း အန်ကယ် ပြုစု
တယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူး”

ဦးရဲခေါင်က ကြားထဲမှ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းနေ၏။

“အန်ကယ်ကို ကိုမင်းထွဋ်ခေါင် အဖေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်
လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထင်မထားတာပါ၊ ဘယ်လိုလဲ
တိုမင်းထွဋ်ခေါင် ဒီအချိန် ချောင်းသာသွားရတာ ပျော်စရာကောင်း
မှာပေါ့”

မင်းထွဋ်ခေါင် မဖြေခင်မှာပဲ ဦးရဲခေါင်က...

“အန်ကယ်သားလား...သူက တစ်ခါတည်း သူ
မိန်းကလေးကိုပါ ခေါ်သွားတာလေ ဒေါက်တာ”

“ဟာ...ဒက်ဒီ”

ခိုင်အကြောင်း ထည့်ပြောတာမို့ မင်းထွဋ်ခေါင် မျက်နှာ

ပျက်သွား၏။

“ဪ...ဒါဆို အထူးပျော်စရာ ကောင်းတာပေါ့
အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ဆို အလုပ်တွေများနေလို့ ဘယ်မှမသွားနိုင်
ဘူး”

“ဟဲ...ဟဲ...အလုပ်ကြိုးစားတာလည်း ကောင်းပါ
ဒေါက်တာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မိသားစုနဲ့ အပန်းဖြေထွက်ရတယ်၊ ဒါမှ
စိတ်အပန်းဖြေမှာပေါ့၊ ဒေါက်တာ၊ သားဆို သူ့မိန်းကလေးတို့
အနားမှာ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ခေါ်ထားတာဗျာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

မင်းထွဋ်ခေါင်၏ အတွင်းရေးမှူးဟာ ‘ချယ်ရီခိုင်’ ဟု
သိထားသော ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား
သည်။

မင်းထွဋ်ခေါင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒက်ဒီကို နှုတ်မပိတ်
နိုင်တာကြောင့် စိတ်ညစ်သွားရ၏။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ အကြည့်တွေက မင်းထွဋ်ခေါင်ထံ
ရောက်လာသည်။

“ကိုကို...ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

လှပသောအပြုံးလေးဖြင့် မေးလာသော သူမကို မမြင်ဖူး
သလို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်တာက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်။ ဘယ်
ဆိုပဲကြည့်ကြည့် သူမဟာ လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆို
တာ မငြင်းနိုင်ပါ။

သည်မနက် သူမကိုတွေ့ဖို့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်မှ ချိန်းဆို
ခိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုယ်ရောဂါတာ မကြာသေးပါဘူး ချယ်ရီ၊ ကဲ...
အသောက်မလဲ”

“ကော်ဖီပဲ ကိုကို”

ဒေါက်တာက ဝိတ်တာလေးကို ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်
သည်။

“ကျွန်မလည်း ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်မလို့လုပ်နေတာနဲ့

ကိုကိုဆီက ဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတာ”

“ဟုတ်လား”

အသက်မပါသော သူ့အသံက အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့နေမှာ သေချာ၏။

“ကိုကို မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
ယခုထက်တိုင် မျက်နှာကြီးတည်နေသော ဒေါက်တာထို့ကြည့်ကာ သူမ အကဲခတ်မေးလိုက်၏။

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ဟောလီးဒေးက မင်းဘယ်သွားတာလဲ ချယ်ရီ”

“ရှင်...ကျွန်မ”

ရုတ်တရက် ဒေါက်တာအမေးကြောင့် သူမ ဖြေရခက်သွားပါ၏။ မင်းထွဋ်ခေါင်တို့နဲ့ ချောင်းသာသွားတာဆိုလျှင် ကိုကိုဒေါသဖြစ်မှာသေချာသည်။

“ပြောလေ...ချယ်ရီ”

“ဟို...ကျွန်မ...ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခရီးသွားကြတယ် ကိုကို”

“အဟွန်း...သူငယ်ချင်းတွေ ဟုတ်လား၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မင်းထွဋ်ခေါင်ရော ပါရဲ့လား ချယ်ရီ”

“ဟင်...ကိုကို ဘယ်လိုသိ...”

မျက်တောင်ကောမှာ ဝန်းရံနေသည့် လှပသော မျက်ဝန်းထဲမှာ အံ့သြရိပ်တွေ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ဒေါက်တာ တစ်ချက်ပြုံး၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ...ကိုယ်သိလို့ အံ့သြနေလား ချယ်ရီ”

“ကျွန်မ...”

“ကိုယ့်ကို မင်း ဘာကြောင့်ညာရတာလဲ ချယ်ရီ”

“အို...ဟင်အင်း...ကျွန်မ မညာပါဘူး ကိုကို၊ ချောင်းသာကိုသွားမယ်ဆိုတဲ့ ခရီးစဉ်ကို အစကတည်းက သူတို့စီစဉ်ခဲ့တာပါ”

မထူးတော့ပြီမို့ သူမ ဝန်ခံလိုက်၏။ သည်ကိစ္စ ကိုကိုဘယ်လိုများ သိသွားတာပါလိမ့်။

“ဒါကို ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို မပြောခဲ့တာလဲ ချယ်ရီ၊ ဒီခရီးစဉ်မှာ မင်းထွဋ်ခေါင် ပါတယ်ဆိုရင် အစကတည်းက မင်းမလိုက်သင့်ဘူးမဟုတ်လား”

သူမကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ဒေါက်တာ တစ်လုံးချင်း ပြော၏။ အပြစ်ရှိသူမို့ သူမ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“တကယ်ဆို မင်းသိသင့်တယ်၊ မင်းထွဋ်ခေါင်က မင်းကို တစ်ဖတ်သတ် စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ...”

“သူက ကျွန်မ အလုပ်ရှင်ပါ ကိုကို”

“နေပါဦး...အဲဒါနဲ့ မင်းက ချောင်းသာကို လိုက်သွားရသလား ချယ်ရီ”

သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ ကိုကိုကို တောင်းပန်သလို ကြည့်၏။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးတတို့လည်း ပါပါတယ် ကိုကို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီခရီးကို မင်း အစကတည်းက မသွားသင့်ဘူး ချယ်ရီ”

“ကျွန်မ မှားသွားပါတယ် ကိုကို”

အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ကိုကိုရှေ့မှာ သူမ ဝန်ဆတောင်းပန်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ...အဲဒီအတွက် မင်းလျော်ကြေးပေးရမယ်”

“ရှင်”

“အဲဒီလျော်ကြေးက မင်း အလုပ်ထွက်ဖို့ပဲ ချယ်ရီ”

“ဟို...ဒါက”

“ဘာမှ ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့ ချယ်ရီ၊ မင်း အလုပ်ထွက်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ်”

“အို”

ဒေါက်တာဘက်မှ ဒီလိုစကားဆိုခြင်းဟာ သူမကို ချစ်၍ သဝန်တို့တဲ့သဘောလားဟု တွေးမိ၏။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သဝန်တို့မှုကို ခံရတာ တစ်မျိုးအားဖြင့် ကြည်နူးစရာ ကောင်းပေမယ့် ကိုကိုပြောပုံက အမိန့်ဆန်လွန်းသည်ဟု

အာကြောင့်ထင်ရတာလဲ။

“လူကြီးတွေကလည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူပြီးသားဆိုတော့ ဘာမှ အချိန်ဆွဲနေစရာ မလိုဘူးလေ၊ မနက်ဖြန် ဇင်းမိဘတွေကို ကိုယ်လာတွေ့မယ်”

“ကိုကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ဒီလောက်မြန်သွားရတာလဲဟင်”

မသိနားမလည်သလို မေးနေတော့ သူမကို သူ မျက်မှောင်တစ်ချက် တွန့်ကြည့်၏။

“ဒါလေးတောင် မင်း မသိဘူးလား၊ မင်းကို စိတ်မချတို့ပေါ့ ချယ်ရီ”

“ဟင်...ကိုကိုကလည်း.. ကျွန်မ အဲဒီလို မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး”

သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့ သူမသိက္ခာကို မယုံကြည်သလိုမို့ ဒေါသလေး ဖြစ်ချင်ရပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ချယ်ရီ၊ ဒီတော့ မင်း ဘာမှဆင်ခြေပေးမနေနဲ့ ဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း...ဒါဟာ သူ့ရဲ့အမိန့် စကားတစ်ခုလား၊ ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲသွားရမယ့် မိန်းကလေးကို ဒီထက်များတို့ပြီး ချိုသာစွာမပြောတတ်တော့ဘူးတဲ့လား ကိုကိုရယ်။

ကော်ဖီသောက်ပြီးတာနှင့် ကိုကိုက နေရာမှသွား၏။

ထို့ကြောင့် သူမလည်း ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဒီမနက်ပဲ ရုံးသွားပြီး အလုပ်ထွက်မယ့်အကြောင်း ပြောပါ။ နေ့လည်ကျရင် ကိုယ်လာခေါ်မယ် ချယ်ရီ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုကို”

ကိုကိုနှင့်လမ်းခွဲတော့ သူမ သက်ပြင်းလေးချမိ၏။ ဘာကြောင့်များ ကိုကိုက လက်ထပ်ဖို့ပြောတော့ သူမ ဝမ်းမသာတာလို့မိမ့်။

တကယ်ဆို ကိုကိုဟာ သူမချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။

အလုပ်ထွက်ဖို့အကြောင်း စဉ်းစားတော့ မင်းထွဋ်ခေါင် မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိ၏။

သူမအလုပ်ထွက်မယ်ဆိုတာ ကိုထွဋ်သိရင် စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်။ ရုံးရောက်တော့ မိုးဇာတို့က ကြိုရောက်နေသည်။

“ဟော...ခိုင် ရှင်လာပြီ၊ ဒီမှာလေ ချောင်းသာက ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပါဦး ဘယ်လောက်လှလဲ”

မိုးဇာက ဓာတ်ပုံတွေ ထုတ်ပြနေ၏။ တကယ်စီ ချောင်းသာမှာ ရိုက်ထားသောပုံတွေက လှနေပါသည်။

“ဓာတ်ပုံတွေယူလာတာ ဘယ်သူလဲ မိုးဇာ”

“ကိုထွဋ် ရောက်ပြီလေ၊ ကိုကျော်သစ် ညက သွားကူးတယ်လို့ပြောတာပဲ ခိုင်၊ ဪ ရှင်လာရင် ကိုထွဋ်က သူ့အခန်း

ထွတ်လိုက်ပါတဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား ဘာကိစ္စတဲ့လဲ မိုးဇာ”

သည်နေ့ မင်းထွဋ်ခေါင်ကို တွေ့ရမှာ နောက်ဆုံးဖြစ်၏။

သူမ မေးတော့ မိုးဇာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မသိဘူး ခိုင်၊ ဒါနဲ့ ရှင် မျက်နှာလည်းမကောင်းပါဘူး ခိုင်”

သူမမျက်နှာလေး မသိမသာ ညှိုးနေတာ မိုးဇာ သတိပြုမိသွားပုံ။ သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ...

“ဒီမနက် ကိုကိုနဲ့တွေ့တယ် မိုးဇာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွန်မတို့ ချောင်းသာသွားတာ သိသွားလဲမသိဘူး”

“ဟောတော် ဒါဆို ဒေါက်တာသိသွားပြီပေါ့ ခိုင်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို အတော်စိတ်ဆိုးပုံပဲ၊ ဒါနဲ့ ထွန်မကို ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ထွက်ရမယ်တဲ့ မိုးဇာ”

“ဟင်...ဒေါက်တာက အလုပ်ထွက်ခိုင်းတယ် ဟုတ်ဘူး ခိုင်”

သူမအလုပ်ထွက်မည်ဆိုတော့ မိုးဇာပင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် မိုးဇာ၊ အလုပ်ထွက်ပြီး သူနဲ့အမြန်ဆုံး သက်ထပ်ရမယ်တဲ့”

“ရှင် အတော်ပျော်နေမှာပေါ့နော် ခိုင်”

“ဟင့်အင်း...ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ရမှာ ဘာကြောင့်
ထင်သလောက်မပျော်တာလဲ မသိဘူး မိုးဇာ”

ရင်ထဲက အမှန်တရားကို သူမ ထုတ်ပြောလိုက်၏။ ငါ့
က သူမကို နားမလည်သလိုကြည့်သည်။

“ဒေါက်တာဟာ ရှင်စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပဲလေ ခိုင်”

“အဲဒါတော့မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း
လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုလန့်နေသလိုပဲ မိုးဇာ၊ ကိုကိုနဲ့
ရင် ကျွန်မစိတ်ထဲ အမြဲကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ”

မိုးဇာက သူမကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်၏။

“ဒါဆို ရှင်တကယ်ချစ်တာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့
ဖြစ်နေမလားခိုင်”

“အို...ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မသိဘူး မိုးဇာ၊ ကဲ ကျွန်မ
ရုံးခန်းသွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမထွက်ခဲ့သည်။ ကိုထွဋ်နဲ့တွေ့ဖို့ နီးကပ်
လေ သူမစိတ်ထဲ မောလေပါပဲ။

“ဟော...ခိုင် လာ”

တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တာနှင့် ကိုထွဋ်က အပြုံးဖြင့်
သူမ ကို ကြိုဆိုလေ၏။ ကိုထွဋ်ရဲ့အပြုံး မြင်လိုက်ရတော့
သူမရင်ထဲ ဘာကြောင့် အေးချမ်းသွားတာပါလိမ့်။

“ကျွန်မကို ခေါ်တယ်ဆို ကိုထွဋ်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ဒီနေ့ သူဌေးအသစ်လာမယ်လေ”

“ဘာလဲဟင် ကိုထွဋ်ဒက်ဒီလား”

ကိုထွဋ်ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်၏။ သူမရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။

သူဌေးအသစ်ဆိုတော့ သူမ မငိုတော့ဘူးပေါ့။

“ဒက်ဒီ ရောက်လာမှာဆိုတော့ ကိုယ်တို့က အသင့်ပြင်
ဆင်ထားရမယ်လေ ခိုင်”

“ဟို...ကိုထွဋ်ကို ကျွန်မပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ခိုင်”

သူမနှုတ်ဖျားကသာ တောင်းဆိုမည်ဆိုလျှင် ကိုထွဋ်ပုံစံတစ်
ဘာမဆို လိုက်လျောမည့်အသွင်ပါ။

“ဒီ...ဒီလိုပါ ကိုထွဋ်၊ ကျွန်မ ကျွန်မ လက်ထပ်တော့
မှာမို့ အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေးပါလို့”

“ဘာ...ဘာပြောလိုက်တယ် ခိုင်၊ မင်း လက်ထပ်တော့
မယ်ဟုတ်လား”

မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်လျက် မယုံနိုင်သလိုမေးထား
သော သူ့ကို သူမ မျက်လွှာလေးချကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ကိုထွဋ်”

“ဪ...ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့လား ခိုင်”

သူမ ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေလိုက်၏။ မင်းထွဋ်
ခေါင် အသည်းထဲ ခန်းခြောက်သွားသလိုပါပဲ။

“အလုပ်ထွက်ခွင့်ဖို့ ဒေါက်တာပြောတာလား ခိုင်”

“ဟို...ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ထွက် ထွက်ခွင့်
ကိုထွဋ်”

ကိုထွဋ်ကို အားနာပေမယ့် ဖြူနုသောမျက်နှာလေး ပိုပြီး
ကာ ကိစ္စပြတ်အောင် ပြောလိုက်ရ၏။

“တကယ်ဆို ဒါဟာ ကိုယ့်အပေါ် ရက်စက်ရာမကျ

အား ခိုင်၊ လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ခဏယူချင်ယူပါ။ အလုပ်တော့မထွက်
အိ”

သည်လို ကိုထွဋ်ဘက်မှ တောင်းယူတာကိုပဲ သူမအားနာ
ထုပါ၏။ ကိုထွဋ် ပြောသလို သူမလက်ခံနိုင်တယ်ထားဦး ကိုကိုက
အယ်လိုမှ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုထွဋ်မျက်နှာကို
အားနာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး” ကိုထွဋ်

“ဘာပုံစံဖြစ် ဒီတစ်ပတ်တော့ နေဦးမှာမဟုတ်လား
ခိုင်”

“ဟို...နေလယ်ကျရင် ကိုကိုလာခေါ်လိမ့်မယ်”

မင်းထွဋ်ခေါင် သိလိုက်ပါပြီ။ ဒါဟာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်
နဲ့ အိမ်နဲ့ဆိုတာ။

“ခိုင်သဘောကကော”

“ရှင်”

“တကယ်တော့ လက်ထပ်တာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စဟာ တခြား
စီပါ ခိုင်၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အိမ်ထောင်သည်တွေ
အများကြီးပါဗျာ”

ကိုထွဋ်ပြောတာ မှန်ပေမယ့် ကိုကိုလိုလူမျိုးက ဒါမျိုး
ထတ်ခံမှာမဟုတ်။ သူမ သက်ပြင်းလေးသာ ကြိတ်ချမိ၏။

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေမှာ ကိုထွဋ် ကျွန်မ အပေါ် ကောင်းခဲ့တာတွေကို မမေ့ပါဘူး”

“ကိုယ်တော့ နိုင်မရှိရင် ဘယ်လိုမှ အလုပ်ထဲစိတ်ဝင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကိုထွဋ်ရယ်”

တကယ်တမ်း အလုပ်ထွက်ရမည်ဆိုတော့ သူမလည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူ သည့်နောက် သူမ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အားလုံး ကိုကိုသဘော လေ။

“အံ့ဩစရာကောင်းတယ် နိုင်၊ ကိုယ်ဟာ နိုင်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို သိခဲ့ရတယ်၊ ဟော မနေက ဒက်ဒီဆေး မူးလို့ ဆေးခန်းလိုက်ပြတော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ဖြစ်နေပြန်တယ် လေ”

“ဟင်...ဒါဆို ကိုကိုနဲ့ ကိုထွဋ်တို့ တွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် နိုင်၊ တကယ်တော့ ဒက်ဒီဟာ ကိုယ်ထက် အရင် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ဆေးခန်းကို သိတာလေ၊ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ရ လူတွေဟာ ဘာကြောင့်များ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ ပတ်သက်နေကြ လိမ့်ဗျာ”

ကိုထွဋ်စကားတွေ နားထောင်ပြီး သူမချောင်းသာသွား

တာ ကိုကို ဘာကြောင့် သိသွားလဲဟု တွေးမိပြီ။

“ကျွန်မတို့ ချောင်းသာသွားတာကို ကိုထွဋ် ပြောပြမိသေး ထားဟင်”

“ဟင်အင်း...ကိုယ် ဘာကြောင့်ပြောရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆိုယ့်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စဟာလည်း တမင်လို့ဝှက်ထားစရာမရှိဘူး နိုင်၊ ချောင်းသာသွားတဲ့ကိစ္စကို ဒက်ဒီပြောလိုက်တာပါ နိုင်”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး”

ယခုမှ တရားခံကို သူမ သိလိုက်၏။ ကိုထွဋ်ဒက်ဒီက တော့ သဘောရိုးနဲ့ပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုအတွက် သူမက ဆီမိညာသလိုဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား။

“ဘာလဲ နိုင်၊ ဒေါက်တာက-အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိုင်ကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းတာလား၊ ဒါဆို မတရားတာပဲ၊ ကိုယ် ဒေါက်တာကို သွားတွေ့မယ်”

“အို...မတွေ့ပါနဲ့၊ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ရင် အလုပ်ထွက် နဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ ကိုထွဋ်”

“ဪ...နိုင့်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်တာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ နိုင့်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်မှတော့ ကိုယ်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ်လည်း အလုပ်ထွက်ရုံရှိတာပေါ့”

“ဟင်”

ကိုထွဋ် အလုပ်ထွက်မည်ဆိုတာကြောင့် သူမ အံ့ကြည့်၏။ မယုံသလို ကိုထွဋ်မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။

“ကိုထွဋ်က အလုပ်ထွက်မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုဆို ဒက်ဒီလည်း ပြန်ရောက်လာအစကတည်းက ကိုယ့် ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး။ ခုလို ခိုင်က အလုပ်ထွက်တော့ ကိုယ့်အတွက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာပေါ့”

“အို...မဟုတ်တာ ခိုင်ကြောင့် ကိုထွဋ် အလုပ်မထွက်ပါဘူး။ ခိုင်ထက်တော်တဲ့ ကောင်းတဲ့ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ကို ထပ်ခေါ်လိုက်ပါ ကိုထွဋ်”

သူမကြောင့် တစ်ဖက်လူ မထိခိုက်စေလိုတာမို့ အကြံတားမိ၏။ သို့သော် သူက လက်မခံ။

“ကိုယ်လိုအပ်တဲ့လူဟာ ခိုင်ပဲ၊ တခြားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး”

“ခိုင်ကို ဒီလိုအကြပ်မကိုင်ပါနဲ့ ကိုထွဋ်”

“ကိုယ့်အပေါ် ဒီလိုထင်တာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ ခိုင်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်ကြ၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးချလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ...ကိုယ့်ကြောင့် ခိုင် ဒီလောက် စိတ်အဆုတ်

အယုတ် မဖြစ်ပါနဲ့၊ ခိုင်ဆန္ဒအတိုင်းသာလုပ်ပါ။ ခုတော့ ဒက်ဒီလာတာမယ် ကိုယ်တို့သွားကြုံရအောင် ခိုင်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုထွဋ်”

နှစ်ယောက်သား အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကိုထွဋ် ဆောင်ကာ ဝန်ထမ်းများအားလုံး သူဌေးကြီးကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ မကြာခင် အနက်ရောင် မာစီဒီးကားကြီး ထိုးရပ်လာသည်။ အောက်က တံခါးပြေးဖွင့်ပေး၏။ ကားပေါ်မှ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ပြည့်ဖြင့် ခန့်ညားသော ဦးရဲခေါင် ဆင်းလာ၏။

“သူဌေးကြီးကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ဦးရဲခေါင်ကို တွေ့တာနှင့် ဝန်ထမ်းအားလုံးက တရုတ်သေ နှုတ်ဆက်၏။ ဦးရဲခေါင်က အားလုံးကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်၏။

“ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကိုလည်း ကျုပ်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေးကြီး”

အလုပ်သမားတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွဋ်ခေါင်ဦးဆောင်ရာ အပေါ်ထပ်ရှိရုံးခန်းသို့ သူတို့ဟက်ခဲ့၏။

“ဒက်ဒီရုံးခန်းကို အရင်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဪ...ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်

အတွင်းရေးမှူး ချယ်ရီခိုင်ပါ ဒက်ဒီ”

ဖြူနုလှပသော ချယ်ရီခိုင်ကို ဦးရဲခေါင် ပြုံးကြည့်

“အင်း...ငါ့သားက ဒီနေရာ အရွေးတော်သားပဲကွ”

“အို”

ဒက်ဒီချီးကျူးတာမို့ မင်းထွဋ်ခေါင် သဘောကျစွာပြုံး

ချယ်ရီခိုင်ကတော့ မျက်နှာလေးနီရဲသွားသည်။

“ငါ့သားနဲ့ ချောင်းသာသွားတာ မင်းပဲပေါ့၊ ဟုတ်တာ

မိန်းကလေး”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဦးရဲခေါင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၏။

“အင်း...မင်းနဲ့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ရ

မယ်”

“သူ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ထွက်တော့မှာ ဒက်ဒီ”

“ဘာ”

မင်းထွဋ်ခေါင်စကားကြောင့် ဦးရဲခေါင်က သူမထံ

ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခံစားမိတာ

ကြောင့် သူမ မျက်လွှာချမှိမ့်၏။

“သူက ဘာကြောင့် အလုပ်ထွက်မှာလဲ သား”

“ဟို...သူ”

အဖြေရခက်နေသော မင်းထွဋ်ခေါင်ကြောင့် သူမပဲ ဝင်

ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ လက်ထပ်တော့မှာမို့ပါ သူဌေး”

“ဟင်...မင်းတို့လက်ထပ်တော့မှာလား ထွဋ်ခေါင်”

“အို...ဟို”

ဦးရဲခေါင် နားလည်တာ တစ်မျိုးမို့ မင်းထွဋ်ခေါင် အမြန်

ရှင်းရ၏။

“ချယ်ရီခိုင် လက်ထပ်မှာက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ပါ

ဒက်ဒီ”

“ဘာ...ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းတို့

က”

“ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပါ ဒက်ဒီ”

သို့သော် ထွဋ်ခေါင် မျက်ဝန်းတွေကို နားလည်နေသော

ဦးရဲခေါင် သက်ပြင်းချသည်။ အင်း ကြည့်ရတာ ဒီနေရာမှာ

တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေသလိုပါပဲ။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆိုတာကလည်း ဦးရဲခေါင်အတွက်

ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားမို့ ချယ်ရီခိုင်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်

ပေးမယ့် ဘာကိုဘဝင်မကျပါလိမ့်။

နေလယ်ကြတော့ ချယ်ရီနိုင်ကို ဒေါက်တာစစ်ပိုင် လာကြို
၏။ ဦးရဲခေါင်တို့ သားအဖကလည်း ထမင်းစားဖို့ ဆင်းလာတာနှင့်
ဆောက်မှာဆိုသည်။

“ဟာ...အန်ကယ်”

“ဪ...ဒေါက်တာပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာနဲ့
ဒီကလေးမတို့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုကွယ်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို ပြုံးကြည့်ပြီး ဦးရဲခေါင် မေးလိုက်၏။
ခင်းထွဋ်ခေါင်ကတော့ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော့်တို့ လက်ထပ်တော့မှာပါ
အန်ကယ်”

“ဪ...ဪ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ကွန်ကယက်
ဘျူးလေးရှင်း”

ဦးရဲခေါင် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်

၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က မင်းထွဋ်ခေါင်ဘက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဦးရဲခေါင်ကို ပြုံး၍ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့လယ်စာကို အန်ကယ်က မောင်ရင်တို့ကို ကျွေးပါရစေဗျာ”

“ဟို...ဒါက”

“ဘာမှမငြင်းပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာဆေးခန်းက ကျုပ်ပြန်လာတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ အဲဒီကတည်းက ဒေါက်တာကို ထမင်းစားဖိတ်ကျွေးချင်ခဲ့တာ၊ ခုလို အခွင့်သင့်တုန်း လက်ခံပါကွယ်”

ဦးရဲခေါင် တောင်းပန်နေတာမို့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ငြင်းရခက်သွား၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးရဲခေါင်ကို ခင်နေမိ၏။

မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ခိုင်က ငါးစာယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။

“ကဲ...ဒါဆို အန်ကယ်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကိုကိုတို့ လက်ခံ လိုက်ရအောင် ခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုကိုသဘောပါ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းတာကို ဦးရဲခေါင် သတိပြုမိကာ သက်ပြင်းကြိတ်ချမိ၏။

“ကဲ...ဒါဆို သွားကြစို့ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ဦးရဲခေါင်တို့ကားက အရင်ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကားနောက်မှ ပါလာ၏။

“ကိုကိုနဲ့ သူဌေးကြည့်ရတာ အတော်ရင်းနှီးနေပုံပဲနော်”

“အင်း...ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး အန်ကယ်ကို မြင်မြင်ချင်း ကိုယ်ခင်မိတယ်”

“သူဌေးကလည်း ကိုကိုကို အတော်ခင်ပွဲပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ၊ ကြည့်ရတာ ကိုယ့်နဲ့အန်ကယ် ရှေးရေစက်ပါပုံပဲ ချယ်ရီ”

“ဟုတ်မှာပါ ကိုကို”

“ဒါနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်က ကိုကိုကိုတွေ့တော့ အတော်မျက်နှာပျက်ချင်နေပါလား ချယ်ရီ”

ဟိုတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းထွဋ်ခေါင်ကို ရည်ညွှန်းမှန်း သူမသိ၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချကာ...

“ကျွန်မ အလုပ်ထွက်ဖို့ပြောခဲ့ပြီ ကိုကို”

“ဪ...ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာမကောင်းချင်တာကိုး”

သူမ ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေလိုက်၏။ ဟိုတယ်
ရောက်တော့ အထူးခန်းယူကာ လေးယောက်စာအတွက် စားစရာ
များမှာသည်။

“ဒေါက်တာတို့ ကြိုက်တာမှာပါ”

“ရပါတယ်၊ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ကြိုက်တာမှာပါ”

“ဟဲ...ဟဲ အန်ကယ်အကြိုက်နဲ့ ဒေါက်တာတို့အကြိုက်
မတူရင်ခက်မယ်လေ”

“ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ အန်ကယ်နဲ့ကျွန်တော်
အကြိုက်ချင်းတူမယ်လို့”

ထိုစကားကြောင့် ဦးရဲခေါင် သဘောကျသွား၏။

“ကဲ...ဒါဆို မှာရတာပေါ့လေ”

“ခဏ ဒက်ဒီ၊ ခိုင်ကြိုက်တာကို ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ကဲ ဒါဆို ငါ့သားမှာကွာ”

မင်းထွဋ်ခေါင်စကားကြောင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မျက်နှာ
ပျက်သွားလေ၏။

ဦးရဲခေါင်က သူ့အကြိုက်တွေ မှာသလို မင်းထွဋ်ခေါင်
က ခိုင်အကြိုက် ဟင်းများမှာပေးလေ၏။

“ကိုမင်းထွဋ်ခေါင်က ချယ်ရီနဲ့ ခရီးသွားလိုက်ရလို့
ဆင်တယ် ချယ်ရီအကြိုက်တွေ သိသွားတာ”

မင်းထွဋ်ခေါင်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ပြော၏။
သည်တော့ မင်းထွဋ်ခေါင် ပခုံးဖျတ်ခနဲ တွန့်ကာ...

“ခရီးသွားလို့သိတာထက် ကျွန်တော်နဲ့ခိုင်က လုပ်ငန်း
တစ်ခုတည်းဆိုတော့ မကြာခဏ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး
နေ့လယ်စာအတူစားဖြစ်တာကြောင့်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဪ...ဪ”

အမှန်တော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုယ်တိုင် ချယ်ရီခိုင် ဘာ
ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ မသိပါ။ မင်းထွဋ်ခေါင်က သိတယ်ဆို
တော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ရင်ထဲ အနည်းငယ် ခံပြင်းသွား၏။

ချယ်ရီခိုင်ကတော့ ခေါင်းလေးငုံ့ မျက်လွှာလေးချကာ
တိတ်နေသည်။

“အင်း...အန်ကယ်တို့သားအဖနဲ့ ဒေါက်တာတို့လည်း
အတော်ရေစက်ရှိပုံပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလူတွေအားလုံး
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတာလေ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က မင်းထွဋ်ခေါင်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ပြီးမှ...

“ဒီတိုက်ဆိုင်မှုအတွက် ကျွန်တော်လည်း အံ့သြပါတယ်
အန်ကယ်”

“ဘဝရေစက်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာမိဘတွေကေလို့
လက်ထပ်ဖို့ ပြောပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေက အစကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ကိုးကို သဘောတူပါတယ် အန်ကယ်”

“ဒါဆို ဒေါက်တာအဖေကကော”

ဦးရဲခေါင် အမေးကြောင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော့်မှာ အဖေမရှိတော့ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာ စိတ်မကောင်းအောင် အန်ကယ်မေးမိပြီ ထင်တယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ငယ်ငယ်ကထက်စာရင် ကျွန်တော် အခု ခံနိုင်ရည်ရှိပါပြီ”

“ဒါဆို ဒေါက်တာအဖေက ဒေါက်တာငယ်ငယ်က တည်းက”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ မရှိတော့ပါဘူး”

“ဪ”

ထိုအကြောင်းကို ပြောနေစဉ်အတွင်း ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မျက်နှာသိပ်မကောင်းပါ။ ဦးရဲခေါင် အဖို့မှာလည်း ဖခင်မရှိတဲ့ ကြီးပြင်းလာရသော ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို ကရုဏာဖြစ်မိ၏။

မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ချယ်ရီခိုင်အဖို့ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အကြောင်း သိရခြင်းပါ။

“အင်း...ဖခင်မရှိဘဲနဲ့ ဒေါက်တာကို ဒုလို လူတော်

လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုစုခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာအဖေကို နိုးကျူးဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ မေမေဟာ ကျွန်တော့် အတွက် ဘဝဒဏ်ကို တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ရင်လည်း မေမေနဲ့ တစ်သက်လုံး ခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် အန်ကယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

မိဘနေရာမှာရှိနေသော ဦးရဲခေါင်က ကိုယ်ချင်းစာနာနိုင် ၏။ ကိုယ့်သားသမီးအပေါ် မိဘတိုင်း မျှော်လင့်ချက်ထားတာလေ။

ထိုစဉ် စားစရာများရောက်လာသည်။ အားလုံး ပူနွေး လတ်ဆတ်သော ဟင်းတွေဖြစ်၏။

“ဟင်းတွေ မများလွန်းဘူးလား အန်ကယ်”

လေးယောက်စာဆိုပေမယ့် ဟင်းများမှာထားတာ ဆယ်ယောက်စာမကပါ။ စည်းစနစ်သမား ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အပြော ကြောင့် ဦးရဲခေါင် ပြုံး၏။

“ဒေါက်တာတို့ကို ဟင်းများများ စားစေချင်လို့ပါကွယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ထွက်တိလောက် ခဲ စားတတ်တယ် အန်ကယ်”

ထိုစကားကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင်က ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို

ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။ အစကတည်းက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ထို လူတစ်မျိုးဟုထင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

သည်လို စည်းစနစ်ရှိတဲ့လူနဲ့ ခိုင် လက်ထပ်ရင် စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား။

ထမင်းစားတော့လည်း ဒေါက်တာစစ်ပိုင်သည် ခိုင် ဖုန်းကန်ထဲ ဟင်းတစ်ချက် ထည့်ပေးမှော်မရ။

မနေတတ်သော မင်းထွဋ်ခေါင်ကသာ...

“ခိုင် ဟင်းများများထည့်စားနော်”

ဆိုပြီး သူမအကြိုက် ဟင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခပ်ထည့်ပေးလေ၏။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ရှေ့မှာမို့ ခိုင် အနေရခက်ကာ...

“ရ...ရပါတယ် ကိုထွဋ်၊ ခိုင့်ဘာသာ ထည့်စားပါမယ်”

ဟု အားနာစွာ တားလိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ထို ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

ဦးရဲခေါင်က ကြားမှ...

“ဟဲ...ဟဲ သားက သူ့အတွင်းရေးမှူးအကြိုက်တွေ သိနေတာကိုး”

ဟု လူကြီးပီသစွာ ရယ်မောရင်း အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲကိုယ့်လူ...မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် သတို့သားလောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ သူ့အမျိုးသမီးကို ဂရုစိုက်နေတာ မလွန်လွန်ဘူးလားဗျဟင်”

သန့်စင်ခန်းသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာသော ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် မင်းထွဋ်ခေါင်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင် အမေးကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင် မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ တည်သွား၏။

“ဒါကတော့ ဒေါက်တာ သဝန်တို့ပြီထင်တယ်၊ ခိုင့်ကို အစကတည်းက ကျွန်တော် ဒီလိုပဲဂရုစိုက်ခဲ့တာဗျ”

“ဘာ...အစကတည်းက ဟုတ်လား၊ နေပါဦး မောင်ရင်နဲ့ ချယ်ရီတို့က ဘယ်လောက်များ ရင်းနှီးနေကြတာလဲ”

မျက်မှောင်ကြီး တွန့်ကာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မေး၏။

မင်းထွဋ်ခေါင်က ပခုံးဆတ်ခနဲတွန့်သည်။

“အဲဒီအကြောင်း ခိုင်မပြောပြဘူးလား ဒေါက်တာ”

“ဘာကွ”

“အဟွန်း...သိပ်လည်း အထင်မလွဲပါနဲ့ ဒေါက်တာ ခိုင်အပေါ် ကျွန်တော်က မရှိသေးခဲ့ရင်တောင်မှ ခိုင်က ဒေါက်တာ အပေါ် သစ္စာရှိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ငါစိတ်မချတာ မင်းကိုပဲ၊ ဒါကြောင့် ချယ်ရီနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

မင်းထွဋ်ခေါင်မှာ သူ့အပေါ် တိုက်ရိုက်အထင်သေးသော ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာဒေါက်တာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်အဖေ ရေစက်ပါစေ မယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ရေစက်ပါပုံမရဘူးဗျ”

“သေချာတာပေါ့ မင်းထွဋ်ခေါင်၊ မင်းဟာ ငါနဲ့ ရန်သူ မဟုတ်သလို မိတ်ဆွေလည်းမဟုတ်ဘူး”

“အဟွန်း...ဒါပေါ့ဗျာ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ အပြန် အလှန်ပေါ့ ဒေါက်တာ”

“မခိုးမခန့်ဟန်ဖြင့် မင်းထွဋ်ခေါင် ပြန်ပြောတော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်မျက်နှာ အလိုမကျဟန်ဖြင့် တည်တည်ကြီး ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ချယ်ရီကို မင်းဆီက အလုပ်ထွက်ခိုင်းလိုက်တာ ငါ့ အတွက် မှန်သွားပြီ မင်းထွဋ်ခေါင်”

“ဒါ ခင်ဗျားအတွက်ကြီးတာပဲ၊ လက်ထပ်ခြင်းဟာ ခိုင် ဘဝအတွက် ဝါသနာနဲ့ အနာဂတ်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်ခိုင်းသလိုပဲဗျ”

ချယ်ရီခိုင်၏ အလုပ်ထွက်ရခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အစကတည်းက မကျေနပ်သော မင်းထွဋ်ခေါင်မှာ ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါက ငါနဲ့ချယ်ရီစိစွဲပါ၊ ငါ့ဘဝထဲ ချယ်ရီဝင်လာမှ တော့ သူ့အနာဂတ်ဟာ ငါနဲ့သက်ဆိုင်တာပဲ မင်းထွဋ်ခေါင်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ပိုင်နိုင်စွာပြောတော့ မင်းထွဋ်ခေါင် မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။ ခိုင်ကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်ရမည့် လူဟာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ပါလားဟု တွေးမိလိုက်တာနှင့် မင်းထွဋ်ခေါင်ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရ၏။

“ကျွန်တော် နားလည်တာကတော့ တကယ်ချစ်မိလာရင် တိုယ့်ချစ်သူအတွက် စဉ်းစားပေးကြတာပဲ ဒေါက်တာ”

“မင်းဆိုလိုတာက ငါဟာ ချယ်ရီကို တကယ်မချစ်ဘူး ပေါ့ ဟုတ်လား မင်းထွဋ်ခေါင်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က မင်းထွဋ်ခေါင်ကို မကြိုက်နှစ်သက် ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ မင်းထွဋ်ခေါင်ကလည်း ခပ်တည်တည်ပင်။

“ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ဒေါက်တာဟာ တစ်လောကလုံးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးထင်တာပဲ”

“အဟွန်း...ရယ်စရာပါလား မင်းထွဋ်ခေါင်၊ ပြောပါဦးလောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမချစ်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲကွဟင်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းက လမ်းခွလတ်မှာ ဆုံသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြည့်လွှဲမသွားပေ။

“ဒါဟာ လူတစ်ယောက်အပေါ် တကယ်မချစ်တတ်တဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဒေါက်တာသာ ခိုင်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို သူ့ဘဝ စုံပြေသာယာလှပဖို့ အလိုလိုစဉ်းစားပြီးသား ဖြစ်မှာပါ”

“မင်း အတော်ရယ်စရာပြောပါလား မင်းထွဋ်ခေါင်၊ ခိုင်ကို ငါတကယ်ချစ်လို့ပဲ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့ကွ”

သည်တော့ မင်းထွဋ်ခေါင်က ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ဒေါက်တာ ခိုင်ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားတာ လှပတဲ့ ယမင်းရုပ်တစ်ခုကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ကိုယ့်အိတ်ထဲ အပိုင်သိမ်းထားဖို့ပဲဗျ”

“နေပါဦး...မင်းသာ ကိုယ့်နေရာမှာဆိုရင်ကော ဘာလို့မှာလဲ မင်းထွဋ်ခေါင်”

“အဟွန်း...ဒါက ရှင်းပါတယ်၊ သူ့ကိုပျော်အောင်ထားမယ်၊ သူပျော်တဲ့အရာမှန်သမျှ ကျွန်တော်ခွင့်ပြုမယ်၊ သိပ်လှတဲ့

အရပ်လေးတစ်ခုကို နောက်ထပ် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ရတနာတွေ ဆင်ပြီး လူအများရှေ့မှာ သူ့ဂုဏ်ကို ပိုမြှင့်ပေးမယ်ဗျ”

မင်းထွဋ်ခေါင် ပြောသမျှ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်၏။

“မင်းပြောနေတာ စိတ်ကူးယဉ်အတွက် နားထောင်လို့တော့ကောင်းပါတယ် မင်းထွဋ်ခေါင်၊ ဒါမေးမယ့် ကိုယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်တာ မိသားစုဘဝ တည်ဆောက်ချင်လို့ပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အိမ်ရှင်မဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပြီ”

“ကျွတ်...ကျွတ် ခင်ဗျားဟာ ခိုင်ကို မီးဖိုချောင်ထဲပို့ဖို့ စဉ်းစားနေတာကိုးဗျ၊ အင်း ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ခိုင်ဘဝဟာ သနားစရာပဲ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ခိုင်လို အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မီးဖိုထဲပို့ရတာ နှမြောစရာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒေါက်တာ”

“မင်း”

“ဆောရီးပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အရင်သွားတော့မယ်”

မျက်နှာကြီးနီကာ စိတ်ဆိုးနေသော ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို

နှုတ်ဆက်ပြီး မင်းထွဋ်ခေါင် ထွက်ခဲ့၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်နှင့် လက်ထပ်မည့် နိုင်ငံအတွက် စိတ်မကောင်းပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် နိုင်ငံကို လက်မထပ်ဖို့ သူတားချင်၏။ သို့သော် နိုင်ငံက လက်ခံမည်မဟုတ်။

မကြာခင် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်လည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာသော ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်၏။

ဟင်း...သူမအကဲခတ်ရသလောက် နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာမကောင်းချင်ပုံ။ ဦးရဲခေါင်ကတော့ လူကြီးပီပီ မသိဟန် ဆောင်နေ၏။

“ဒေါက်တာနဲ့ သမီးတို့ မြန်းမယ့်နေ့ကျရင် အန်ကယ်ကို ပြောပါ။ ဒေါက်တာဘက်က အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် သမီးကို လိုက်တောင်းပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အန်ကယ်”

မုဆိုးမ မိခင်ကြီးတစ်ယောက်သာရှိသော ဒေါက်တာ စစ်ပိုင်အဖို့ ဦးရဲခေါင်၏စကားက အားတက်စရာ။

မင်းထွဋ်ခေါင်ကတော့ ဦးရဲခေါင်ပြောတာကို သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ထား၏။

ဘယ်နှယ့်...ဒက်ဒီတို့များ ကိုယ့်သားချစ်နေတဲ့ မိန်းက

လေးတစ်ယောက်ကို တခြားလူအတွက် လိုက်တောင်းပေးမယ်တဲ့။ ကိုယ့်သားရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီမသိ။

“ဒေါက်တာမှာ ဖခင်မရှိတော့ဘူးဆိုလို့ အန်ကယ် ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ။ ထွဋ်ခေါင်ကလည်း ဒေါက်တာလိုပဲ ငယ်ငယ် တတည်းက မိခင်မရှိတာလေ။ သူငယ်ငယ်မှာပဲ သူ့အမေက ဆုံးသွားခဲ့တယ်ကွယ်”

“အို...ဒါဆို ကိုကိုနဲ့ ကိုထွဋ်တို့က ဘဝတူတွေပဲနော်”

နိုင်ငံကားကြောင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် မင်းထွဋ်ခေါင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိ၏။ ဘာကြောင့် သူတို့ဘဝ တွေဟာ ဒီလောက်တူနေပါလိမ့်။

“ဒါပေါ့ သမီး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ရေစက်ပါတယ် ပြောတာပေါ့။ ဒေါက်တာအနေနဲ့လည်း သားထွဋ်ခေါင်ကို ကိုယ့် ညီလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး သွန်သင်ဆုံးမပါကွယ်”

ယခုပဲ နှစ်ယောက်သား စကားများလာကြသည့် သူတို့ အကြောင်း ဦးရဲခေါင်မသိ၍ ဒီလိုပြောခြင်းပါ။

“ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး ဒက်ဒီ”

မင်းထွဋ်ခေါင်က ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ထံ အပ်တာကို ဖြိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကလေးမဟုတ်တဲ့အရွယ်တွေမို့ ပိုဆုံးမရခက်တာပေါ့”

ဗျာ၊ စိတ်ချပါ အန်ကယ် မင်းထွဋ်ခေါင်ကို ကျွန်တော်ဆုံးမပါမယ်”

“ဘာဗျ...ဒေါက်တာ”

“ဟေ့...သား ဒေါက်တာကို ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက် လို သဘောထားပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံလေ၊ မင်းအစ်ကိုတစ်ယောက်လိုချင်တယ်ဆိုကွ ဟင်”

ဦးရဲခေါင်က ဝင်ရောက်သတိပေး၏။ မင်းထွဋ်ခေါင် သက်ပြင်းချကာ...

“ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့အစ်ကိုက ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်နာတဲ့အစ်ကိုမျိုး ဒက်ဒီ”

ပြောပြီး မင်းထွဋ်ခေါင် နေရာမှထသွား၏။

“သားကို မိတဆိုးလေးဆိုပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက အထိလိုက်ထားတော့ နည်းနည်းဆိုးချင်တယ် ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒီခေတ်လူထုတွေက ဘယ်သူ့ဩဇာမှ နာခံချင်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အာမန်ထင်ကြတာပေါ့”

ကြားထဲမှ နားထောင်နေသော ခိုင်က ကိုထွဋ်အကြောင်း တွေးကာ သက်ပြင်းချမိ၏။ တကယ်ဆို ကိုထွဋ်က ကိုကိုပြောသလို ဆိုးတဲ့လူမျိုးမဟုတ်ပါ။

လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ကြင်နာတတ်ပြီး သဘောထား

သော လူတစ်ယောက်ပါ။

“ဟား...ဟား ဒေါက်တာလို နားလည်မှုရှိတဲ့လူမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ သားအတွက် ကံကောင်းတာပဲ၊ နောင်ကိုလည်း သားအပေါ် အမြဲနားလည်ပေးပါ ဒေါက်တာ”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်”

“အင်း...အန်ကယ်တော့ ဒေါက်တာနဲ့တွေ့ရတာ ကံကောင်းတာပဲ၊ ဒေါက်တာဘက်ကလည်း အန်ကယ်အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေးပြောပါ၊ ကူညီဖို့အသင့်ပါပဲ”

“ဒီစကားကြားရတာနဲ့တင် အန်ကယ်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ခုချိန်ထိ မေမေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီမယူခဲ့ပါဘူး အန်ကယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ...အန်ကယ်က လိုအပ်ရင်ပြောတာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာရဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို အန်ကယ်ကြိုက်ပါတယ်”

ဦးရဲခေါင်နှင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်တို့ ပြေလည်သမျှ ခင်းထွဋ်ခေါင်က အလိုလိုဘေးရောက်နေပါလားဟု ခိုင် တွေးမိကာ ထရုတ်ပြန်သွားရ၏။

“ခိုင် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့
သတင်းဟာ မင်းအတွက် ခံစားစရာဖြစ်နေမလား ထွဋ်ခေါင်”

ကျော်သစ်၏အမေးကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပျက်ချင်သွား
သည်။ မင်းထွဋ်ခေါင်အတွက် အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဟာ
ကျော်သစ်ပါ။

“မင်းနဲ့လောင်းကြေးမှာ ငါရုံးသွားပြီ ကျော်သစ်”

အမှန်တရားကို သူဝန်ခံလိုက်သည်။ ကျော်သစ် သက်ပြင်း
ချတာ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“အဲဒီလောင်းကြေးဆိုတာ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
အမျှသဘော ပြောခဲ့တာပါဣ။ ဒါကို မင်းစိတ်ထဲ တကယ်မှတ်
မိရမိပါနဲ့ ထွဋ်ခေါင်”

“အဟွန်း...ငါကတော့ ခိုင်ကို တကယ်ချစ်မိသွားခဲ့တာ

ကျော်သစ်၊ အထူးသဖြင့် ဟိုလူနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့အတွက် ငါ့
ခံစားရတယ် ကျော်သစ်”

ကျော်သစ်မှာ မင်းထွဋ်ခေါင်ကို သူငယ်ချင်းဘဝတွင်
ပထမဆုံးအကြိမ် ကရုဏာဖြစ်သွားရ၏။ ခိုင်ကို မင်းထွဋ်ခေါင်
တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျော်သစ်သိသည်။ ခိုင်ကလည်း
ထွဋ်ခေါင်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိဟန်ဖြင့် နေလာသမျှ ဘာကြောင့်
ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို ရွေးချယ်သွားတာလဲ။

“မင်းအတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး ထွဋ်ခေါင်
ငါကိုယ်တိုင် ခိုင်ဟာ မင်းအတွက်လို့ ထင်ခဲ့တာ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုလူက လက်ဦးသွားတယ်ကွာ၊ အထူး
သဖြင့် ငါချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဲဒီလူလက်ထဲ ထည့်လိုက်
မှာ ရင်အနာဆုံးပဲ ကျော်သစ်”

“ဒီတော့ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ ထွဋ်ခေါင်”

မင်းထွဋ်ခေါင်အတွက်ဆို ကျော်သစ်က ကူညီဖို့အသင့်
မေးလိုက်သည်။

“ငါဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက လိုချင်တာရခဲ့တယ်
တာ မင်းသိမိတယ်ကျော်သစ်၊ ငါမြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု
ရအောင် အမြဲယူနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခိုင်ကိုတော့ ငါ စွန့်လွှဲ
ရမလားပဲ ကျော်သစ်”

“ဘာကြောင့် စွန့်လွှတ်ရမှာလဲ၊ ခိုင်ဟာ ဒီနေ့အချိန်ထိ
လက်ထပ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသာလို့ချင်ရင် အချိန်မရွေး
ယူနိုင်တယ်”

“ဟင်”

ကျော်သစ်က သူ့ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်သည်။
မင်းထွဋ်ခေါင်ကလည်း ကျော်သစ်ကို ကြည့်နေ၏။

“မင်းဘာပြောတာလဲ ကျော်သစ်”

“ခိုင်ကို မင်းခိုးပြေးရမယ် ထွဋ်ခေါင်”

“ဒါပေမယ့် ခိုင်က”

“ဒီမှာ ခိုင် မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတာ ငါသိတယ်၊
ခိုင်ကိုခိုးဖို့ကိစ္စ ငါစိစဉ်မယ်”

ကျော်သစ်စကားက မင်းထွဋ်ခေါင်အတွက် များစွာအား
တက်စေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ ကျော်သစ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါ ခိုင်
ထို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ချစ်တယ်”

“မင်းအကြောင်းသိလို့ ငါစိစဉ်ပေးမှာ၊ တကယ်လို့ ခိုင်
ဆိုသာ လက်လွှတ်လိုက်ရင် မင်းတစ်သက်လုံး ခံစားရမှာ
ထွဋ်ခေါင်”

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲကျော်သစ်”

မင်းထွဋ်ခေါင်ဘဝမှာ ခိုင်ဟာ ပထမဆုံး ချစ်မိသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ တကယ်လို့ စွန့်လွှတ်ရရင် သူ့နှလုံးသား
ဒဏ်ရာရမှာသေချာ၏။

“ကဲ...ဒါဆို မင်း ငါပြောသလိုလုပ် ထွဋ်ခေါင်၊ ဒီညနေ
ပဲ မင်းဆီ ခိုင့်ကိုခေါ်ခဲ့မယ်”

“အေးကွာ”

ကျော်သစ်က သူ့အကြံအစည်ကို မင်းထွဋ်ခေါင်အား
ခပ်တိုးတိုးပြောပြ၏။ မင်းထွဋ်ခေါင်က နားထောင်ပြီး ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်။ ခဏကြာတော့ သူတို့လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

တကယ်လို့ ဒီအစီအစဉ် အောင်မြင်ရင် သူတို့အတွက်
နိုင်ပွဲလေ။

ထိုအချိန်...

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် တကယ်တမ်း လက်ထပ်တော့မည့်
အချိန်မှာ သူမရင်ထဲ ဘာကြောင့် အပြည့်အဝ မပျော်နိုင်ပါလိမ့်။
မကြာခဏ မင်းထွဋ်ခေါင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ သက်ပြင်း
ကြိတ်ချမိ၏။

“ကိုထွဋ် အတော်ခံစားရမှာပဲ”

သူမအပေါ် ချစ်ခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်အကြောင်း စဉ်းစားရင်
ထွဋ်ခေါင်နှင့် နေခဲ့စဉ်ကာလ သူမစိတ်ထဲ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့

များ သတိရ၏။

ကိုကိုရှေ့မှာ စိတ်ကျဉ်းကြပ်သလောက် ကိုထွဋ်ရှေ့မှာ
တော့ သူမ ကလေးတစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတတ်၏။
ဟာကြောင့်များပါလိမ့်။

သည်အခိုက် သူမဟန်ဖုန်း မြည်လာ၏။ သူမ နားထောင်
လိုက်တော့...

“ဟဲလို”

“ကျွန်တော် ကျော်သစ်ပါ ခိုင်”

“ဪ...ကိုကျော်သစ်”

ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျော်သစ်ဖုန်းဆက်လာတာကြောင့်
သူမ အံ့သြသွားရ၏။

“ကျွန်တော် ခိုင်ဆီဖုန်းဆက်တာ အံ့သြနေမှာပေါ့နော်”

“ဟိုလေ...ကိုကျော်သစ်က တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ဘူး
တော့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခိုင်၊ ရိုးရိုးသားသားဆို ကျွန်တော်
ဖုန်းဆက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ခုဟာက ထွဋ်ခေါင်ကိစ္စလေ”

“ဟို...သူက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကျော်သစ်”

“ခိုင် လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတော့ ထွဋ်ခေါင် အရမ်း
အသွေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ရင်လာဖွင့်ပြီး အရက်တွေအရမ်း

သောက်နေတယ်”

“ဆို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွဋ်ခေါင်နဲ့ ခိုင်ကလည်း သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေမို့ ခိုင်အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် လာနှစ်သိမ့်ပေးစေချင်တယ် ဗျာ”

သူမအတွက် ကိုထွဋ် အရက်တွေအရမ်းသောက်နေတယ် ဆိုတာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

“ဟို...အခု သူဘယ်မှာလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာပါ၊ ခိုင်လာရင် လိပ်စာပြောပြပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွဋ်ခေါင်ကို သူမနှစ်သိမ့်ပေးချင်၏။ သူမ ကြောင့် ထွဋ်ခေါင်ဘဝ မပျက်စီးစေလိုပေ။

ကျော်သစ်က လိပ်စာပြောပြတော့ သူမ သေချာမှတ်လိုက် သည်။

“ကျွန်မ အခုလဲလာခဲ့မယ် ကိုကျော်သစ်၊ သူ့ကို ဒီထဲထိ မသောက်စေပါနဲ့”

“အင်း...ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး တားပေးထားမှာပဲ၊ ခိုင် အမြန်ဆုံးရောက်လာရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့ပါမယ်”

ကျော်သစ်နှင့် ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် သူမ အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ယူကာ ထွက်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ ကိုထွဋ်အတွက် စိုးရိမ်နေ၏။

“ခိုင်လာနေပြီ ထွဋ်ခေါင်၊ မင်းပါးစပ်နဲ့ ကိုယ်တွေမှာ အရက်များများစွတ်ထား”

“ဟင်...အေး”

တကယ်ပဲ ခိုင်လာနေပြီဆိုတော့ ထွဋ်ခေါင် ရင်ခုန်သွား ၏။ ကြည့်စမ်း ခိုင်ဟာ သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိလို့ ချက်ချင်းလာခဲ့ တာပဲ။

မကြာခင်မှာပဲ ခိုင် အငှားကားဖြင့် ရောက်လာ၏။

“ဟော...ခိုင် တကယ်ရောက်လာတာပဲကိုး”

ကျော်သစ်က ရှေ့မှာစောင့်ကြိုနေ၏။ သူမက စိုးရိမ်သော ဗျက်နှာဖြင့်...

“သူဘယ်မှာလဲ ကိုကျော်သစ်”

“အိမ်ထဲမှာပါ ခိုင်၊ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့”

ကျော်သစ် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒါဟာ ကျော်သစ်အိမ် ပထမဆုံး သူမရောက်ဖူးခြင်းပါ။

“ဟိုမှာ...ခိုင်”

“ဟင်...ကိုထွဋ်”

ထမင်းစားစားပြုပေါ်မှာ အရက်ပုလင်းများထောင်လှူ
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုထွဋ်။

သို့သော် လက်ထဲမှာ အရက်ဖန်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား
သေး၏။

“ကိုထွဋ်”

သူ့လက်ထဲမှ အရက်ဖန်ခွက်ကို ခိုင်ယူလိုက်ရင်း
လိုက်၏။

“ဘယ်...ဘယ်သူလဲကွ ငါ့အရက်ကို လုသောက်တာ”

“အို”

ကိုထွဋ်စကားကြောင့် သူမ ရယ်ချင်သွား၏။ အရေ
သူ့အရက်ကို လုသောက်တယ်ထင်နေပြန်၏။

“ကိုထွဋ်...ခိုင်...ခိုင်ပါ”

“ဘာ...ထိုင် ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား ကျော်သစ်
ငါ့ကို လာမနောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ ခိုင်အတွက် အရမ်းခဲစားနေ
တာ သိလို့ မင်းနောက်တာပေါ့လေ”

“အို...ဒုက္ခပဲ”

ဘယ်သူမှန်းမသိအောင်ကို သူမ့နေတာပါလားဟု သူ
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ထိုစဉ် ကျော်သစ်ဝင်လာ၏။

“မခိုင် ဒီကောင်ကို ခဏကြည့်ထားပါဦး၊ ကျွန်တော်
သူ့အတွက် ဆေးသွားဝယ်ဦးမယ်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ထိုစကားအားလုံးကို မူးချင်ယောင်ဆောင်နေသော
မင်းထွဋ်ခေါင် ကြားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း သူ့ကိုစိတ်ပူ၍
ချက်ချင်း လိုက်လာသော ခိုင်ကြောင့် ကြိတ်ကာ ကြည့်နှုတ်တာ
အမှန်။

ကျော်သစ်ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ အင်း ဒါဆို သူနဲ့
ခိုင် နှစ်ယောက်တည်းပေါ့။

“ကျော်သစ်”

အာလေးလျှာလေးသံဖြင့် သူခေါ်လိုက်သည်။

“အို...ကိုကျော်သစ်မရှိဘူးလေ၊ ကိုထွဋ် ဘာလုပ်မလို့

လဲ”

ခိုင်က သူ့အနားရောက်လာ၍ မေးသည်။ သူက
ခေါင်းအနည်းငယ်ကိုင်ကာ ဖြည်းဖြည်းမောကြည့်၏။

“ကျော်သစ် ငါ့ကို အခန်းထဲလိုက်ပို့ကွာ၊ အေ ငါအိပ်ချင်
ပြီ”

“ဟင်”

သူကတော့ ကျော်သစ်ပဲထင်ကာ ပြောနေခြင်းပါ။ ပြောပြီး
တာနှင့် သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြန်ကျသွား၏။

ကိုကျော်သစ်လည်း မရှိတာမို့ ရုတ်တရက် ခိုင်ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိ။ ထိုစဉ်...

“ကျော်သစ် သွားမယ်”

ဆိုပြီး ခပ်ယိုင်ယိုင်ဟန်နှင့် သူထလာတာမို့ သူမစိုးရိမ်သွား
၏။ ထင်တဲ့အတိုင်း ရုတ်ခနဲ သူလဲမည်အပြု...

“အို...ကိုထွဋ်”

သူမ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကို ပြေးတွဲလိုက်
ထို့နောက် သူ့ကိုတွဲကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ လိုက်ပို့မိသည်။

တော်သေးတာပေါ့ အိပ်ခန်းက အောက်ထပ်မှာပဲမို့

နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးမှာ မွေ့ရာထူထူတွင်

ရောင်ပန်းခက်နွယ် အိပ်ရာခင်းဖြင့် ရှင်းသန့်နေ၏။

သူမက သူ့ကို ခုတင်ပေါ် အသာထိုင်စေသည်။

“ကိုထွဋ် အိပ်တော့နော်”

“နေပါဦး ခိုင်”

“ဟင်”

ရုတ်ခနဲ သူက သူမကို အိပ်ရာထက် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူ
ပွေ့ပိုက်လိုက်သည်။

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ ကိုထွဋ်”

“ကိုယ် ခိုင်ကြောင့် ဘယ်လောက်အသွယ်ကွဲ ခံစားနေရ
တယ်မှတ်လဲဟင်၊ ကိုယ့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ ခိုင်”

“အို...ဟင်အင်း”

သို့သော် အမူးသမား သူက သူမကို အတင်းဖက်လိုက်
တာကြောင့် နှစ်ယောက်သား အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လဲသွားရ၏။

ရုတ်တရက် သူမကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကြပ်
စွာ။

“ချစ်တယ်ခိုင်၊ မောင် ခိုင်ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

အရက်အနည်းငယ်သာ သောက်ထားသော သူက သူမ
ထို့ အချစ်နှင့်အရက်ရောက်ကာ ဇွတ်အတင်း နှမ်းရှိုက်၏။

“ဟင်အင်း...ကိုထွဋ် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

သူမက ရုန်းကန်ပေမယ့် သူလက်တွေက ခိုင်မြဲသန့်သ

လှပါလား။

“မောင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ခိုင်ရယ်”

“အို”

ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်မိုက်နေ၏။ တိတ်ဆိတ်သော နေရာမှာ အမှောင်ကြောင့် သူအသိပျောက်သွားပြီ။ အထူးသဖြင့် သူမဘဝ။

“ဖြန်း...ဖြန်း”

သူရင်ခွင်မှ လွတ်ချိန် ခိုင်သည် စိတ်နှောကြည်းစွာဖြင့် သူ့ပါးပြင်ကို ရိုက်မိတော့၏။

“ရိုက်ပါ ခိုင်၊ ခိုင်ကျေနပ်တဲ့အထိ ရိုက်ပါ”

“အဟင့်...ဟင့် ဒါ...ဒါ ရှင်တို့အကြံတွေပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား မင်းထွဋ်ခေါင်”

ဖြူနုသောပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များ ဖြူဖိုဖြိုင်ကျလျက် သူ့ကိုနှာကြည်းစွာကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

အူက ခိုင်ကို တောင်းပန်သလိုကြည့်သည်။

“ကိုယ်...ခိုင်ကို ချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်လို့”

“ဪ...ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မဘဝကို ရှင်အနည်းနဲ့ အပိုင်သိမ်းလိုက်တာပေါ့လေ၊ ဟင်း ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ ကြည့်စမ်း ဟိုထူးလည်း ခုထိပြန်မလာတာ တမင်ရှောင်နေတာကိုး”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ခိုင်၊ ကျော်သစ်က ကိုယ်ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ စေတနာနဲ့ကူညီတာပါ”

“ဘာ...စေတနာဟုတ်လား၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကျွန်မကို ယုတ်မာတာရှင်”

“ခွင့်”

“ကျွန်မကို မခေါ်နဲ့”

သည်ရည်းဟာ မကောင်းမှန်းသိပေမယ့် သူမကိုပိုင်ဖို့ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာမို့ ကြံစည်လိုက်ရခြင်းပါ။ တကယ်တမ်း သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း စိတ်မကောင်း။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ခိုင်”

“အဟင်း...ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား မင်းထွဋ်ခေါင်၊ နွဲ့ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်သိလား”

သူ့မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းမှိုက်ကြည့်ကာ သူမတစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။ သူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်တောင် စိတ်နှာသွားတာလား နွဲ့၊ တကယ်တော့ ခိုင် ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်လို့ထင်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီသံယောဇဉ်ကို ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မ ချစ်လိုက်ပြီ”

“ခိုင်ရယ်”

ခိုင်ဆိုမှ ဒီလိုစကားတွေ ကြားရတာ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်လှ ပါ၏။ သို့သော် သူ့အပြစ်ကရှိနေတာမို့ ခိုင်ဘာပြောပြော ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်မယ်”

“ဟင်”

သူမက ကပိုကရိုအဝတ်အစားများ ပြင်သည်။

“ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ ရှင်ကို ကျွန်မလက်ထပ်မယ် ထင်နေလား မင်းထွဋ်ခေါင်”

“ဒါပေမယ့် ခိုင်နဲ့ကိုယ်က”

“အဲဒီကိစ္စတွေ ကျွန်မ မေ့လိုက်မယ်”

ကြည့်စမ်း...ခိုင်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အသည်းခံသွားတာပါလိမ့်။

“ကိုယ်ကတော့ မမေ့နိုင်ဘူးခိုင်၊ ခုချိန်ကစပြီး ခိုင်ဟာ ကိုယ့်ဇနီးပဲ”

“ဆို”

“ဒက်ဒိုကိုဖွင့်ပြောပြီး ကိုယ်တို့လက်ထပ်မယ် ခိုင်” သူက ပြတ်သားစွာပြော၏။ ခိုင်က ခပ်မဲ့မဲပြီးကာ သူ့ကို

ကြည့်သည်။

“ရှင်ရှူးနေလားဟင်၊ ရှင်ကို ဘယ်သူကလက်ထပ်မှာလဲ”

“ဒါဆို ခိုင်က ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ခေါင်းလေးမောကာ ခိုင်ဖြေတော့ သူ့ရင်ထဲ မခံချင်ဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ်နဲ့ခိုင်အကြောင်း ဒေါက်တာသိရင် ခွင့်လွှတ်မယ် ထင်နေလားဟင်”

“ရှင်”

“မမိက်ပါနဲ့ ခိုင်၊ ခိုင်ကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တာပါ၊ ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး ခိုင်စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါ့မယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်တာ သူ့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။ တကယ်တော့ ဒီအခြေအနေရောက်မှ သူမလည်း ဘာမှမဆုံးဖြတ်တတ်ပါ။ သူမစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရမယ်”

“ခိုင်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ခုချိန်ဆို ကိုယ်နဲ့ခိုင် ခိုးပြေးသွားပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျော်သစ် သတင်းပေးလို့ အားလုံးသိကုန်ပြီ”

“ဟင်...ဒါ...ဒါ ရှင်တို့အကြံတွေလား မင်းထွဋ်ခေါင်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခိုင်၊ ကိုယ် ခိုင်ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်လို့ ပါ”

“အို...တော်ပါ”

အချိန်က ကြည့်တော့ လွန်နေပြီ။ ကျော်သစ် မရောက်သေးတာ ဒီသတင်းတွေပေးနေလို့ပဲ။ တွေးရင်း သူမရင်ထဲ ဒေါသလေးတွေ လှိုက်တက်လာ၏။

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်...ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ် သိလား”

မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် အနီးဆုံးရှိ မင်းထွဋ်ခေါင် ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်မိတော့၏။

“ခိုင်...ခိုင်ရယ် မင်းလက်လေးတွေ နာကုန်ပါ့မယ် ကွယ်”

သူကပြောရင်း ခိုင်လက်လေးများကို ဖမ်းဆုပ်လျက် သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းဖက်ထားမိတော့၏။

“အဟမ်း...ဒါ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် အိမ်ပါလားခင်ဗျာ”

မနေ့က ကျော်သစ်၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင်တစ်ယောက် ချယ်ရီခိုင်ကို ခိုးသွားသော သတင်းက အကဲဆိုင်သည့်လူတွေထံ ရောက်ကုန်၏။

အထူးသဖြင့် မင်းထွဋ်ခေါင်ဖခင် ဦးရဲခေါင်မှာ တာဝန်ပိုရှိသော သားခိုက်အတွက် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို တောင်းပန်ရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးရဲခေါင်အသံကြောင့် ထွက်လာတာက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ရဲ့မိခင် ဒေါ်နုနု။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်...ဒါ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အိမ်ပဲဟိတယ်ရှင်”

“ဟင်...မင်း...မင်း နု...နု မဟုတ်လား”

“အို...ရှင် ကိုရဲခေါင်”

မုချောလင့်ဘဲ တိုက်ဆိုင်စွာ လာတွေ့နေသော လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က ငယ်ချစ်များ။ ဦးရဲခေါင်သည် ဒေါ်နုနု ကို တွေ့လိုက်ရခိုက် အင်မတန် အံ့သြသွားလေ၏။

“နု...နု မင်းက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ရဲ့ မိခင်”

ထိုအမေးကြောင့် ဒေါ်နုနု မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ဦးရဲခေါင်နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာလာတွေ့နေမှတော့ ငြင်းမရပေ။

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ပိုင်က ကျွန်မသားပါ ကိုရဲခေါင်”

“ဒါဆို”

“ကျွန်တော့်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေမရှိတော့ပါဘူး အနီကယ်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ပြောစကားများကို ဦးရဲခေါင် ဖြန်ကြားယောင်လာသည်။

“မင်းကို ခုလိုဖြန်တွေ့ရတာ ကိုယ်သိပ်ဝမ်းသာတယ်နု၊ တကယ်တော့ ကိုယ် မင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှာခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

ယခုထက်တိုင် လှပနုပျိုဆဲ ဒေါ်နုနုကိုကြည့်ကာ ဦးရဲခေါင် တမ်းတစွာပြော၏။

“ကျွန်မလည်း ခုလို ကိုရဲခေါင်နဲ့ ပြန်ဆုံတာ အံ့သြမိပါ

တယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က သားဆီလာတာဆိုတော့ ဘယ်လိုသိကြတာလဲဟင်”

“ဆေးခန်းပြရင်း သိတာပေါ့၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တာ ကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ လက်စ သတ်တော့ သွေးကစကားပြောနေတာကိုး”

“ရှင်”

ဦးရဲခေါင်က ဒေါ်နုနုမျက်နှာကို အကဲခတ်စူးစိုက်ကြည့်၏။

“ပြောပါဦး နု၊ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဟာ ကိုယ့်သားမဟုတ်လား”

“အို”

“ဒေါက်တာမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိထားတယ်၊ ကိုယ်ကလွဲပြီး နု နောက်ထပ်လက်မထပ်ခဲ့ဘူးနော်”

“ကျွန်မ”

“ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ နု၊ ဒီအချိန်ရောက်မှ နုတို့သားအမိနဲ့ ပြန်ဆုံရတာ ကိုယ့်အတွက် နောက်မကျသေးပါဘူး”

ငယ်ချစ်ကိုဖြန်တွေ့ရတာမို့ ဦးရဲခေါင်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်

ကြည့်နူးသွားတယ်မသိ အရွယ်ပင် နုပျိုလာသယောင်။

ဒေါ်နုနုကိုယ်တိုင်လည်း ဦးရဲခေါင်နှင့် ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပေမယ့် ထိန်းသိမ်းရမည့် အခြေအနေတွေ ရှိသေးသည့် မဟုတ်လား။

“နု”

“ပြောပါ ကိုရဲခေါင်”

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ကိုယ့်သားနော်”

“ဘာလို့ ဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ရတာလဲ ကိုရဲခေါင် ခုချိန်မှာ ရှင်လည်း ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ့်မဟုတ်လား”

“နု အထင်လွဲနေပြီ၊ ကိုယ့်ဇနီးဆုံးသွားတာ ကြာခဲ့ပြီ ကိုယ့်မှာ မင်းထွဋ်ခေါင်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဟင်...မင်းထွဋ်ခေါင် ဟုတ်လား ကိုရဲခေါင်”

မနေ့ညကပဲ သားထံ မင်းထွဋ်ခေါင်၏ သူငယ်ချင်း ဖုန်းဆက်လာသည်။

မင်းထွဋ်ခေါင်က ချယ်ရီခိုင်ကို ခိုးပြေးသွားတဲ့သတင်း ထိုသတင်းကြားချိန် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် အတော်စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာ ဒေါ်နုနုသိ၏။ သားအတွက် စိတ်မကောင်းပါ။

“ခုကိုယ်လာရတာ ကိုယ့်သားမိုက်ကြောင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆီ ခုလို လာတောင်းပန်တာပါ နု၊ သူကော”

“ခဏနေ ထမင်းစားပြန်လာပါလိမ့်မယ် ကိုရဲ”

“ဪ”

ဦးရဲခေါင်က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းပြောင်လက်နေတာကို ချီးကျူးမိသည်။ အစကတည်းက နုက အလှအပကြိုက်သလို အသန့်အရှင်းလည်း ကြိုက်သူပါ။

“ပြောပါဦး နု၊ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဟာ ကိုယ့်သားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရဲခေါင်၊ ကျွန်မဘဝ တစ်သက်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားက ကိုရဲခေါင်ပါ”

“ကြည့်စမ်း...ဒါကြောင့် သားကြီးစစ်ပိုင်ကို တွေ့တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ကိုယ်ခံစားရတာ”

“သွေးကစကားပြောတာပါ ကိုရဲခေါင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို သားအဖြစ် သိလိုက်ရတော့ ဦးရဲခေါင်လောက် ဝမ်းသာတဲ့လူ မရှိပါ။

“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ နုရယ်၊ သားကြီးကို ဒီလို ထူးချွန်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နု”

ဒေါ်နုနုမျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဖခင်တစ်ယောက်၏ ပီတိရှိစရာ

ဖြင့် ဦးရဲခေါင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောသည်။

ထိုစဉ် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ပြန်ရောက်လာ၏။ ဦးရဲခေါင်ထံ
တွေ့တော့ အံ့သြသွားပုံ။

“ဟင်...အန်ကယ်”

“မောင်စစ်ပိုင်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မျက်နှာကို ဖခင်တစ်ယောက်၏ ဝီထီ
ဖြင့် ကြည့်ရင်း ဦးရဲခေါင် အားပါးတရ ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဦးရဲခေါင် နှုတ်ဆက်သလောက် ဒေါက်တာ
စစ်ပိုင် မျက်နှာမကောင်းလှပေ။

“အန်ကယ် သားဆီလာတာဟာ တောင်းပန်တာ
ကွယ်”

“ဘာလဲ အန်ကယ်၊ မင်းထွဋ်ခေါင်ကိုယ်စား လာတောင်း
ပန်တာလား”

ယခုချိန်ထိ ဖခင်မှန်းမသိသေးသော ဒေါက်တာစစ်ပိုင်
ခပ်စိမ်းစိမ်းမေး၏။ ဦးရဲခေါင်ကတော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို မြတ်
ခြင်းများဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါက်တာနဲ့ လက်ထပ်
မိန်းကလေးကို မင်းထွဋ်ခေါင် ဒီလိုလုပ်သွားတာ အင်မတန် ဖို့
ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ အန်ကယ် မျက်နှာပူလွန်းလို့ သားဆီ
တောင်းပန်တာပါ”

“အစကတည်းက ချယ်ရီအပေါ်ထားတဲ့ မင်းထွဋ်ခေါင်
စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုလုပ်သွားတာ
တော့ ကျွန်တော် တော်တော်မခံချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို တကယ်
တောင်းပန်ရမှာ အန်ကယ်မဟုတ်ပါဘူး”

မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ပြောသမျှ
ကြားထဲက ဒေါ်နုနု အားနာနေ၏။

“သား ကောင်းကောင်းပြောပါကွယ်”

ဒေါ်နုနုက ဝင်ရောက်သတိပေးသည်။

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲ မေမေ၊ အမှန်
တော့ မင်းထွဋ်ခေါင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး၊
အန်ကယ်ကိုတောင် အားနာလို့”

“ပြောပါစေ နု၊ ဒေါက်တာဘက်က ဒီလိုပြောသင့်ပါ
တယ်၊ ကိုယ့်သား မင်းထွဋ်ခေါင်က မလိမ္မာခဲ့တာကိုး”

ဦးရဲခေါင်နှုတ်ဖျားမှ မေမေ့ကို နုဟုခေါ်တာ သူ့ကိုယ်သူ
တို့ယလို့ ထည့်ပြောတာတွေကြောင့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် နားမလည်
ဖြစ်သွား၏။

“နေပါဦး အန်ကယ်နဲ့ မေမေက သိနေကြတာလား”

သည်တော့ ဦးရဲခေါင်နှင့် ဒေါ်နုနု တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်၏။

“တကယ်တော့ အန်ကယ်ဟာ”

“ကျွန်မပြောပါ့မယ် ကိုရဲခေါင်”

ထိုစကားတွေကြောင့် လူကြီးတွေကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေပြီဟု ဒေါက်တာစစ်ပိုင် နားလည်လိုက်၏။

“ဒီမှာ သားငယ်ငယ်က သားဖေဖေအကြောင်း မေးခဲ့တယ်နော်၊ အဲဒီတုန်းက မေမေ မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု အကြောင်းသင့်တော့ ပြောရတော့မယ်၊ ဟောဒီက ကိုရဲခေါင်ဟာ သားရဲအဖေပဲ”

“ဗျာ...ဘာ...ဘာပြောလိုက်တယ် မေမေ အန်ကယ် အန်ကယ်ဦးရဲခေါင်ဟာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အတွက် နားမလည်သလို ဖြစ်သွား၏။ အတော်လည်း အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်သား၊ သားဟာ ဖေဖေသားပါကွယ်”

“ဟင်...ဒါဆို မင်းထွဋ်ခေါင်က”

“သားရဲ ဖအေတူမအေကွဲ ညီလေးပါ”

“ဪ”

မမျှော်လင့်ဘဲ အချိန်များစွာ ကွယ်ပျောက်နေသည့် အဖေနှင့် ညီကို ပြန်တွေ့ရတာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အတွက် အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ။

“ကျွန်တော့်သားအတွက် ဒီကလူကြီးမင်းတို့ကို အထူးအထူးတောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချယ်ရီခိုင် မိဘတွေဆီ လိုက်လာကာ ဦးရဲခေါင်တောင်းပန်ပြန်၏။ ချယ်ရီခိုင်မိဘတွေကမူ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဘက်ကို အားနာတာကလွဲ၍ ဦးရဲခေါင်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာသိသည်မို့ ဒီလိုတောင်းပန်ခြင်းကိုပဲ အားနာလှပါ၏။

“ဒီကိစ္စမှာ မင်းထွဋ်ခေါင်တစ်ယောက်တည်း အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မသမီးကိုယ်တိုင် မိုက်တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စတွေလည်း လွန်သွားပြီ၊ ယောက်ျားလေးရှင် မိဘအနေနဲ့ ဒီကညီမတို့ စိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

ဦးရဲခေါင်စကားကြောင့် ချယ်ရီခိုင် မိဘနှစ်ပါး

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်သည်။ မင်းထွဋ်ခေါင်ဟာ သူဌေးသား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်မို့ သမီးနှင့် ဘာမှ သဘောမတူစရာမရှိပါ။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ သမီးရှင်ပဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တာဝန်ယူပေးမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ချယ်ရီခိုင်အဖေက ဝင်ပြော၏။ သဘောမတူပါဘူးဆို၍ လည်း ဒီအခြေအနေမှာ မဖြစ်တော့ပေ။

“စိတ်ချပါ ငါ့ညီ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အကောင်းဆုံးဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ”

“အဲဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဘက်ကို ကျွန်မတို့ အားနာတာလည်း အမှန်ပါပဲရှင်”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူတို့တောင်းပန်ခဲ့ပါပြီ၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ပျောက်ဆုံးနေတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သားကြီးပါ”

“ဟင်”

“အို”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဟာ ဦးရဲခေါင်သားဆိုတဲ့အတွက် အားလုံး အံ့သြကုန်ကြ၏။

“ဒါကြောင့် သားကြီးကလည်း သူ့ညီကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ”

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူးရှင်၊ သမီးနဲ့ မင်းထွဋ်ခေါင် ချစ်နေမှတော့ ကျွန်မတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဦးရဲခေါင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...ခုလည်း ကလေးတွေ ကြောက်လန့်နေကြမှာပါပဲ၊ သူတို့ကိုပြန်လာဖို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါပြီ”

“ဖြစ်လာမှတော့ အဲဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ”

သည်ဘက်က လူကြီးတွေကိစ္စ ငြိမ်းအေးပြီမို့ ဦးရဲခေါင် သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

ကျော်သစ်မှတစ်ဆင့် မင်းထွဋ်ခေါင်တို့ ပြန်လာဖို့ ဦးရဲခေါင် မှာခဲ့ပြီ။

“ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို အားလုံးရှေ့မှာ ဝန်ခံဖို့ မင်းသူငယ် နှင်းကို ပြောလိုက် ကျော်သစ်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ဦးရဲခေါင်ဘက်မှ ပြန်လာဖို့ပြောတာကြောင့် ထွဋ်ခေါင် ကျော်သစ်ပင် ဝမ်းသာသွားရ၏။

“ပြောလိုက် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဟာ ထွဋ်ခေါင်ရဲ့အစ်ကိုမို့”

“ဗျာ...အန်ကယ်၊ တ...တကယ်ပဲ ဒီလိုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကျော်သစ်၊ အန်ကယ် သူတို့ကိုရှာခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ခုမှပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံတာ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ညီအပေါ် ခွင့်လွှတ်တယ်လို့”

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်”

ကြားရသမျှ သတင်းကောင်းတွေမို့ ကျော်သစ်က ထွင်ခေါင်ဆီ အမြန်ဆုံးပြေးလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်...

“ခိုင်”

မင်းထွင်ခေါင်က ခေါ်ပေးမယ့် ခိုင် လှည့်မကြည့်ပေးယနေ့တိုင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိုစွဲကို ခိုင်အတွက် အိပ်မက်လိုပဲ ထင်နေ၏။

“မနက်ကတည်းက ခိုင် ဘာမှမစားရသေးတာ မောင်ထမင်းဟင်းတွေအားလုံး ချက်ထားပြီးပြီ၊ စားလိုက်ဦးနော်”

“မစားဘူး၊ ကျွန်မကိုလည်း မခေါ်နဲ့”

ထိုအပြောကြောင့် မင်းထွင်ခေါင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ့လုပ်ရပ်က မှားခဲ့တာမို့ ခိုင်ကို စိတ်အရှည်ဆုံးချောဖို့ စဉ်းစားထားသည်။

“ဒါဖြင့် ခိုင်ဘာစားချင်လဲဟင်၊ မောင်ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“အို...ဘာမှမဝယ်နဲ့”

“ခိုင်ရယ်”

ထိုစဉ် ကျော်သစ် ရောက်လာ၏။ မျက်နှာက ပြုံးပြီးခွင်ခွင်နှင့်။

“ထွင်ခေါင်ရေ မင်းအတွက် သတင်းကောင်းပဲဟေ့”

“ဘာသတင်းကောင်းလဲ ကျော်သစ်”

ထွင်ခေါင် နားမလည်သလို မေးတော့ ကျော်သစ်ပြုံးသည်။

“အန်ကယ်က မင်းတို့ကို ပြန်လာတော့တဲ့၊ ခိုင်မိဘတွေတို့လည်း တောင်းပန်ပြီးပြီတဲ့”

“အို...ဒါဆို မေမေတို့က”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ခိုင်မေမေတို့ကလည်း ခိုင်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါသတဲ့”

“အို”

လူကြီးတွေဆီက ဒီစကားကြားရတာ ခိုင်အတွက် ဝမ်းသာ စရာပါ။ သို့သော် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်မျက်နှာကို ခြင်ယောင်တော့...

“ဟင်း...ကိုကို သူမကို ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“ပြီးတော့ အထူးသတင်းက ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကလည်း”

မင်းတို့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်တဲ့”

“ဘာ...ဒေါက်တာက တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးတယ် ဟုတ်လား ကျော်သစ်”

အံ့ဩမယ့်နိုင်သလို ထွဋ်ခေါင်မေးသည်။ ကျော်သစ်ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် ထွဋ်ခေါင်၊ ဘာကြောင့် ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတော့ မင်းဟာ သူညီဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဘာ...ကျော်သစ်၊ မင်းဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဒီလိုထွဋ်ခေါင် အန်ကယ် နှစ်များစွာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အချစ်ဦးနဲ့သားကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ခဲ့တာလေ၊ အဲဒါဟာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်တို့ သားအမိ ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဟင်”

“အို”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဖြစ်ကြောင့် ထွဋ်ခေါင်နှင့်ပိုင်လည်း အံ့ဩနေရ၏။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာမို့ နိုင်သက်ပြင်းကြိတ်ချနိုင်တော့သည်။

“ကိုယ်တို့ ကံကောင်းတာပဲနော် နိုင်”

“ကျွန်မတော့ အံ့ဩတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို အံ့ဩမိတယ်ဆိုပေမယ့် အကြောင်းတရားက တိုက်ဆိုင်လာတာမဟုတ်လား”

“ကဲ...မင်းတို့ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့တော့ အိမ်ပြန်ကြစို့ ထွဋ်ခေါင်”

“အေးကွာ”

အိမ်ပြန်ရမည်ဆိုတာကြောင့် ထွဋ်ခေါင်စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွား၏။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းတွေ ကောက်သိမ်းလိုက်သည်။

ကျော်သစ်က ထွဋ်ခေါင်နောက် လိုက်လာကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ထွဋ်ခေါင်၊ မင်းတို့အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း...သူ နည်းနည်းစိတ်ဆိုးနေသေးတယ်ကွ”

“ငါ့ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်နေမှာပေါ့ ထွဋ်ခေါင်”

“ရပါတယ်၊ ငါချော့လိုက်ပါမယ်၊ မင်းအတွက်မပူပါနဲ့ ဆျော်သစ်”

“ဒါ မင်းတာဝန်ပဲလေ”

ပစ္စည်းတွေအားလုံး သိမ်းပြီးတာနှင့် ကားပေါ်တင်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ကျွန်မအိမ်ကိုပြန်မယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်မကြောင့် ကျွန်မမိဘတွေ ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေ

မလဲသိလား”

ခိုင်က မျက်နှာထားတည်တည်လေးဖြင့် ပြောသည်။
ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
၏။

“ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ခိုင်အိမ်ကို လိုက်အပ်ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မခိုင်၊ အန်ကယ်က မခိုင်တို့ကို စောင့်နေ
တာပါ”

ကျော်သစ်ကပါ ဝိုင်း၍နားချတာမို့ နောက်ဆုံး ခိုင် လိုက်
လျော့ရ၏။

တကယ်ပဲ ဦးရဲခေါင်က သူတို့ပြန်အလာကို စောင့်ကြည့်နေ
ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒက်ဒီ”

ဦးရဲခေါင်ရှေ့မှာ မင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ခိုင်တို့ ထိုင်ကန်တော့
လိုက်ကြ၏။

“အင်း...ခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ခွင့်လွှတ်ရမှာ
ပေါ့၊ သမီးလည်း ဘာမှမပူနဲ့နော် ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် သမီးအိမ်ကို
လိုက်အပ်မယ်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

မင်းထွဋ်ခေါင်ကို မုန်းပေမယ့် ဦးရဲခေါင်လို လူကြီးလူ
ကောင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ခိုင် အားနာပါသည်။

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဟာ မင်းအစ်ကိုဆိုတာ သိပြီးပြီလား
မင်းထွဋ်ခေါင်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့ သိပြီးပါပြီ”

“အေး...ဒါဆို ညီတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစ်ကိုရှေ့မှာ သွားတောင်းပန်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဒက်ဒီ”

“ကဲ...ကဲ ခုတော့ ဒီသမီးအိမ် အရင်သွားကြစို့”

ဦးရဲခေါင် ဦးဆောင်ကာ လူကြီးတချို့ခေါ်၍ ခိုင့်ကို ပြန်အပ်ကြသည်။

“မာမီ”

“သမီး”

သမီး ကောင်းမွန်စွာပြန်ရောက်လာတာကိုပဲ မိဘတွေ ဝမ်းသာနေကြ၏။

“ဒီကညီနဲ့ ညီမကို ကျွန်တော်ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးမှာပါ။ နောက်ထပ် သမီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဘာလိုအပ်တာတွေ ရှိသေးလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြပါခင်ဗျာ”

“အို...ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သမီးကို မေးကြည့်ပါဦးမယ် ဦးရဲခေါင်”

“ဒါဆို သမီးကိုထားခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဒက်ဒီ”

ခိုင့်ကိုထားခဲ့မည်ဆိုတာကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင် မျက်နှာ

ပျက်ချင်နေ၏။

“ဟိတ်ကောင်...လာ”

ဦးရဲခေါင်က သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ခပ်တည်တည်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မင်း ဒီလောက်မှ အလိုက်မသိဘူးလား၊ သူတို့မိသားစု ပြောစရာစကားတွေ ရှိဦးမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ခိုင်က”

“ဒီမှာ အဲဒီလောက်စိတ်ပူမနေနဲ့၊ တရားဝင်လက်ထပ်ရတာ မဟုတ်သေးပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက်က လင်မယားဆိုတာ အားလုံးသိတယ်ကွ”

သည်တော့မှ မင်းထွဋ်ခေါင် သက်ပြင်းချနိုင်လေ၏။ ဒက်ဒီက သူ့ကို ဒေါက်တာစစ်ပိုင်တို့အိမ် ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်လာသော မင်းထွဋ်ခေါင်တို့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ကြည့်၏။

အရင်တုန်းကဆိုလျှင် မင်းထွဋ်ခေါင်မျက်နှာဟာ အစ်လောကလုံး ထိမထင်တဲ့ရုပ်။ ယခုတော့ အတော်ပြောင်းလဲသွားပါလား။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ရင်ထဲ ညီအစ်ကိုဟူသောအသိဖြင့် စိတ်

ပျော့ပျောင်းနေ၏။

“တခြားလူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒီအပြုအမူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ ငါ့ညီဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ညီအစ်ကိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တယ်ထွဋ်ခေါင်”

“ဒီစကားကြားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုကို”

“ကဲ...ကဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ မေမေ့ကိုနှုတ်ဆက်ဦး”

ယခုထက်တိုင် ချောမောလှပသော ဒေါ်နုနုကို ထွဋ်ခေါင်လေးစားစွာကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုကိုနည်းတူ သားတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားပါ မေမေ”

“အို...သားလေးရယ် သားဟာ မေမေ့သားလေးပါ”
ထိုစကားကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင်ရင်ထဲ တကယ်ပဲ အစောရင်းတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ရသလိုပါပဲ။

“ကျွန်တော် မေမေနဲ့ ကိုကိုကို ကန်တော့ပါတယ်”

“အို...ရပါတယ် သားရဲ့”

ဒေါ်နုနုက အားနာပေမယ့် ဦးရဲခေါင် ခေါင်းခါယမ်းပြ

၏။ မင်းထွဋ်ခေါင်အဖို့ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် လိမ္မာတာပါ။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်မှာလည်း မင်းထွဋ်ခေါင်၏ အပြုအမူကြောင့် အတော်ကြည်နူးသွားရသည်။

“ကဲ...ကဲ ခုလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံမှတော့ ဘိုးမိသားစုအားလုံး အတူတူ စည်းစည်းလုံးလုံး နေသင့်ပြီလို့ ဒက်ဒီဆင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သားကြီးနဲ့ နုနုတို့ ဒက်ဒီအိမ်ပြောင်းလာဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ”

“ဟို...ကျွန်တော်”

“ဘာမှမငြင်းပါနဲ့ သားကြီး၊ ဒက်ဒီမသေခင် မိသားစုနဲ့ အတူနေသွားပါရစေ၊ ပြီးတော့ သားညီလေး မင်္ဂလာဆောင်မှာ မိသားစု စုံစုံညီညီရှိသင့်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ မင်းအဖေဆန္ဒကို လိုက်လျော့လိုက်ပါကွယ်”

မိဘနှစ်ပါး တောင်းပန်နေတာမို့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မငြင်းသာတော့ပေ။ မင်းထွဋ်ခေါင်ကလည်း လှိုက်လှဲစွာခေါ်၏။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ကိုကို”

“အင်းလေ”

နောက်ဆုံး ဒေါက်တာစစ်ပိုင် သဘောတူတာမို့ အားလုံး ပျော်သွားကြသည်။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် မင်းထွဋ်ခေါင်

နှစ်ယောက် တည်းရှိချိန်မှာ...

“ခိုင်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ကိုကို”

“ခိုင်လည်း ကိုကိုညီမတစ်ယောက်မို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ညီ”

“ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

ယခုတော့ မထင်မှတ်သော ကိစ္စအားလုံး ပြေလည်သွား ခဲ့ပြီ။ ထိုည ခိုင်ဆီသွားတော့...

“အို...သားပါလား၊ လာ...လာ သမီးခိုင်ရေ သား လာတယ်”

ခိုင်မိခင်က တလိုက်တလဲ့ ကြိုဆိုသည်။ ခိုင်ထွက်လာ၏။

“ဒီည သားတို့ဒီမှာအိပ်မှာ မဟုတ်လား၊ မာမီ အခန်း ပြင်ထားတယ်”

“ဗျာ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ယောက္ခမကြီး၏ အလိုက် သိတတ်မှု ကြောင့် မင်းထွဋ်ခေါင် ဝမ်းသာသွားရသည်။ ခြံထဲသို့ နှစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာချိန်။

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲ”

မကြိုက်နှစ်သက်သလို ခိုင်မေးတော့ သူပြုံး၏။

“ကိုယ့်မိန်းမဆီ ကိုယ်လာတာပဲဗျာ”

“ရှင်နော်”

“ဒီမှာ ခိုင်၊ စိတ်ထဲ ဘာမှမတွေးနဲ့တော့ ကိုကိုကစော ခိုင်နဲ့ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ညီနဲ့ညီမ ဖြစ်နေလို့တဲ့၊ ဒီနေ့ပဲ ကိုကိုတို့ သားအမိ မောင်တို့အိမ် ပြောင်းလာကြပြီ ခိုင်”

“ဪ”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ထံမှ ခွင့်လွှတ်သံ ကြားရတော့ ပေါ့ပါး သွားသလိုပါပဲ။

“ဒါ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာကောင်းလဲ ခိုင်၊ မဆင် မှတ်ဘဲ အားလုံးအဆင်ပြေသွားတာ”

“ဟင်း...တော်သေးတာပေါ့”

သက်ပြင်းလေးချကာ ခိုင်ပြောသည်။ ထွဋ်ခေါင်က ခိုင် လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“တစ်ခုပဲကျန်တယ် ခိုင်”

“ဘာလဲ”

“မောင့်ကို ခိုင် ခွင့်လွှတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“အို...ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး”

တမင် ခိုင်ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“ခိုင်ရယ်...မထင်မှတ်တဲ့လူတွေကတော့ အားလုံး ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပြီပဲ၊ တကယ်ဆို မောင်နဲ့ခိုင်ဟာ သူစိမ်းတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ရှင်ကဆိုးတာကိုး”

“အဲဒီအတွက် မောင်ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲဟင်”

“ဟင်အင်း”

“ဪ...ဒီလောက်တောင် ခိုင် မောင့်ကိုမုန်းနေသလား၊ ကောင်းပြီ ခိုင်မုန်းတဲ့ဘဝမှာ မောင် အသက်မရှင်ချင်ဘူး”

“ဟင်...ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သို့သော် မင်းထွဋ်ခေါင်က ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်း ကို ထုတ်ယူလိုက်တာမို့ ခိုင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မောင့်ကိုမတားပါနဲ့ ခိုင်၊ မောင် အဆိပ်သောက်မယ်”

“အို...ရှင်ဈေးနေလားဟင်”

“ခိုင်မချစ်တဲ့ဘဝမှာ မောင် အသက်မရှင်ချင်ဘူးလေ”

“ရှင်”

ပြောရင်း ထွဋ်ခေါင်က ဆေးများကို ထုတ်ယူကာ ပါးစပ် ထဲ ထည့်မည်ပြုတော့...

“အို...မလုပ်နဲ့”

“ခိုင်”

သူလက်ကို ခိုင် အမြန်ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဆေးတွေ အားလုံး ပြန်ကြွလျက်။

“ရှင်...ရှင် ဒီလောက်ပဲ ပျော့ညံ့ရသလားဟင်”

“ခိုင်မှ မောင့်ကိုမချစ်ဘဲ”

“အို...မချစ်ဘဲနဲ့ ရှင်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်မှာလဲ၊

လောက်လေးတောင် ရှင်မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား မောင်”

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို ခိုင်က မောင့်ကိုချစ်တယ်ပေါ့”

“မသိဘူး”

မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် ခိုင်က တစ်ဖက်သို့ ကျောခိုင်းလိုက်

သူ အားပါးတရပြုံးကာ...

“ခိုင်...ခိုင်ရယ် မောင် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ခိုင် နောက်ကျောပြင်ကို ဖက်ကာ ကုပ်သားဖြူဖြူလေးကို

ရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“အို...ဖယ်ပါ”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ခိုင်၊ မောင့်ကိုချစ်တယ်ပြော”

ဖျတ်ခနဲ ခိုင်ကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်ကာ ရင်ချင်းအပ်ပြီး

ပြော၏။

ထိုအချိန် လရောင်က သူတို့ကိုယ်ပေါ် ဖြာကျနေသည်။

“ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား လမင်းကြီးသာနေတာလေ”

“အဲဒါက ခိုင်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ရှင်က လူအဲလဲမောင်၊ လမင်းကြီးသာနေတာ ကျွန်တို့
အချစ်ကြောင့်ပေါ့ မောင်ရယ်”

“ခိုင်...ခိုင်ရယ် ခိုင်ကိုလည်း မောင်က အသည်းအသန်
နဲ့ထပ်တူ ချစ်ရပါတယ်ဗျာ”

“အို”

မောင်၏ လှိုက်ဖြာသော အနမ်းတွေကြောင့် လမင်းကြီး
ပင် တိမ်ကြားထဲ ရုတ်တရက် ဝင်ပန်းသွားလေ၏။ ထိုစဉ် ညဓား
ပန်းတို့ သင်းပျံ့ကာ ညလေနေအေးတို့က သူမတို့နှစ်ယောက်ထံ
လွှမ်းခြုံရစ်ပတ်ထားလေတော့၏။ အချစ်ကမ္ဘာမှာ မောင်နဲ့သူမ
နှစ်ယောက်တည်းလေ။

နိဂုံး

လမ်းစဉ်တစ်လမ်းလျှောက်

ဆုအောင်